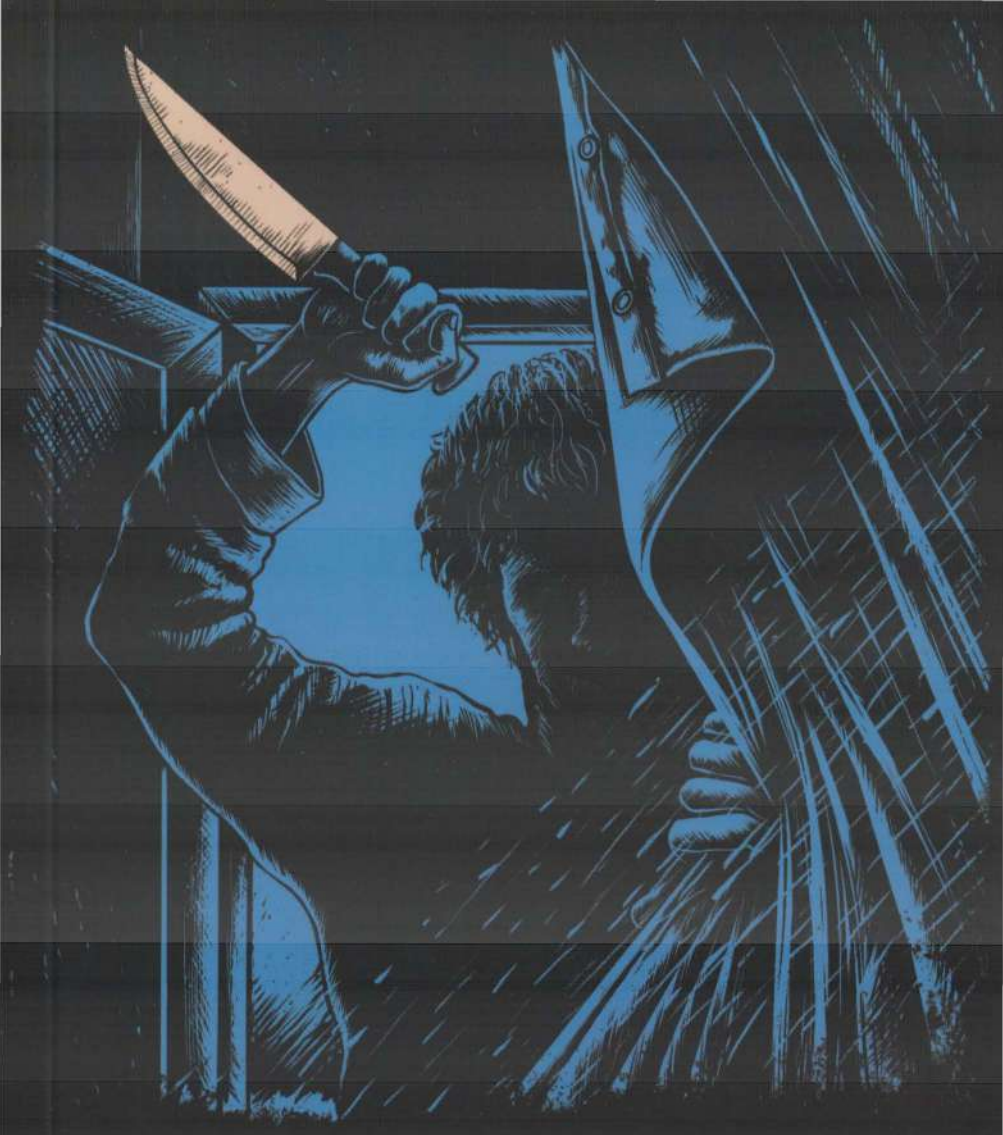

karanlık kitaplık

ROBERT BLOCH

sapık

ithaki

ROBERT ALBERT BLOCH

5 Nisan 1917'de Şikago'da doğdu. Babası veznedar, annesi ise sosyal hizmet görevlisiydi. Bloch bilimkurgu, korku ve polisiye türlerinde yüzlerce kısa öykü yazdı. Yeteneğini ilk görenlerden birisi H. P. Lovecraft'tı ve Bloch'un akıl hocasıydı. "The Hell Bound Train" adlı öyküsüyle Hugo Ödülü kazandı. *Uzay Yolu*'nun bir bölümünün senaryosunu yazdı. *Sapık* Alfred Hitchcock tarafından beyaz perdeye uyarlandı ve ilgiyle karşılandı. Bloch 23 Eylül 1994'te 77 yaşında, kanserle uzun süren bir mücadelenin ardından hayatını kaybetti. Adına bir ödül de verilen yazarın bazı eserleri şöyledir: *The Kidnapper* (1954), *Sapık* (1959), *Night-World* (1972), *Strange Eons* (1978) *The Star Stalker* (1979),

Sapık

Robert Bloch
Orijinal Adı: *Psycho*

İthaki Yayınları - 1743
Karanlık Kitaplık - 36

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Emre Aygün*
Yayıma Hazırlayan: *Emre Aygün*
Düzelti: *Emirhan Burak Aydın*
Kapak Tasarımı ve İllüstrasyonu: *Hamdi Akçay*
Grafik Uygulama: *Hamdi Akçay*
2. Baskı, Şubat 2021, İstanbul

ISBN: 978-625-7737-19-7

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Ömer Ezer, 2020
© İthaki, 2020
© Robert Bloch, 1959

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

karanlık kitaplık

Robert Bloch

Sapık

Çeviren
Ömer Ezer

Bu kitabın %10'u,
işin %90'ını yapan
Harry Altshuler'e
ithaf edilmiştir.

Bir

Norman Bates gürültüyü duyduğunda dehşete kapıldı.

Birisi pencere camına tıklatıyordu sanki.

Kalkmaya yarı hazır, aceleyle kafasını kaldırdı ve kitap ellerinden kayıp iri dizlerinin üstüne düştü. Derken gelen gürültünün sadece yağmur olduğunu fark etti. Oturma odasının camına vuran akşamüstü yağmuru.

Norman ne yağmurun geldiğini ne de alacakaranlığı fark etmişti. Ama şu anda oturma odası epey karanlıktı ve kitabına geri dönmeden önce uzanarak lambayı açtı.

Şu eski moda, süslü cam gölgelikli ve kristal püsküllü cinsten masa lambalarından biriydi. Norman kendini bildi bileli bu lamba Anne'nindi ve atmaya razı olmuyordu. Norman'ın buna pek bir itirazı olduğu söylenemezdi; kırk yıllık hayatının tamamını bu evde geçirmişti ve tanıdık şeylerle çevrili olmanın gayet hoş ve rahatlatıcı bir yanı vardı. Burada her şey nizamlı ve muntazamdı; sadece orada, dışarıda, işler değişiyordu. Ve bu değişikliklerin çoğu potansiyel bir tehdit oluşturuyordu. Mesela, ya bu akşam vakti yürüyüş yapmış olsaydı? Yağmur başladığında ıssız bir yan yola, hatta bataklığa sapmış olabilirdi ve o zaman ne olurdu? İliklerine kadar ıslanır, eve kadar karanlıkta bocalamak zorunda kalırdı. Bu şekilde feci derecede üşütebilirdiniz, üstelik karanlıkta kim dışarıda olmak isterdi ki? Burada, oturma odasında, elinde iyi bir kitapla lambanın altında olmak çok daha hoştu.

Dolgun yüzüne vuran ışık çerçevesiz gözlüklerinden yansıdı, okumasına devam etmek üzere başını eğince seyrelmiş saman sarısı saçlarının altındaki derisinin pembeliğini yıkadı.

Gerçekten sürükleyici bir kitaptı – zamanın geçmiş olduğunu fark etmemesine şaşmamalıydı. Kitap Victor W. Von Hagen tarafından yazılmış *The Realm of the Incas*[*] idi ve Norman daha önce bu kadar ilginç bilgiyle hiç karşılaşmamıştı. Mesela savaşçıların kocaman bir çember oluşturup bir yılan gibi hareket edip kıvrıldıkları *cachna*, diğer adıyla zafer dansının tasviri. Şöyle yazıyordu kitapta:

Bu dans için davullar genellikle ölmüş bir düşmanın bedeni üstünde çalınırdı: deri yüzülür ve göbek kısmı gerilerek bir davul şekline getirilirdi ve tüm beden bir müzik kutusu vazifesi görürken vuruşlar açık ağızdan çıkardı – grotesk ama etkili.

Norman gülümsedi ve tatminkâr bir ürpertinin tadını çıkardı. *Grotesk ama etkili* – öyle olmalıydı kesinlikle! Bir adamın derisini –muhtemelen canlı canlı– yüzmeyi ve karnını davul olarak kullanmak üzere gerdiğini düşünsene! Bunu nasıl yapıyorlardı acaba, çürümesini engellemek ve bedeni muhafaza etmek için eti kurutuyorlar mıydı? Hatta her şeyden önce böyle bir fikrin akla gelmesi için nasıl bir düşünce yapısı gerekirdi?

Dünyanın en iştah açıcı düşüncesi değildi ama Norman gözlerini yarı kapadığında sahneyi neredeyse görebiliyordu: O boyalı, çıplak savaşçılar kavurucu, zalim bir gökyüzünün altında ahenkle sallanıp kıpırdanıyorlar ve yaşlı kocakarı önlerine çömelmiş vaziyette, bir cesedin gerilmiş, şişmiş göbeğine güm güm vurarak aralıksız bir ritim tutuyor. Cesedin çarpılmış ağzı zorla açılmış olurdu, muhtemelen kemikten kıskaçlarla açık tutulan ağızdan çıkıyordu ses. Karından gelen darbe daralmış iç orifislerden yükseliyor, ses pörsük soluk borusundan kabararak artıyor ve tam güçle ölü gırtlaktan çıkıyor.

Bir anlığına Norman sesi neredeyse duyar gibi oldu ama sonra yağmurun da ritminin olduğunu hatırladı ve de ayak seslerinin–

Aslında, onları duymadan bile ayak seslerinin farkındaydı; uzun süreli aşinalık, Anne ne zaman odaya girse onun duyularına yardımcı oluyordu. Geldi mi diye bakmasına gerek bile yoktu.

Sahiden de *bakmadı*; onun yerine okuyormuş gibi yapmaya de-

[*] (İng.) İnka İmparatorluğu. –*çn*

vam etti. Anne odasında uyuyordu ve Norman onun yeni uyandığında ne kadar aksi olabildiğini biliyordu. O yüzden en iyisi sessiz olmak ve o kötü ruh hallerinden birinde olmadığını ummaktı.

"Norman, saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

Norman iç çekerek kitabın kapağını kapattı. Anne'nin huysuzlaşacağının farkındaydı artık; bu malum soru sataşma demekti. Anne'nin buraya gelmesi için koridordaki dolaplı saatin yanından geçmesi gerekiyordu ve saatin kaç olduğuna rahatlıkla bakabilirdi.

Yine de mevzuyu uzatmanın gereği yoktu. Norman başını eğerek kol saatine baktı ve gülümsedi. "Beşi biraz geçiyor," dedi. "Bu kadar geç olduğunu fark etmedim gerçekten. Kitap oku—"

"Benim gözüm kör mü? Ne yaptığını görebiliyorum." Pencerenin dibindeydi şimdi ve yağmura bakıyordu. "Ve ne yapmadığını da görebiliyorum. Neden hava kararkdığında tabelayı yakmadın? Ve neden ofiste işinin başında değilsin?"

"Yani, yağmur çok şiddetli yağmaya başladı ve ben de böyle bir havada hiç gelen giden olmaz diye düşündüm."

"Saçmalık! Bu tam da iş yapacağın zaman. İnsanların çoğu yağmur yağarken araba sürmek istemez."

"Ama büyük ihtimalle kimsenin yolu bu tarafa düşmez. Herkes yeni otoyolu kullanıyor." Norman öfkenin ses tonuna sızdığını duydu, tadını alabilene kadar boğazına doğru aktığını hissetti ve zapt etmeye çabaladı. Ama artık çok geçti; kusması gerekiyordu. "Otoyolu taşıdıkları bilgisini önceden aldığımızda nasıl olacağını söylemiştim sana. Yeni yol yapıldığı halka duyurulmadan önce moteli satabilirdin. Oradaki her türlü araziyi, hem de Fairvale'e yakın bir yerleri yok pahasına satın alabilirdik. Yeni bir motel yaptırırdık, yeni bir ev, biraz paramız olurdu. Ama sen dinlemedin. Beni hiç dinlemezsin, değil mi? Her zaman *senin* istediğin ve *senin* düşündüğün önemlidir. Beni hasta ediyorsun!"

"Öyle mi, çocuk?" Anne'nin sesi yanıltıcı şekilde nazikti ama Norman buna kanmadı. Ona "çocuk" derken kanmazdı. Kırk yaşındaydı ve o, Norman'a "çocuk" diyordu; ona bir çocuk gibi karşı davranıyor olması da işin cabasıydı. Keşke dinlemek zorunda ol-

masaydı! Ama dinlemek zorundaydı, dinlemek zorunda olduğunu biliyordu, her zaman dinlemek zorundaydı.

"Öyle mi, çocuk?" diye tekrarladı daha bile yumuşak bir sesle. "Seni hasta ediyorum, he? Yok, sanmam. Hayır, çocuk, seni hasta eden *ben* değilim. Sen *kendi kendini* hasta ediyorsun.

"Hâlâ yolun bu tarafında oturuyor olmanın gerçek sebebi bu, değil mi Norman? Çünkü gerçek şu ki sende hiç cesaret yok. *Hiçbir zaman* cesaretin olmadı, değil mi çocuk?

"Asla evi terk edecek cesaretin olmadı. Asla gidip kendine bir iş bulmak için ya da orduya katılmak için, hatta kendine bir kız bulmak için cesaretin—"

"İzin vermezsin ki!"

"Doğru, Norman. İzin vermem. Ama birazcık adam olsan kendi yoluna gitmiştin."

Ona haksız olduğunu haykırmak istedi ama yapamadı. Çünkü söylediği şeyler Norman'ın da kendisine yıllardır tekrar ve tekrar söylediği şeylerdi. Doğruydu. Kuralları koyan daima Anne olmuştu ama bu, her zaman boyun eğmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Anneler bazen fazlaca baskıcıydı ama çocukların hepsi baskı altına alınmaya göz yummuyordu. Dünyada başka dullar, başka tek çocuklar vardı ve hepsi de bu türde bir ilişki bataklığına düşmüş değildi. Bu gerçekten onun olduğu kadar Norman'ın da suçuydu. Çünkü hiç cesareti yoktu.

"Israr edebilirdin, değil mi?" diye devam etti. "Gidip bize yeni bir yer bulduğunu, sonra da burayı satışa çıkardığını farz et. Ama yok, tek yaptığın mızmızlanmak. Ve nedenini biliyorum. Bana kül yutturabileceğini mi sandın? Sen gerçekten *taşınmak* istemiyorsun. Burayı terk etmeyi asla istemedin, artık asla da terk edemeyeceksin burayı, asla. *Terk* edemezsin, değil mi? Tıpkı asla büyüyemeyeceğin gibi."

Ona bakamıyordu. Böyle şeyler söylerken yapamazdı, bakamazdı. Ayrıca bakabileceği başka bir yer de yoktu. Süslü lamba, aşırı doldurulmuş eski, ağır mobilyalar, aniden odadaki aşina olduğu tüm nesneler *sırf* uzun süreli aşinalık yüzünden nefret dolu bir hal

aldı; bir hapishane hücresinin eşyalarıydı sanki bunlar. Camdan dışarı baktı ama bunun da bir faydası yoktu; dışarıda sadece rüzgâr, yağmur ve karanlık vardı. *Dışarıda* onun için kurtuluş olmadığını biliyordu. O zonklayan, kitaptaki İnka cesedi gibi kulaklarında güm güm eden o sesten, ölünün güm gümünden kurtulabileceği hiçbir yer yoktu.

Kitabı kavrayıp bakışlarını kitaba odaklamaya çalışıyordu şimdi. Belki onu görmezden gelir ve bir şey yokmuş gibi davranırsa–

Ama işe yaramadı.

"Şu haline bak!" diyordu, (*davul bam-bam-bam ediyor ve* çarpık ağızdan ses yankılanıyordu). "Tabelayı neden yakmaya tenezzül etmediğini de biliyorum. Bu gece ofisi açmaya neden gitmediğini de biliyorum. Unuttuğundan falan değil aslında. Sırf birinin gelmesini *istemediğinden*, gelmemelerini ümit ettiğinden."

"Yeter!" diye söylendi. "Kabul ediyorum. Motel işletmekten nefret ediyorum, her zaman ettim."

"Olay bundan fazlası, çocuk." (*Yine başlamıştı, "Çocuk, çocuk, çocuk! diye gümlüyordu ölümün çenelerinden*). "Sen insanlardan *nefret* ediyorsun. Çünkü esasen *korkuyorsun* onlardan, değil mi? Her zaman korktun, ta küçük bir velet olduğun zamandan beri. Lambanın altındaki bir koltuğa sığışıp kitap okumak kolayına geliyor. Otuz yıl önce de öyle yapıyordun, hâlâ öyle yapıyorsun. Bir kitabın kapaklarının altına saklanıyorsun."

"Yapabileceğim daha beter bir dolu şey var. Bunu sen, kendin söylüyordun sürekli. En azından dışarı çıkıp başımı belaya sokmuyorum. Kendimi geliştirmem daha iyi değil mi?"

"Zihnini geliştirmek mi? Peh!" Kadının arkasında dikilmiş, ters ters ona baktığını hissedebiliyordu. "*Buna* gelişim mi diyorsun? Bana kül yutturamazsın, çocuk, bir anlığına bile. Asla yutturamadın. Kitabı Mukaddes okuduğun ya da bir şeyler öğrenmeye çalıştığın yok. Ne tarz şeyler okuduğunu bilirim ben. Çöp. Ve çöpten de beter şeyler!"

"Bu kitap İnka medeniyetinin tarihini–"

"Eminim öyledir. Ve eminim ki o pis vahşilerle ilgili nahoş şey-

lerle doludur, tıpkı Güney Denizleriyle alakalı şu kitabın gibi. Aa, *o* kitabı bilmediğimi sanıyordun, değil mi? Onu da odanda saklıyordun, tıpkı okuyup durduğun tüm o diğer edepsiz şeyler gibi–"

"Psikoloji edepsiz değil, Anne!"

"Psikolojiymiş! Psikolojiyle ilgili çok şey biliyorsun *sen* zaten! Bana pis şeylerden bahsettiğin o zamanı asla ama asla unutmayacağım. Bir oğlun annesine gelip böyle şeyler *söylemesine* inanamıyorum!"

"Ama bir şey açıklamaya çalışıyordum sadece. Oedipus sendromu dedikleri şeydi ve ikimiz de probleme mantık çerçevesinde bakabilirsek ve anlamaya çalışırsak belki işler iyi yönde değişir diye düşündüm."

"Değişim mi, çocuk? Hiçbir şey değişmeyecek. Dünyadaki tüm kitapları okusan da hâlâ aynı kalacaksın sen. Senin ne olduğunu bilmek için bir dolu rezil müstehcen deli saçmasını dinlememe gerek yok benim. Çünkü sekiz yaşındaki bir çocuk bile ne olduğunu anlar zaten. Ki *anladı* da, tüm oyun arkadaşların vakti zamanında anladı. Sen bir hanım evladısın. Sana öyle derlerdi ve öyleydin de. Öyleydin ve her zaman öyle kalacaksın. Koca, şişko, azman bir hanım evladı!"

Kadının sözlerinin güm gümlemesi, kendi göğsünün güm gümlemesi kulaklarını sağır ediyordu. Ağzındaki acı tat onu boğuyordu. Çok geçmeden ağlamak zorunda kalacaktı. Norman başını iki yana salladı. Ona hâlâ, şu an bile bunu yapabilmesine inanamıyordu! Ama yapabilirdi, yapıyordu ve tekrar ve tekrar yapacaktı, ta ki–

"Ta ki ne?"

Tanrım, *aklını* okuyabiliyor muydu yoksa?

"Ne düşündüğünü biliyorum, Norman. Senin ciğerini bilirim ben, çocuk. Hayal edebileceğinden de fazlasını. Ama onu da biliyorum – neyin hayalini kurduğunu. Beni öldürmek istediğini düşünüyorsun, değil mi Norman? Ama yapamazsın. Çünkü sende o yürek yok. Kuvveti olan benim. Her zaman öyleydim. İkimize yetecek kadar kuvvet var bende. Gerçekten istesen bile bu sebeple asla benden kurtulamayacaksın.

"Elbette, özünde kurtulmak *istemiyorsun*. Bana ihtiyacın var, çocuk. Bu doğru, değil mi?"

Norman yavaşça kalktı. Dönüp onunla yüz yüze gelecek kadar kendine güvenmiyordu, henüz değil. Kendini sakin olmak için telkin etmeliydi öncelikle. *Çok, çok sakin ol. Onun ne dediğine aldırma. Karşı koymaya çalış, aklına getirmeye çalış. O yaşlı bir kadın ve kafası yerinde değil. Onu böyle dinlemeye devam edersen sonunda senin de kafan yerinde olmayacak. Ona odasına gidip yatağına uzanmasını söyle. Onun yeri orası.*

Ve hemen oraya gitse iyi olur çünkü gitmezse bu sefer onu kendi gümüş bağıyla boğacaksın—

Dudakları bu cümleleri dile getirmek için açılmış vaziyette arkasını dönmek üzereydi ki zil çaldı.

İşaret buydu; birinin içeri girdiği ve motelde kalmak için resepsiyon çanını çaldığı anlamına geliyordu.

Norman arkasına bile bakmadan koridora çıktı, askılıktan yağmurluğunu aldı ve karanlığın içine süzüldü.

İki

Yağmur dakikalardır yağıyordu ama Mary bunu yeni fark etmiş ve silecekleri çalıştırmıştı. Aynı anda farları da yaktı; aniden karanlık bastırmıştı ve önündeki iki tarafı ağaçlı yol belirsiz bir karaltıdan ibaretti.

Ağaçlar mı? Son sefer buradan arabayla geçtiğinde yol boyunca uzanan ağaçları gördüğünü hatırlayamıyordu. Tabii ki bu geçen yazdı ve Fairvale'e güpegündüz, dinç ve capcanlı gelmişti. Şu an ise on sekiz saattir durmaksızın araba kullanmaktan tükenmiş vaziyetteydi ama hâlâ bir şeylerin yanlış olduğunu anımsıyor ve seziyordu.

Anımsamak, tetikleyici kelime buydu. Şu anda, yarım saat önce yol ayrımına geldiğinde nasıl da şüpheye düştüğünü hayal meyal anımsayabiliyordu. Buydu, evet; yanlış yola sapmıştı. Ve işte şimdi de dışarısı zifiri karanlık ve yağmur yağarken kimbilir hangi cehennemdeydi–

Hemen kendini toparla. Şu an paniklersen olmaz. İşin en kötü kısmı sona erdi.

Bu doğru, dedi kendi kendine. En kötü kısım sona ermişti. En kötü kısım dün öğlen gerçekleşmişti – parayı çaldığı zaman.

Tommy Cassidy büyük bir tomar kâğıt parayı çıkarıp masanın üstüne koyduğunda kadın Bay Lowery'nin ofisinde dikiliyordu. Otuz altı banknotun üstünde bir bakkala benzeyen şişman bir adamın resmi vardı ve diğer sekiz banknot da üzerinde cenaze levazımatçısına benzeyen bir adamın yüzünü taşıyordu. Ama bu toptancı bakkal Grover Cleveland'dı ve levazımatçı da William McKinley'ydi. Böylece otuz altı bin ile sekiz adet beş yüzlüğü toplayınca ediyordu sana kırk bin dolar.

Tommy Cassidy anlaşmaya vardığını ve kızına düğün hediyesi olarak bir ev aldığını duyururken paraları *alelade* bir şeymiş gibi koymuş ve onları umursamazca masanın üzerine yaymıştı.

Bay Lowery de son evrak işlerinin üstünden geçerken aynı şekilde umursamaz gibi davranmaya çalışmıştı. Ama ihtiyar Tommy Cassidy gidince Bay Lowery biraz coşuvermişti. Paraları toplayarak büyük, kahverengi bir Manila on numara zarfa koyup kapağı mühürlemişti. Adamın ellerinin titreyişi Mary'nin gözünden kaçmamıştı.

"Alın," demişti parayı kadına uzatırken. "Parayı bankaya götürün. Saat neredeyse dört ama Gilbert'ın parayı yatırmanıza izin vereceğine eminim." Ona bakarak duraksamıştı. "Sorun nedir, Bayan Crane – iyi hissetmiyor musunuz?"

Şimdi zarfı tutarken *kadının* ellerinin nasıl titrediğini fark etmişti belki de. Ama fark etmezdi. Ne söyleyeceğini biliyordu; her ne kadar kendini bunu gerçekten söylerken bulunca şaşırsa da.

"Sanırım yine baş ağrım tuttu, Bay Lowery. Aslında ben de size öğleden sonra izinli olsam olur mu diye soracaktım. Postaların hepsini hallettik ve bu anlaşmanın geri kalan formları da pazartesiye kalacak zaten."

Bay Lowery ona gülümsemişti. Keyfi yerindeydi, neden olmasındı ki? Kırk bin doların yüzde beşi iki bin dolar ediyordu. Yüce gönüllü davranmayı başarabilirdi.

"Tabii ki, Bayan Crane. Yalnızca bu ödemeyi yapın ve sonra evinize gidebilirsiniz. Sizi götürmemi ister misiniz?"

"Yok, sorun değil. Ben hallederim. Biraz dinlensem–"

"Oh, güzel o halde. Pazartesi görüşmek üzere. Her zaman dediğim gibi, zorlamaya gerek yok."

Hep böyle *dermiş*, hadi canım sen de. Lowery fazladan bir dolar kazanmak için canını verirdi ve bir elli sent için ise çalışanlarından herhangi birinin canını seve seve alırdı.

Ama Mary Crane ona tatlı tatlı gülümsemiş, sonra da adamın ofisinden ve hayatından çıkıp gitmişti. Kırk bin doları da yanında götürerek.

İnsan, bu tarz bir fırsatla her zaman karşılaşmıyordu. Aslında, şöyle bir düşününce, bazı insanların karşısına böyle bir fırsat *hiç* çıkıyor gibi görünmüyordu.

Mary Crane kendisininkini yirmi yedi yılı aşkındır beklemişti.

Mary on yedi yaşındayken, babasına araba çarpınca üniversiteye gitme fırsatı yok olmuştu. Mary onun yerine bir yıl ticaret okuluna gitmişti ve sonra da kendisini annesine ve küçük kız kardeşi Lila'ya destek olmaya adamıştı.

Mary yirmi iki yaşındayken, Dale Belter askerlik görevini yapmak için ordu tarafından çağırıldığında evlilik fırsatı da yok olmuştu. Kısa süre sonra adam Hawaii'ye atanmış ve çok geçmeden mektuplarında kızın tekinden bahsetmeye başlamıştı, ardından da mektuplar gelmeyi bırakmıştı. Mary düğün duyurusunu aldığında artık umursamaz haldeydi.

Ayrıca, annesi çok hastaydı. Ölene kadar üç yıl hasta yaşamıştı, bu sırada da Lila okuyordu. Mary ne olursa olsun onun üniversite okumasında ısrarcı olmuştu ama bu durum yüzünden tüm yük ona kalmıştı. Lowery Emlakçılık'ta tüm gün çalışmak, ardından gece geç saatlere kadar annesine refakat etmek, geriye başka bir yapmaya zaman bırakmıyordu.

Zamanın *geçtiğini* fark etmek için bile. Ama sonra annesi son bir inme geçirmişti, ardından cenaze işleri gelmişti, Lila okuldan dönmüş bir iş bulmaya çalışmıştı ve sonra birden Mary Crane büyük aynada aksine bakarken bulmuştu kendisini, aksi de bitkin, yıpranmış yüzüyle ona bakıyordu. Aynaya bir şey fırlatınca ayna binlerce parçaya ayrılmıştı ve meselenin bundan ibaret olmadığını biliyordu; *o* da binlerce parçaya ayrılıyordu.

Lila üzerine düşeni hakkıyla yapmıştı ve hatta Bay Lowery de evin hemen satılmasını sağlamak için yardımcı olmuştu. Emlak satıldığında ellerinde iki bin dolar civarı nakit vardı. Lila şehir merkezinde bir müzik mağazasında iş bulmuştu ve birlikte küçük bir apartman dairesine taşınmışlardı.

"Şimdi, bir tatile çıkıyorsun," demişti Lila ona. "Harbi bir tatil. Hayır, itiraz yok! Sekiz yıl bu aileyi sırtında taşıdın ve biraz dinlen-

me zamanın geldi. Bir yolculuğa çık diyorum. Bir yolcu gemisiyle falan."

Böylece Mary, *S.S. Caledonia*'ya binmiş ve Karayip sularında bir hafta civarı geçirdikten sonra bitkin, yıpranmış yüzü özel kamarasındaki aynada gözükmez olmuştu. Tekrar bir genç kız gibi görünüyordu (eh, kesinlikle yirmi ikiden bir gün fazla değil, demişti kendine) ve daha da önemlisi, âşık bir genç kızdı.

Dale Belter'la tanıştığında olduğu zamanki gibi çılgın, çalkantılı bir aşk değildi. Hatta tropik yolcu gemilerinin olmazsa olmazı klasik, klişe kum-güneş-deniz aşkı da değildi.

Sam Loomis, Dale Belter'ın olduğundan tam on yaş daha büyüktü ve oldukça da sessiz biriydi ama Mary yine de onu sevmişti. Bunca zamandır ilk gerçek fırsat bu gibi görünüyordu, ta ki Sam birkaç şeyi açıklığa kavuşturana kadar.

"Aslında göründüğümden çok farklı biriyim diyebilirim," dedi ona. "Bizim bir hırdavatçı vardı..."

Sonra da öyküyü anlatmıştı.

Kuzeyde, Fairvale adlı küçük bir kasabada bir hırdavatçı vardı. Sam, işi miras alacağını bilerek orada babası için çalışmıştı. Bir yıl önce babası ölmüştü ve muhasebeciler ona kötü haberi vermişlerdi.

İş pek tabii Sam'e miras kalmıştı; yanında yirmi bin civarı borçla birlikte. Bina ipotekliydi, mallar ipotekliydi ve hatta sigorta bile ipoteklenmişti. Babası ona borsadaki ufak tefek yan yatırımlarından ya da altılıdan hiç bahsetmemişti. Ama işte durum buydu. Yalnızca iki şık vardı önünde: İflas bayrağını çekmek ya da çabalayarak borçları bitirmek.

Sam Loomis ikinci şıkkı seçmişti. "İyi bir iş," diye açıklamıştı. "Asla bir servet kazanmayacağım ama biraz düzgün bir yönetimle yılda düzenli olarak sekiz ila on bin dolar kazanılır. Tarım makineleri sahasında düzgün iş bağlarsam daha fazlası bile olur. Dört binden fazlası halihazırda ödendi. Sanırım birkaç yıla düzlüğe çıkarım."

"Ama anlamadığım bir şey var – borçların varsa böyle bir yolculuğa nasıl çıkabildin?"

Sam ona sırıtmıştı. "Bir yarışmada kazandım. Aynen öyle; tarım

makinesi markalarından birinin sponsor olduğu bir bayi satış müsabakasında. Bir yolculuk kazanma niyetim hiç yoktu, sadece alacaklılara ödeme yapmak için satış yapıyordum. Sonra bölgemdeki birincilik ödülünü aldığımı söylediler bana.

"Ödül yerine bir nakit anlaşma yapmayı denedim ama yanaşmadılar. Ya yolculuk ya hiç. Eh, durgun bir ay bu ve yanımda çalışan güvendiğim bir eleman var. Dedim en azından bedavadan tatil yapayım. İşte buradayım. Ve işte *buradasın.*" Sırıtmış, sonra oflamıştı. "Keşke bizim balayımız olsaydı bu."

"Sam, neden *olmasın* ki? Demek istediğim–"

Ama adam tekrar oflayarak başını iki yana sallamıştı. "Beklemek zorundayız. Tüm borçların ödenmesi iki üç yıl sürebilir."

"Beklemek istemiyorum! Para umurumda değil. İşimi bırakıp senin dükkânında çalışabi–"

"Ve benim uyuduğum gibi dükkânda da uyursun, değil mi?" Tekrar zar zor sırıtmıştı ama bu oflayışından daha neşeli değildi. "Aynen öyle. Arka odada kendime bir yer yaptım. Çoğunlukla konserve kuru fasulye yiyorum. Millet kasabanın bankerinden daha pinti olduğumu düşünüyor."

"Ama ne fark eder ki?" diye sormuştu Mary. "Yani, eğer düzgün yaşarsan bir yıl ya da biraz daha fazla sürede borçlarını ödersin. Bu arada–"

"Bu arada, Fairvale'de yaşamam gerek. Güzel ama küçük bir kasaba. Herkes herkesin işinden gücünden haberdar. Orada yaşadığım sürece bana saygı duymaya devam ederler. Benimle ticaret yapmak için zahmete katlanıyorlar; herkes durumun farkında ve elimden geleni yapmamı takdirle karşılıyorlar. İşlerin geldiği noktaya rağmen babamın orada iyi bir itibarı var. Bunu kendim ve iş için kullanmaya devam etme niyetindeyim. Ve gelecekte, bizim için. Şu an bu her zamankinden daha çok önemli. Anlıyor musun?"

"Gelecek." Mary oflamıştı. "İki üç yıldan bahsediyorsun."

"Üzgünüm ama evlendiğimizde düzgün bir evimiz, iyi eşyalarımız olsun istiyorum. Bunun için de para lazım. En azından krediye ihtiyaç var. Zaten her noktada tedarikçilere olan ödemeleri esneti-

yorum; onlara olan borcumu ödemek için kazandığım her şeyi onlara verdiğimi bildikleri sürece işbirliği yapacaklardır. Bu ne kolay ne de hoş. Ama ben ne istediğimi biliyorum ve azıyla yetinemem. Bu yüzden sadece sabırlı olman gerek, canım."

O da sabırlı olmuştu. Ta ki hiçbir ilave ikna yönteminin –sözlü ya da fiziksel– fikrini değiştiremeyeceğini öğrenene kadar.

Yolculuk sona erdiğinde işte durum buydu. Ve bir yılı aşkın sürece böyle devam etmişti. Mary, geçen yaz onu ziyarete gitmiş, kasabayı, dükkânı, hesap defterindeki Sam'in bir beş bin dolar daha ödediğini gösteren girdileri görmüştü. "Sadece on bir bin dolar borç kaldı," demişti kadına gururla. "İki yıl, hatta belki daha da az sürer."

İki yıl. İki yıla Mary yirmi dokuz yaşında olacaktı. Yirmilerinin başındaki bir genç kız gibi başının dikine gidip olay çıkararak ondan ayrılmayı göze alamazdı. Hayatında daha fazla Sam Loomislerin olmayacağını biliyordu. Bu yüzden gülümsemiş, başını sallamış ve evine, Lowery Emlakçılık'a geri dönmüştü.

Lowery Emlakçılık'a dönmüş ve ihtiyar Lowery'nin yaptığı her satışta düzenli kazandığı yüzde beşini cebine atmasını seyretmişti. Geleceği sallantıda olan ipotekleri satın alışını, zor durumdaki satıcılara kurnaz, acımasız nakit teklifler yapışını ve sonra da dönüp hızlı, kolay bir satıştan sağlam bir meblağı cebe indirişini seyretmişti. İnsanlar sürekli bir şeyler alıp satıyorlardı. Lowery'nin tek yaptığı ortada durmak ve sırf alıcı ile satıcıyı bir araya getirdiği için iki taraftan da yüzdesini almaktı. Varlığını gerekçelendirmek için başka hiçbir gerçek hizmette bulunmuyordu. Ama yine de zengindi işte. On bin dolar için *onun* iki yıl ter dökmesine gerek olmazdı. Bazen bu parayı sadece iki ayda kazandığı oluyordu.

Mary ondan nefret ediyordu ve onun iş yaptığı alıcı ve satıcıların çoğundan da nefret ediyordu çünkü onlar da zengindi. Şu Tommy Cassidy en beterlerindendi; petrol endüstrisinden bir dolu para kazanan bir işleticiydi. Çalışmasına gerek yoktu ama emlakçılıkla öylesine ilgileniyordu, başkalarının korkusunu ya da isteğinin kokusunu seziyor, ucuza alıp pahalıya satıyor, kiralardan ya da gelir-

den kazanabileceği fazladan bir dolar için her ihtimale karşı gözünü dört açıyordu.

Kızına düğün hediyesi olarak ev almak için kırk bin doları masaya bırakırken hiç düşünmemişti bile.

Tıpkı altı ay önce bir öğleden sonrası Mary Crane'in masasına yüz dolarlık bir banknot bırakıp kendisiyle hafta sonu Dallas'a "küçük bir kaçamak" yapmayı önerirken hiç düşünmediği gibi.

Her şey hızlıca ve kibar ve ilgisiz bir zoraki gülümsemeyle olup bitmişti ve sinirlenmeye vakti olmamıştı. Sonra Bay Lowery gelmiş, mevzu kapanmıştı. Ne insan içinde ne de yalnız başlarınayken Cassidy'yi paylamamıştı ve o da teklifi asla tekrarlamamıştı. Ama Mary unutmamıştı. Onun şişko, ihtiyar suratındaki ıslak dudaklı gülümseyişi unutamazdı.

Bu dünyanın Tommy Cassidylere ait olduğunu da asla unutmazdı. Mülk onlarındı ve fiyatı onlar belirliyordu. Kızına düğün hediyesi için kırk bin dolar harcayan da Mary Crane'in bedenini üç günlük kiralama ayrıcalığı için yüz doları umursamadan masaya koyan da onlardı.

Ben de kırk bin doları aldım–

Şu eski fıkrada öyle diyordu ama bu bir fıkra değildi. Parayı gerçekten almıştı ve çok, hem de çok uzun bir zamandır, bilinçaltında böyle bir fırsatın hayalini kuruyor olmalıydı. Çünkü şu an her şey önceden düşünülmüş bir planın parçasıymışçasına biçimlenmişti.

Cuma öğleden sonrasıydı; bankalar yarın kapalı olacaktı ve bu da demekti ki Mary'nin işe gelmediğini fark ettiğinde, Lowery'nin banka işlemlerini kontrol etmesi için pazartesi gününe kadar beklemesi gerekecekti.

Daha da iyisi, Lila sabah erken saatlerde Dallas'a gitmek için yola çıkmıştı – müzik dükkânı için alımları o yapıyordu artık. O da pazartesiye kadar dönmeyecekti.

Mary direkt eve gidip eşyalarını toplamıştı; her şeyi almıyordu, bavul ve küçük bir valize en sevdiği kıyafetlerini koymuştu sadece. O ve Lila'nın boş bir cilt kremi kabına zulaladıkları üç yüz altmış dolarları vardı ama o paraya dokunmadı. Evi tek başına çekip çe-

virmek zorunda kalınca Lila'nın o paraya ihtiyacı olacaktı. Mary, kız kardeşine bir not falan yazabilmek istemişti ama buna cesaret edememişti. Gelecek günler Lila için zor olacaktı ama yapacak bir şey yoktu. Belki daha sonra bir şeyler ayarlanabilirdi.

Mary saat yedi civarı evden ayrılmıştı; bir saat sonra bir banliyönün yakınlarında durup yemek yemiş, sonra İKİNCİ EL ARABA yazılı bir levhanın altından geçip sedanını bir coupe ile değiştirmişti. Alışveriş sırasında zarar etmişti; aynı işlemi, altı yüz elli kilometre kuzeye sürdükten sonra sabah saatlerinde tekrarlarken bir o kadar daha zarar etmişti. Öğlen vakti civarında tekrar takas yaptığında elinde otuz bin dolar nakit ve altında da ön çamurluğu göçük, yıpranmış, eski bir hurda yığını vardı ama keyfî yerindeydi. Önemli olan hızlı birkaç değişim yapmak, izini gizlemek ve onu Fairvale'e kadar götürecek bir külüstür bulmaktı. Oraya vardığında biraz daha kuzeye, belki Springfield'a kadar sürebilir ve son arabayı kendi adıyla orada satardı; yetkililer oradan kilometrelerce uzakta bir kasabada yaşayan Bayan Loomis'in izini nasıl bulacaktı ki?

Çünkü Bayan Loomis olma niyetindeydi; hem de hemen. Sam'in karşısına çıkıp kendisine miras kaldığı hikâyesini sıkacaktı. Kırk bin dolar demeyecekti –bu çok büyük bir miktar olurdu ve çok fazla açıklama gerektirebilirdi– ama belki on beş bin derdi. Ve Lila'ya da bir on beş bin kaldığını ve hemen işten istifa edip Avrupa'ya gittiğini söyleyecekti. Bu, onu neden düğüne davet etmeye gerek olmadığını açıklardı.

Belki Sam parayı kabul etme konusunda ayak direyebilirdi ve muhakkak cevap verilmesi gereken bir sürü zor soru olacaktı ama Mary onu ikna ederdi. Etmeliydi. Yıldırım nikâhıyla evlenirlerdi; önemli olan buydu. Sonra da onun soyadını alırdı; Bayan Loomis, Lowery Emlakçılık'tan bin iki yüz kilometre uzakta bir kasabadaki bir hırdavat dükkânı sahibinin karısı.

Lowery Emlakçılık'takilerin Sam'in varlığından haberi bile yoktu. Tabii ki soluğu Lila'da alacaklardı ve o da muhtemelen hemen tahmin ederdi. Ama Lila önce Mary'yle iletişime geçmeden bir şey söylemezdi.

O vakit geldiğinde Mary'nin, kardeşini, Sam'in ve yetkililerin karşısında çenesini kapalı tutması için idare etmeye hazır olması gerekecekti. Çok zor olmasa gerekti – Lila ona çok şey borçluydu, Mary onu okula yollamak için yıllarca çalışıp çabalamıştı. Belki geriye kalan yirmi beş binin bir kısmını ona verebilirdi. Belki de parayı almazdı. Ama bir çaresi bulunurdu. Mary o kadar ilerisini düşünmemişti ama vakti geldiğinde çözüm hazır olacaktı.

Şu anda her şey sıraylaydı ve ilk adım Fairvale'e ulaşmaktı. Harita ölçeğinde sadece on santimlik bir uzaklıktaydı. Bir noktadan diğerine uzanan on santimlik ehemmiyetsiz kırmızı çizgiler. Fakat buraya kadar gelmesi on sekiz saat sürmüştü; on sekiz saatlik bitmeyen titreme, on sekiz saattir farlara ve gün ışığı yansımasına gözleri kısıp dikkatle bakma; on sekiz saattir her yerinin kaskatı olması, yolla, direksiyonla ve uyuşmayla cebelleşme, kendi yorgunluğunun amansız saldırısı.

Şimdi de dönüşü kaçırmıştı ve yağmur yağıyordu; gece çökmüştü ve o, yabancı bir yolda kayıptı.

Mary dikiz aynasına baktı ve yüzünün soluk yansımasını gördü. Koyu saçları ve normal yüz hatları hâlâ yerindeydi ama gülümsemesi gitmişti ve dudakları ince, gergin bir çizgi halini almıştı. Bu bitkin, çarpılmış çehreyi daha önce nerede görmüştü?

Annem öldükten sonra aynada, ayna parçalara ayrıldığında–

Ve şimdiye dek sürekli çok sakin olduğunu, çok rahat olduğunu, çok dingin olduğunu düşünmüştü. Korku, pişmanlık, suçluluk hissi olmamıştı. Ama ayna yalan söylemezdi. Ona doğruyu söylüyordu şimdi.

Ona, sözsüzce, *durmasını* söyledi ayna. *Sam'in kollarına bu vaziyette, gecenin köründe o surat ve kılıkla çıkagelmen acele kaçışının hikâyesini ele verir. Hikâyen ona iyi haberlerle sürpriz yapmak istediğin tabii ama sanki bekleyemeyecek kadar çok mutluymuşsun gibi görünmen gerek.*

Yapılması gereken şey bugün bir yerde gecelemek, düzgünce dinlenmek ve Fairvale'e yarın sabah ayık ve dinç varmaktı.

Geri dönüp yanlışlıkla rotadan saptığı yere sürerse tekrar anayola çıkardı. O zaman bir motel bulabilirdi.

Mary başını aşağı yukarı salladı, gözlerini kapama dürtüsüne karşı koydu ve yağmurla bulanıklaşmış karanlığın ardından yolun kenarını tarayarak silkinip sırtını düzleştirdi.

İşte o zaman, yan taraftaki küçük binaya çıkan garaj yolunun girişine yerleştirilmiş tabelayı gördü.

MOTEL – BOŞ ODA. Tabelanın ışığı yanmıyordu ama belki de ışığını açmayı unutmuşlardı, tıpkı gece aniden çöktüğünde kendisinin de farları yakmayı unuttuğu gibi.

Mary baştaki ön tarafı camlı, ofis görevi gördüğü su götürmez olan küçük bölme dahil tüm motelin karanlık olduğunu fark ederek içeri sürdü. Belki de motel kapalıydı. Yavaşlayarak içeri doğru göz attı, sonra lastiklerinin elektrikli tabela kablolarından birinin üstünden geçtiğini hissetti. Şimdi motelin arkasındaki bayırdaki evi görebiliyordu; ön pencerelerinde ışık vardı ve muhtemelen motel sahibi oradaydı. Her an burada olurdu.

Kontağı kapatıp bekledi. Aynı anda hem yağmurun iç sıkan patırtısını duyabiliyor hem de ardında esen rüzgârın nefesini sezebiliyordu. Sesi hatırlıyordu çünkü annelerini gömdükleri, o küçük karanlık dikdörtgenin içine koydukları vakit bunun gibi yağmur yağmıştı. Ve şimdi karanlık buradaydı, Mary'nin tüm çevresini sarıyordu. Karanlıkta yalnız başınaydı. Ne para ne de Sam ona yardım edebilirdi çünkü orada yanlış yola sapmıştı ve yabancı bir yoldaydı. Yapacak bir şey yoktu artık – mezara düşen ağlamazdı.

Neden böyle düşünmüştü? *Mezara düşen* değil, *kendi düşen* olacaktı.

Diğer gölgelerin arasından büyük, koyu gölge çıkıp arabasının kapısını açtığında hâlâ buna kafa yoruyordu.

Üç

"Oda mı arıyorsunuz?"

Mary tombul, gözlüklü çehreyi görüp yumuşak, tereddütlü sesi duyunca çabucak kararını verdi. Bir sorun çıkmazdı.

Başını aşağı yukarı sallayıp arabadan indi, adamı ofisin kapısına doğru takip ederken baldırlarının ağrıdığını hissetti. Adam kilidi açtı, küçük odanın içine girdi ve ışığı yaktı.

"Daha çabuk gelemediğim için kusura bakmayın. Evdeydim de, annem pek iyi değil."

Ofisin seçkin bir tarafı yoktu ama sıcak, kuru ve aydınlıktı. Mary minnetle titredi ve tombul adama gülümsedi. Adam tezgâhta turan kayıt defterinin üzerine doğru eğildi.

"Tek kişilik odalarımız yedi dolar. Önce odalara bir göz atmak ister misiniz?"

"Gerek yok." Hemen el çantasını açtı, adam kayıt defterini öne itip bir kalem uzatırken o da çantasından bir beş dolar, iki de bir dolar çıkarıp tezgâhın üstüne koydu.

Bir an duraksadıktan sonra ismi –*Jane Wilson*– ve adresi –*San Antonia, Teksas*– yazdı. Arabadaki Teksas plakasıyla ilgili elden bir şey gelmezdi.

Adam, "Çantalarınızı alayım," diyerek tezgâhın arkasından çıktı. Mary bu kez de adamı dışarıya doğru takip etti. Para torpido gözündeydi, hâlâ kalın lastikle sabitlenmiş aynı büyük zarfın içindeydi. Belki de en iyisi parayı orada bırakmaktı; arabayı kitlerse kimse paraya dokunmazdı.

Adam çantaları ofisin yanındaki odanın kapısına taşıdı. En yakın

oda buydu ve kadın için bir mahzuru yoktu – yağmurdan kurtulmak en önemlisiydi.

Adam, "Ne pis hava," dedi, kadın içeri girerken kenara çekilerek. "Uzun süredir yolda mısınız?"

"Tüm gündür."

Adam bir düğmeye bastı ve yatak yanındaki lamba çiçek açarak ışıktan sarı taçyaprakları çıkardı. Oda gösterişsizdi ama dayalı döşeliydi; kadının gözüne ilerideki banyodaki duş teknesi çarptı. Aslında bir küveti yeğlerdi ama bu da iş görürdü.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Çabucak başını iki yana salladı, sonra bir şey aklına geldi. "Buralarda bir şeyler yiyebileceğim bir yer var mı?"

"Hımm, bir bakalım. Buradan beş kilometre ileride yol üstünde kök birası ve hamburger satan bir yer vardı ama yeni otoyol yapıldıktan sonra kapandı sanırım. Hayır, en iyi ihtimalle Fairvale'e gitmeniz gerek."

"Orası ne kadar uzakta?"

"Yirmi beş otuz kilometre kadar. İlçe karayoluna gelene kadar dümdüz otoyolda gidiyorsunuz, sağa dönüyorsunuz, sonra tekrar anayola çıkıyorsunuz. Sonra on beş kilometre ilerliyorsunuz. Kuzeye gidiyorsanız o yolu kullanmamanıza şaşırdım."

"Kayboldum."

Tombul adam başını sallayarak iç çekti. "Ben de öyle düşündüm. O yeni yol açıldığından beri burada pek gelen gidenimiz olmuyor."

Kadın ilgisizce gülümsedi. Adam kapı eşiğinde durmuş dudaklarını büzüyordu. Kafasını kaldırıp da adamın bakışlarıyla karşılaşınca adam gözlerini yere indirdi ve özür dilercesine boğazını temizledi.

"Ee, hanımefendi, düşünüyordum da. Belki bu yağmurda Fairvale'e tüm o yolu gidip gelmek istemezsiniz. Demek istediğim, ben de eve gidip kendime atıştırmalık bir şeyler hazırlayacaktım. İsterseniz bana katılabilirsiniz."

"Ah, bunu yapamam."

"Neden ki? Hiç dert değil. Annem yatağına geçti ve yemek ya-

pacak hali yok – ben de soğuk mezeyle ve kahve hazırlayacaktım sadece. Size de uyarsa."

"Yani–"

"Bakın, bir koşu gidip hazırlarım hemen."

"Çok teşekkür ederim, Bay..."

"Bates. Norman Bates." Kapıya doğru geriledi ve omuzları kapıya çarptı. "Geleceğiniz zaman kullanmanız için size bu el fenerini bırakıyorum. Önce ıslak üst başınızdan kurtulmak istersiniz muhtemelen."

Adam dönüp giderken Mary bir anlığına onun kızarmış yüzünü yakaladı. Aa, adam gerçekten de *utanmıştı*!

Neredeyse yirmi saattir Mary Crane'in yüzü ilk defa gülümsedi. Kapı kapanana kadar bekledi ve ardından montunu çıkardı. Küçük valizini yatağın üstünde açtı ve basma kumaştan bir elbise çıkardı. Elbiseyi, o banyoyu kullanırken kırışıklıklarının bazılarının kaybolmasını umarak astı. Şimdilik elini yüzünü yıkayıp biraz temizlenecekti ama geri döndüğümde sıcak güzel bir duş alacağım, dedi içinden. İhtiyacı olan buydu; bu ve uyku. Ama önce biraz yemek. Şimdi bir bakalım – makyaj malzemeleri el çantasındaydı ve büyük valizdeki mavi montu giyebilirdi–

On beş dakika sonra bayırdaki büyük ahşap evin kapısını çalıyordu.

Perdeyle kapatılmamış odanın camından dışarı tek bir lambanın ışığı geliyordu ama üst katlardan daha parlak bir ışık yayılmaktaydı. Eğer annesi hastaysa orada olmalıydı.

Mary kapının açılmasını bekleyerek durdu fakat hiçbir şey olmadı. Belki adam da üst kattaydı. Tekrar kapıyı çaldı.

O arada da odanın penceresinden içeri göz attı. İlk bakışta gördüğü şeye hiç inanamadı; bu çağda böyle evlerin hâlâ var olduğunu düşünmemişti.

Genellikle bir ev eski bile olsa, evin iç kısmında değişiklik ve yenilik yapıldığına dair bazı izler olurdu. Ama onun baktığı oda ucundan bile "modernize" edilmemişti; çiçek desenli duvar kâğıdı, süslü biçimde oyulmuş maun ahşap işi, Türk kırmızısı halı, yüksek sırtlı, tıka

basa dolu mobilya ve Neşeli Doksanlar'dan* fırlamış gibi duran tablalı şömine. Eğretiliğiyle içeri davetsiz girmiş bir televizyon seti bile yoktu ama bir sehpanın üstünde kurmalı bir gramofon olduğunu gördü. Şimdi alçak alçak mırıldanan sesler duyabiliyordu ve ilk başta bu seslerin gramofonun çan şekilli borusundan geldiğini sandı, sonra sesin kaynağını belirledi. Üst kattan, aydınlık odadan geliyordu.

Mary fenerin ucunu kullanarak tekrar kapıya vurdu. Bu sefer orada olduğunu duyurmuş olmalıydı ki sesler birden kesildi ve pat pat eden hafif ayak sesleri duydu. Bir an sonra Bay Bates'in merdivenlerden indiğini gördü. Kapının önüne geldi ve kapıyı açarak önden buyurmasını işaret etti.

"Kusura bakmayın," dedi. "Annemi yatağa sokmaya çalışıyordum da. Bazen biraz zorluk çıkarmaya meyillidir."

"Hasta olduğunu söylemiştiniz. Onu rahatsız etmek istemem."

"Ah, hiç rahatsızlık vermezsiniz. Bebek gibi uyur muhtemelen." Bay Bates omzunun üstünden merdivenlere baktı, sonra sesini alçalttı. "Aslında, o hasta değil, *fiziksel* olarak yani. Ama bazen şu nöbetlerden geçiriyor ve—"

Birden başını salladı ve gülümsedi. "Ben sizin şu montunuzu asayım. Tamam. Şimdi, şu taraftan gelirseniz—"

Merdivenin altından uzanan holde onun peşinden ilerledi. "Umarım mutfakta yemeyi sorun etmezsiniz," diye mırıldandı. "Her şeyi hazır ettim. Siz oturun ben de kahveyi koyayım."

Mutfak, oturma odasını tamamlıyordu – el pompası takılı eski moda bir lavabonun etrafına sıralanmış tavana kadar yükselen camlı dolaplar vardı. Köşede büyük bir odun sobası kuruluydu. Ama güzel bir ısı yayıyordu ve uzun, ahşap masanın üstüne serili kırmızı beyaz damalı örtünün üstüne yayılmış sosis, peynir ve cam kavanozların içindeki ev yapımı turşular sıcak bir karşılama sunuyordu. Mary tüm bunların antikalığına gülmeye niyetli değildi ve duvardaki tığ ile işlenmiş malumun ilamı vecize de ortama yeterince uygundu.

Tanrı Evimizi Kutsasın.

---

* (İng). Gay Nineties. 1890'lar Amerika'sını nitelemek için kullanılan eski bir tabir. –*çn*

Evet, kutsasın. Burası küçük bir kasabanın karanlık bir kafeteryasında tek başına oturmaktan çok daha iyiydi.

Bay Bates kadının tabağını doldurdu. "Siz yiyin, beni beklemeyin! Açsınızdır."

Açtı ve iştahla yedi, yemekle öyle meşguldü ki adamın ne kadar az yediğini pek de fark etmedi. Farkına varınca da biraz utandı.

"Ama siz bir şeye elinizi bile sürmediniz! Yemeğinizi daha önce yediğinize kalıbımı basarım."

"Hayır, yemedim. Pek aç değilim sadece." Kadının kahve bardağını doldurdu. "Maalesef annem bazen beni biraz üzüyor." Sesi tekrar alçaldı ve mahcup tavır geri döndü. "Sanırım benim hatam. Ona iyi bakamıyorum."

"Burada sadece siz ikiniz mi yaşıyorsunuz?"

"Evet. Başka hiç kimse olmadı. Hem de hiç."

"Sizin için çok zor olmalı."

"Şikâyet ettiğim yok. Yanlış anlamayın."

Çerçevesiz gözlüğünü düzeltti. "Babam ben bebekken terk etmiş bizi. Annem bana tek başına baktı. Onun ailesinde ben büyüyene kadar bize yetecek kadar para vardı sanırım. Sonra evi ipotek etti, çiftliği sattı ve bu moteli yaptı. Birlikte yönettik ve gayet de güzeldi – ta ki yeni otoyol işlerimizi baltalayana kadar.

"Aslında, tabii ki, annem bundan çok daha önce hastalanmaya başladı. Ve ona bakma sırası bana geldi. Ama bazen bu o kadar kolay değil."

"Başka akrabanız yok mu?"

"Yok."

"Hiç evlenmediniz mi?"

Yüzü kızardı ve bakışlarını damalı örtüye indirdi.

Mary dudağını ısırdı. "Özür dilerim. Özelinize girmek istemedim."

"Sorun değil." Sesi zayıftı. "Hiç evlenmedim. Annem bu tür şeylere tuhaf bakıyordu. Ben... Ben bundan önce bir kızla aynı masaya bile oturmadım."

"Ama–"

"Bu çağda kulağa tuhaf geliyor, değil mi? Biliyorum. Ama böyle olmalı. Kendime, ben olmazsam annemin ne yapacağını bilemeyeceğini söyledim – ama asıl gerçek *o* olmadan *benim* ne yapacağımı bilemeyeceğimdir belki."

Mary kahvesini bitirdi, el çantasında sigarasını arandı ve paketi Bay Bates'e uzattı.

"Yok, teşekkürler. İçmiyorum."

"Ben içsem sorun olur mu?"

"Hiç de bile. Buyurun için." Duraksadı. "Size içki ikram etmek isterdim ama anlayacağınız üzere annem bu evde alkole izin vermiyor."

Mary sigarayı içine çekerek geriye yaslandı. Birden açık sözlü hissetti. Biraz sıcağın, biraz dinlenmenin, biraz yemeğin insana neler yapabildiği ne kadar tuhaftı. Bir saat önce yalnız, sefil ve kendine korkunç derecede güvensizdi. Şimdiyse her şey değişmişti. Belki de Bay Bates'i dinlemek ruh halini bu şekilde değiştirmişti. Esasen yalnız, sefil ve korkak olan *oydu*. Tersine, onun karşısında daha iyi hisseden kendisiydi. Bunu fark etmek onu konuşmaya sevk etti.

"Sigara içmeniz yasak. İçki içmeniz yasak. Kadınlarla görüşmeniz yasak. Moteli işletmek ve annenize bakmak dışında *ne* yapıyorsunuz acaba?"

Belli ki kadının ses tonunu fark etmiş değildi. "Ah, bir sürü şey yapıyorum, gerçekten. Çok okurum. Başka hobilerim de var." Duvardaki bir rafa baktı ve kadın da onun bakışlarını takip etti. İçi doldurulmuş bir sincap yukarıdan onlara bakıyordu.

"Avcılık?"

"Eh, yok. Tahnitçilik yapıyorum sadece. O sincabı doldurmam için George Blount verdi bana. O vurdu. Annem ateşli silah kullanmama izin vermiyor."

"Bay Bates, bunu söylediğim için beni affedin ama daha ne kadar süre böyle yaşamayı düşünüyorsunuz? Siz yetişkin bir adamsınız. Hayatınızın geri kalanında sanki küçük bir çocukmuş gibi yaşamamanız gerektiğini kesinlikle fark etmişsinizdir. Kabalık etmek istemem ama–"

"Anlıyorum. Durumun oldukça farkındayım. Size söylediğim gibi, okumalar yapıyorum. Bu tür şeyler hakkında psikologların neler söylediğini biliyorum. Fakat anneme karşı bir sorumluluğum var."

"Belki de ona karşı ve kendinize karşı olan sorumluluğunuzu onu bir hastaneye yatırarak yerine getirmeniz daha iyi olmaz mı?"

"*O deli değil*!"

Sesi artık yumuşak ve mahcup çıkmıyordu; yüksek ve tizdi. Tombul adam ayağa kalkmış, elleriyle masadaki bir bardağı itmişti. Bardak yere düşüp tuzla buz oldu ama Mary ona bakmadı; yalnızca adamın tuzla buz olmuş yüzüne bakıyordu.

"O deli değil," diye tekrarladı. "Siz ya da başkaları ne düşünürse düşünsün. Kitaplar ya da akıl hastanesindeki doktorlar ne söylerse söylesin. Ben tüm bunları biliyorum. Onu hemen deli ilan ederler ve ellerinden gelse hemen bir odaya kapatırlar – tek yapmam gereken onlara söylemek. Ama ben yapmayacağım çünkü *biliyorum*. Anlıyor musunuz? Ben *biliyorum* ve onlar bilmiyor. Onca yıl boyunca, başka kimse umursamazken onun bana nasıl baktığını bilmiyorlar, benim için nasıl çabaladığını ve benim yüzümden ne acılar çektiğini, yaptığı fedakârlıkları bilmiyorlar. Eğer şimdi biraz kocadıysa, bu benim hatam, sorumlusu benim. Bir kere bana gelip tekrar evlenmek istediğini söyledi ama ben onu engelledim. Evet, onu engelledim, suçlusu benim! Bana kıskançlıktan, sahiplenmekten bahsetmeyin – ben onun olabileceğinden daha beterdim. Eğer duymak istediğiniz kelime buysa, on kat daha deliydim. Söylediğim ve yaptığım şeyleri, nasıl varlığımı sürdürdüğümü bilseler *beni* saniyesinde akıl hastanesine kapatırlardı. Eh, sonunda ben bunları aştım. Ama o aşamadı. Ama siz kim oluyorsunuz da bir insanın akıl hastanesine kapatılması gerektiğini söylüyorsunuz? Belki de hepimiz arada sırada biraz deliriyoruzdur."

Sustu, kelimeleri tükendiğinden değil de nefesi tükendiğinden. Suratı kıpkırmızıydı ve büzdüğü dudakları titremeye başladı.

Mary ayağa kalktı. "Ben... ben çok özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Gerçekten. Özür dilemek istiyorum sizden. Söylediğim şeyi söylemeye hakkım yoktu."

"Evet. Biliyorum. Ama fark etmez. Sadece bu tarz şeylerden ko-

nuşmaya alışkın değilim. Böyle yalnız yaşayınca her şey içe atılıyor. İçe atılıyor ya da içi dolduruluyor, şu yukarıdaki sincap gibi."

Yüzü aydınlandı ve gülümsemeye çalıştı. "Ne küçük tatlı şey, değil mi? Bazen keşke burada canlı bir tane olsa da onu evcil hayvanım yapsam diyorum."

Mary el çantasını aldı. "Ben artık gideyim. Geç oluyor."

"Lütfen kalın. Öyle yaygara kopardığım için üzgünüm."

"Hiç alakası yok. Çok yoruldum gerçekten."

"Ama belki biraz daha konuşuruz diye düşünmüştüm. Size hobilerimi anlatacaktım. Bodrum katta atölye gibi bir yerim var—"

"Sağ olun, görmek isterdim ama biraz dinlenmem gerek sadece."

"Peki o halde. Size eşlik edeyim. Ofisi kapatmam gerek zaten. Bu gece daha fazla müşteri gelecek gibi durmuyor."

Koridoru geçtiler ve adam kadının montunu giymesine yardım etti. Adam yardım ederken beceriksizdi ve bir anlığına kadın bundan rahatsız oldu ama sonra nedenini anlayınca sakinleşti. Ona dokunmaktan korkuyordu. Sebebi buydu. Zavallı adam bir kadına yakın olmaktan bile korkuyordu!

Adam feneri tuttu ve kadın da onun peşinden giderek evden çıktı ve patikadan inip motelin etrafındaki çakıl araba yoluna geldiler. Yağmur durmuştu ama gece hâlâ zifiri karanlıktı. Motelin köşesini dönerken kadın omzunun üstünden eve baktı. Üst katın ışığı hâlâ yanıyordu ve Mary kadın acaba uyanık mıydı, konuşmalarını dinledi mi, o son tartışmayı duydu mu diye merak etti.

Bay Bates kapının önünde durdu ve kadın kilide anahtarı sokup kapıyı açana kadar bekledi.

"İyi geceler," dedi. "İyi uykular."

"Teşekkürler. Misafirperverliğiniz için de teşekkür ederim."

Adam bir şey diyecek oldu ama sonra dönüp gitti. O akşam, kadın onun üçüncü kez kızardığını görüyordu.

Sonra kapıyı kapatıp kilitledi. Adamın yolda uzaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu, ardından da yan taraftaki ofisin kapısını açtığını gösteren klik sesini duydu.

Adamın gittiğini duymadı; eşyaları bavullardan çıkarma görevi-

ne odaklanmıştı hemen. Pijamalarını, terliklerini, cilt kremi kabını, diş fırçasını ve diş macununu çıkardı. Sonra da büyük valizde ertesi gün Sam'in yanına gittiğinde giymeyi planladığı elbiseyi arandı. Kırışıklıkları gitsin diye elbiseyi asması lazımdı. Yarın hiçbir şey uygunsuz olmamalıydı.

Hiçbir şey uygunsuz olmamalı–

Birden artık az önceki kadar iyi hissetmemeye başladı. Değişim bu kadar ani mi olmuştu ki? Bay Bates evdeyken aşırı isterikleştiğinde başlamamış mıydı? Bay Bates'in söylediği, onun havasını indiren şey neydi sahi?

Belki de hepimiz arada sırada biraz deliriyoruzdur.

Mary Crane yatağın üstünde kendine oturmak için bir alan açtı ve oturdu.

Evet. Bu doğruydu. Hepimiz arada sırada biraz deliriyoruz. Tıpkı kendisinin dün öğleden sonra o parayı masanın üstünde gördüğünde delirdiği gibi.

Ve o zamandan beri de deliydi, yaptığı planla bu işten paçayı sıyırabileceğini düşündüğüne göre delirmiş *olmalıydı.* Her şey bir rüyanın gerçekleşmesi gibi gelmişti ve öyleydi de. Bir rüya. *Delice* bir rüya. Şimdi farkına varıyordu.

Belki de polisten yakayı sıyırmayı başarabilirdi. Ama Sam sorular soracaktı. Bu parayı kendisine miras bırakan akraba *kimdi*? Nerede yaşamıştı? Neden daha önce ondan bahsetmemişti? Parayı nakit olarak nasıl getirmişti? Bay Lowery işini aniden bırakmasına karşı çıkmamış mıydı?

Sonra bir de Lila vardı. Diyelim ki Mary'nin beklediği gibi davranmış olsun – polise gitmeden önce ona gelmiş, hatta minnet borcu hissederek gelecekte de sessiz kalmaya razı olmuş olsun. Bu onun *bildiği* gerçeğini değiştirmeyecekti. Ve sıkıntılar çıkacaktı.

Er ya da geç Sam onu orada ziyaret etmek isteyecek ya da onu buraya davet edecekti. Ve bu asla yürümeyecekti. Kız kardeşiyle ileride iletişimi sürdürmeye devam edemezdi; Sam'e de bunun neden namümkün olduğunu, niçin Teksas'a ziyarete bile gidemediğini açıklayamazdı.

Hayır, bütün bunlar deliceydi.

Ve artık bir şey yapmak için çok geçti.

Ya da – öyle miydi?

Biraz uyku çekse, şöyle on saatlik güzel bir uyku. Ertesi gün pazardı; eğer buradan dokuzda çıkarsa ve hiç durmadan araba sürerse pazartesi sabahı erkenden kasabaya dönmüş olurdu. Lila, Dallas'tan dönmeden, banka açılmadan. Parayı yatırır ve oradan da işe gidebilirdi.

Bu tabii ki inanılmaz yorardı onu. Ama ölecek hali yoktu ya ve kimse de bir şey öğrenmemiş olurdu.

Bir de araba meselesi vardı tabii ki. Lila'ya bir açıklama yapması gerekirdi. Belki Sam'e hafta sonu sürprizi yapmak için Fairvale'e yola çıktığını söyleyebilirdi ona. Araba bozulmuştu ve onu çektirmek zorunda kalmıştı – satıcı, aracın yeni bir motora ihtiyacı olacağını söyleyince o da aracı ıskartaya çıkarıp onun yerine bu eski hurdayı almış ve eve dönmüştü.

Evet, bu kulağa mantıklı geliyordu.

Tabii tüm bunları hesaba katınca bu yolculuk esasen yedi yüz dolara patlayacaktı. Araba bu kadar tutmuştu.

Ama bu bedel ödemeye değerdi. Yedi yüz dolar bir insanın akıl sağlığı için çok fazla bir miktar değildi. Bir insanın güvenliği, gelecekteki selameti için.

Mary ayağa kalktı.

Böyle yapacaktı.

Birden tekrar çok iyi hissetmeye başladı. *Bu* kadar basitti.

Eğer dindar bir kadın olsaydı dua ederdi. Şu anki durumunu düşününce ilginç bir –neydi o tabir– takdiri ilahi duygusu hissetmişti. Sanki her şey bir şekilde *kaderde* yazıldığı için böyle şekillenmişti. Yanlış yola sapması, buraya gelmesi, bu zavallı adamla karşılaşması, onun yaygarasını dinlemesi, o aklını başına getiren o son cümleyi duyması.

Bir an gidip o adamı öpmek istedi – ta ki kıkırdayarak adamın bu harekete vereceği tepkiyi düşünene kadar. O zavallı babalık bayılıverirdi muhtemelen!

Tekrar kıkırdadı. Dev gibi hissetmek güzeldi. Ama sorun şuydu ki, dev gibiyken duş teknesine sığabilecek miydi? Çünkü şu an tam da bunu yapacaktı, güzel, uzun ve sıcak bir duş alacaktı. İçindeki

pislikten kurtulacağı gibi derisindeki pisliği de temizleyecekti. *Temizlen, Mary. Kar kadar temiz ol.*

Banyoya girip ayaklarını sallayarak ayakkabılarını çıkardı ve çoraplarını çıkarmak için eğildi. Sonra kollarını kaldırarak elbisesini kafasının üstünden çıkardı, diğer odaya fırlattı. Elbisesi yatağı ıskalayarak yere düştü ama Mary bunu umursamadı. Sutyenini çıkardı, fırlatıp kavis çizerek uçmasını izledi. Sırada külotu vardı–

Bir an kapıya monteli aynanın karşısında durup kendisini inceledi. Yüzü yirmi yedi gösteriyor olabilirdi ama vücudu doğal, beyaz ve yirmi bir gösteriyordu. Güzel bir vücudu vardı. *Acayip* güzel bir vücudu vardı. Sam'in hoşuna giderdi. Keşke şimdi burada olsaydı da bu bedeni takdir etseydi. İki yıl daha beklemek işkence olacaktı. Ama bu kayıp zamanı daha sonra telafi ederdi. Bir kadın otuzlarına gelmeden cinsel olarak tamamen olgunlaşmaz derlerdi. Bu doğru mu görmeleri gerekecekti.

Mary tekrar kıkırdadı, sonra amatörce kalçalarını salladı ve aynadaki yansımasına öpücük gönderdi, aynadaki yansıması da ona. Sonra duş teknesine girdi. Su sıcaktı ve soğuk musluğu da açarak ılıtması gerekti. Sonunda iki musluğu da sonuna kadar açtı ve sıcaklığın üstüne fışkırmasına izin verdi.

Suyun küremesi sağır ediciydi ve oda buğulanmaya başladı.

Kapının açıldığını ya da ayak seslerini de bu yüzden fark etmedi. Başta, duş perdeleri iki yana açıldığında, buhar yüzünden suratı göremedi.

Sonra yüzü gördü – perdelerin arasından bakan, havada bir maske gibi duran bir surat vardı sadece. Bir baş örtüsü saçları örtmüştü ve cam gibi gözler duygusuzca bakıyordu ama bir maske değildi bu, olamazdı. Derisi ölü beyazı renginde pudralanmıştı ve iki yoğun ruj lekesi sürülmüştü iki yanağa. Bir maske değildi bu. Deli bir ihtiyar kadının yüzüydü.

Mary çığlık atmaya başladı, ardından da perdeler iyice iki yana çekildi ve kasap bıçağı tutan bir el belirdi. Bir an sonra onun çığlığını kesen bu bıçaktı.

Kafasını kesen de.

Dört

Norman ofise girdiği anda titremeye başladı. Vücudu tepki veriyordu kuşkusuz. Çok kısa sürede, çok fazla şey olmuştu. Daha fazla içine atamazdı.

İçki. Asıl ihtiyacı olan buydu: Bir içki. Kıza yalan söylemişti elbette. Anne'nin evde alkollü içkiye izin vermediği doğruydu ama o *içiyordu.* Burada, ofiste, bir şişe bulundururdu hep. İçmek zorunda olduğun zamanlar olurdu; alkolü kaldıracak bünyen olmasa da, birkaç damlası bile başını döndürmeye, sızıp kalmana yetiyor olsa da. Bazı zamanlar olurdu ki sızıp kalmak *isterdin.*

Norman, panjurları indirmesi ve dışarıdaki tabelayı söndürmesi gerektiğini hatırladı. İşte oldu. Motel bu gece için kapanmıştı. Panjurlar indiğine göre artık kimse masa lambasının loş ışığını fark edemezdi. Hiç kimse içeri bakıp da masanın çekmecesini açtığını ve şişeyi çekip çıkardığını, ellerinin bir bebeğinkiler gibi titrediğini göremezdi. *Bebeğin biberonuna ihtiyacı var.*

Kadehi dikti ve içti, bunu yaparken gözlerini kapadı. Viski yakmıştı ve bu iyiydi. Bırak öfkeyi yakıp götürsün. Isı boğazından aşağı süzüldü, karnında patladı. Belki bir yudum daha içerse korkunun tadını da yakıp götürürdü.

Kızı eve davet etmek bir hataydı. Norman ağzını açtığı anda bunu biliyordu ama kız çok güzeldi ve çok yorgun, çok perişan görünüyordu. Yorgun ve perişan olmak nedir bilirdi, yardım isteyeceği kimsenin, anlayacak kimsenin olmamasını. Tek niyeti, tek yaptığı onunla konuşmaktı. Üstelik burası Anne'nin olduğu kadar *onun* da evi değil miydi? Kadının bu şekilde bir kural koymaya hakkı yoktu.

Yine de, bu bir hataydı. Normalde buna asla cesaret edemezdi fakat Anne'ye çok kızgındı. Ona başkaldırmak istemişti. Bu kötüydü.

Ancak kızı davet ettikten sonra daha kötüsünü yapmıştı. Eve geri dönmüş ve Anne'ye bir misafiri olduğunu söylemişti. Doğruca yatak odasına çıkmış ve ilan etmişti, "Sana meydan okuyorum, sıkıyorsa bir şey yap!" demiş kadar olmuştu.

Yapılacak iş değildi. Kadının yeterince canı sıkkındı zaten ve kızın yemeğe geleceğini söylediğinde neredeyse isteri krizi geçirmişti. Konuşma şekli, söylediği şeyler düşünülünce *isterikti* de. "Eğer onu buraya getirirsen, onu gebertirim! O orospuyu gebertirim!"

Orospu. Anne bu şekilde konuşmazdı. Ama böyle demişti. O hastaydı, çok hasta. Belki de kız haklıydı. Belki de Anne'nin bir yere kapatılması gerekiyordu. Artık kadınla tek başına ilgilenemeyeceği bir noktaya geliyordu. Kendi kendisiyle ilgilenemeyeceği bir noktaya da geliyordu. Anne kendi kendisiyle ilgilenmesi konusunda ne derdi? Bu günah. Cehennemde yanabilirsin.

Viski yaktı. Üçüncü kadehiydi ama buna ihtiyacı vardı. Kız bu konuda da haklıydı. Böyle yaşanmazdı. Daha fazla dayanamazdı.

Yemeği bitirmek bile bir çileydi. Anne bir rezillik çıkaracak diye çok korkmuştu. Odasının kapısını kilitledikten ve kadını orada bıraktıktan sonra kadının bağırmaya ve kapıyı yumruklamaya başlayıp başlamayacağını merak edip durdu. Ama kadın sessiz kaldı, neredeyse fazla sessizdi, dinliyordu sanki. Muhtemelen dinlemişti de. Anne'yi hapsedebilirdiniz ama onu dinlemekten alıkoyamazdınız.

Norman kadının şimdiye kadar uyumuş olmasını umuyordu. Yarına bütün olayı unutabilirdi. Bu sık sık olurdu. Ve kaldı ki, bazen bir olayı tamamen unuttuğunu düşündüğünde, aylar sonra masmavi gökten düşer gibi bahsini açardı.

Masmavi gökten düşmek. Bu ifadeye güldü. Artık hiç masmavi gökyüzü yoktu. Yalnızca bulutlar ve karanlık vardı, tıpkı bu gece gibi.

Çok geçmeden bir ses duydu ve sandalyesinde çabucak yer değiştirdi. Anne mi geliyordu yok? Hayır, bu olamazdı, hatırlasana

onu kilitlemiştin, değil mi? Yan odadaki kız olmalı. Evet, şimdi onu duyabiliyordu; valizini açıyordu anlaşılan ve bir şeyler çıkarıyordu, yatmak için hazırlanıyordu.

Sinirlerini yatıştırmak için bir kadeh daha aldı Norman. Ve bu sefer işe yaradı. Elleri titremiyordu artık. Korkmuyordu, kızı düşündüğünde bile.

Tuhaf, onu gerçekten gördüğünde korkunç bir hisse kapılmıştı, neydi o kelime? İ ile başlayan bir şey. İtibarlı. Hayır, bu değildi. Kızla birlikteyken itibarlı hissetmemişti. Nasıl hissetmişti? İnsafsız? Bu da doğru değildi. Aradığı kelimeyi biliyordu, kitaplarda yüzlerce kez okumuştu, Anne'nin onun sahip olduğunu bile bilmediği kitaplarda.

Her neyse, bir önemi yoktu. Kızla birlikteyken o şekilde hissediyordu. Ama şu an öyle değildi. Şu an, her şeyi yapabilecek kudreti vardı.

Ve öyle bir kızla neler neler yapardı. Genç, güzel; akıllı da. Kız, Anne hakkında konuştuğunda ona cevap vererek kendini aptal yerine koymuştu. Şimdi kabul ediyordu ki kızın söylediği doğruydu. O biliyordu, o anlayabiliyordu. Keşke biraz daha kalsaydı da konuşsalardı.

Durumu düşününce, belki de onu bir daha hiç görmeyecekti. Yarın gitmiş olacaktı. Sonsuza dek gitmiş. San Antonio, Teksas'tan Jane Wilson. Kim olduğunu, nereye gittiğini, özünde gerçekten nasıl bir insan olduğunu merak etti. Öyle bir kıza âşık olabilirdi. Evet, olabilirdi, onu sadece bir kez görmüş olsa bile. Gülünecek bir şey değildi. Ama kız gülerdi muhtemelen. Kızlar böyleydi, her zaman gülerlerdi. Çünkü hepsi orospuydu.

Anne haklıydı. Hepsi orospuydu. Bir orospu bunun olduğu kadar güzel olunca ve onu bir daha asla görmeyeceğini biliyorken bile elinden bir şey gelmezdi. Onu tekrar görmen *gerekirdi*. Eğer adam olsaydın, ona bunu kızın odasındayken söylerdin. Şişeyi getirir ve ona bir içki ikram eder, onunla sarhoş olur ve sonrasında onu yatağına taşır ve—

Hayır, yapamazsın. *Sen* yapamazsın. Çünkü sen iktidarsızsın.

Hatırlayamadığın kelime buydu, değil mi? İktidarsız. Kitaplar-

da kullanılan kelime, Anne'nin kullandığı kelime, kızı bir daha asla görmeyeceğin çünkü bundan bir hayır gelmeyeceği anlamına gelen kelime. Orospuların bildiği, biliyor olmaları gerektiği ve bu yüzden hep güldükleri kelime.

Norman biraz daha içti, sadece bir yudum. Çenesinden akan ıslaklığı hissedebiliyordu. Sarhoş olmuştu herhalde. Pekâlâ, sarhoştu, Anne bilmediği sürece, kız bilmediği sürece ne fark ederdi ki? Hepsi büyük bir sır olacaktı. İktidarsız mıydı? Bu onu bir daha göremeyeceği anlamına gelmiyordu.

Onu görecekti, hem de şimdi.

Norman masa boyunca öne eğildi. Kafası eğikti ve neredeyse duvara değiyordu. Daha fazla ses duydu. Uzun tecrübeleri sayesinde bu sesleri nasıl yorumlayacağını biliyordu. Kız ayakkabılarını fırlatarak çıkarmıştı. Şimdi banyoya giriyordu.

Elini uzattı. Eli yine titriyordu ama korkudan değildi. Bu beklentiydi; ne yapacağını biliyordu. Duvardaki çerçevelenmiş ruhsatı yana eğecek ve çok uzun zaman önce açtığı küçük delikten gözetleyecekti. Küçük delikten kimsenin haberi yoktu, Anne'nin bile. Özellikle Anne'nin. Bu onun sırrıydı.

Küçük delik, diğer tarafta yalnızca alçıdaki bir çatlaktı ama içini görebiliyordu. Aydınlanmış banyoyu görebiliyordu. Bazen tam önünde dikilen birini yakalardı. Bazen ise ötedeki kapı aynasından yansımalarını yakalardı. Ama görebiliyordu. Çokça görebiliyordu. Orospular ona gülsünler bakalım. Onlar hakkında hayal ettiklerinden daha fazlasını biliyordu.

Norman gözlerini odaklamakta zorlandı. Sıcak ve sersemlemiş hissediyordu, sıcak ve sersemlemiş. Bunun bir kısmı içkiler yüzündendi, bir kısmı ise heyecandan. Ama çoğunlukla kız yüzündendi.

Banyodaydı şimdi, duvara dönük duruyordu. Ama çatlağı fark etmezdi. Çatlağı hiç fark etmezlerdi. Kız gülüyordu, saçlarını kabartıyordu. Şimdi ise durmuştu, uzun çoraplarını aşağı kaydırıyordu. Ve doğrulurken, evet, yapacaktı, elbisesi başının üzerinden çıkıyordu. Sutyen ve külotu görebiliyordu, kız şimdi durmamalıydı, dönüp gitmemeliydi.

Ama dönüp gitmişti ve Norman az daha ona, "Geri dön, seni sürtük!" diye bağırıyordu ama tam zamanında aklı başına geldi ve sonra kapı aynasının önünde sutyenini çözdüğünü gördü. Yalnızca, aynanın başını döndüren titrek çizgiler ve ışıklardan oluşuyordu ve kız biraz yana adım kaymadan net bir şey görmek zordu. O zaman onu görebilirdi...

Şimdi onları çıkaracaktı, onları çıkarıyordu ve aynanın önünde dikildiğini ve gerçekten de *poz kestiğini* görebiliyordu!

Kız biliyor muydu? Başından beri *biliyor* muydu? Duvardaki deliği, izlediğini biliyor muydu? İzlemesini mi istiyordu, bunu ona bile bile mi yapıyordu o orospu? İleri geri, ileri geri sallanıyordu ve şimdi ayna yine titrekti ve kız da titrekti ve buna katlanamıyordu. Duvarı yumruklamak istedi, durması için bağırmak istedi çünkü bu yaptığı kötü ve sapkındı ve o da kötü ve sapkına dönüşmeden önce durmalıydı. Orospuların size yaptıkları buydu işte, sizi ayartırlardı ve o bir orospuydu, bunların hepsi orospuydu, Anne de bir—

Ansızın kız gitmişti ve sadece uğultu vardı. Taştı, duvarı sarstı, kelimeleri ve düşünceleri boğdu. Kafasının içinden geliyordu ve sandalyeye doğru geri düştü. *Sarhoşum*, dedi kendi kendine, *sızmak üzereyim.*

Ama tam olarak değil. Uğultu devam etti ve içeride bir yerlerde başka bir ses daha duydu. Ofis kapısı açılıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Kapıyı kilitlemişti, değil mi? Ve anahtar hâlâ ondaydı. Eğer sadece gözlerini açabilseydi, ne olduğunu görürdü. Ama gözlerini açamadı. Cesareti yoktu. Çünkü artık anlamıştı.

Anne'nin de anahtarı vardı.

Kendi odasının anahtarı vardı. Evin anahtarı vardı. Ofisin anahtarı vardı.

Ve şimdi orada dikilmiş ona bakıyordu. Norman sadece uyuyakaldığını düşünmesini umuyordu. Burada ne arıyordu ki? Kızla birlikte ayrıldığını duymuş, gelip gözetlemeye mi karar vermişti?

Norman geriye doğru gevşedi, hareket etmeye cesaret edemiyordu, hareket etmek istemiyordu. Bunu isteseydi bile hareket etmek her saniye daha da zorlaşıyordu. Uğultu sabitti şimdi ve titreşim

onu sallayarak uyutuyordu. Bu hoştu. Anne onun başında dikilirken sallayarak uyutulmak–

Ardından kadın gitmişti. Tek kelime etmeden dönüp dışarı çıkmıştı. Korkacak bir şey yoktu. Onu orospulardan korumak için gelmişti. Evet, öyleydi. Kadın onu korumak için gelmişti. Ne zaman ona ihtiyacı olsa, Anne orada olurdu. Ve uyuyabilirdi artık. Bunda bir numara yoktu. Yalnızca uğultuya girer, sonra da uğultuyu *geçerdin*. Sonra her şey sessizdi. *Uyku, sessiz uyku.*

Norman kafası geri sıçrayarak ayıldı. Tanrım, başı nasıl da ağrıyordu! Orada, sandalyede sızıp kalmıştı, gerçekten sızmıştı. Her şeyin gümlemesine, uğuldamasına şaşmamalı. *Uğultu.* Aynı sesi daha önce duymuştu. Ne kadar zaman önceydi – bir saat mi iki mi?

Sesi şimdi tanımıştı. Yan odada duş alınıyordu. Buydu işte. Kız duşa girmişti. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Kız hâlâ orada olamazdı, değil mi?

Öne uzandı, duvardaki çevrelenmiş ruhsatı yana kaydırdı. Gözlerini kıstı ve ötedeki, ışıkları yanan banyoya odaklandı. Boştu. Yan taraftaki duş teknesini göremiyordu. Perdeleri kapalıydı ve göremiyordu.

Belki de duşu unutmuş ve açık şekilde bırakıp yatmaya gitmişti. Orada su tüm gücüyle akarken uyuyabilecek olması tuhaf gelmişti ama aynısını daha şimdi kendisi yapmıştı. Belki bitkinlik alkol kadar sarhoş ediciydi.

Neyse, bir sorun varmış gibi görünmüyordu. Banyo düzenliydi. Norman tekrar inceledi, ardından zemini fark etti.

Banyodan gelen su fayanslara sızıyordu. Fazla değildi, sadece birazdı, görmesine yetecek kadar. Beyaz fayanslı zemin boyunca uzanan küçük bir su akıntısı.

Yoksa su değil miydi bu? Su *pembe* olmazdı. Suyun içinde küçük kırmızı çizgiler olmazdı, damarlara benzeyen küçük, kırmızı çizgiler.

Kız kaymış olmalı, düşmüş ve kendini incitmiş olmalı, diye karar verdi Norman. İçindeki panik artıyordu ama ne yapması gerektiğini biliyordu. Anahtarlarını masadan kaptı ve aceleyle ofisten çıktı. Bitişik daire için hızla doğru anahtarı buldu ve kapıyı açtı. Yatak

odası boştu ama açık valiz hâlâ yatağın üzerinde duruyordu. Kız gitmemişti. O halde tahmini doğruydu, banyoda bir kaza olmuştu. Oraya girmesi gerekecekti.

Tam banyoya girdiği anda bir şeyi hatırladı ama artık çok geçti. Panik boşalıp her yanını sardı ama bunun ona bir faydası yoktu artık. Yine de hatırlamıştı.

Motelin anahtarı Anne'de de var.

Ve işte o zaman, banyonun perdelerini hızla çekip bölmesinin zemininde uzanan doğranmış, çarpılmış şeye baktığında, Anne'nin anahtarlarını kullandığını anladı.

Beş

Norman kapıyı arkasından kapatıp eve yollandı. Üstü başı berbattı. Üstünde kan vardı tabii ve de su, bir de banyonun zeminine kusmuştu hep.

Ama bunun bir önemi yoktu şimdi. Öncelikle temizlenmesi gereken başka şeyler vardı. Bu sefer bu konuda bir şey yapacaktı, ilk ve son olarak. Anne'yi olması gereken yere yerleştirecekti. Bunu yapmalıydı.

Tüm o panik, tüm o korku, tüm o dehşet, bulantı ve iğrenti bu ağır basan çözüme çıkıyordu. Olan şey trajikti, kelimelerle anlatılamayacak kadar korkunçtu ama bir daha asla olmayacaktı. Yeni bir adam gibi hissetti kendini – kendi sözüne kulak veren bir adam gibi.

Norman merdivenleri hızla çıktı ve ön kapıyı açmayı denedi. Kapı kilitli değildi. Oturma odasındaki ışık hâlâ yanıyordu ama oda boştu. Hızla etrafa bakındı, sonra da merdivenlerden çıktı.

Anne'nin odasının kapısı açık duruyordu ve lamba ışığı koridora vuruyordu. Kapıyı vurmaya tenezzül etmeden içeri girdi. Artık rol yapmaya gerek yoktu. Bundan yakasını sıyıramayacaktı.

Bundan yakasını–

Sıyırmıştı.

Oda boştu.

Yattığı yerdeki kırışık çöküntüyü, sayvanlı karyolanın üstüne kıvrılıp atılmış çarşafları görebiliyor, hâlâ odada olan hafif, küflü kokuyu alabiliyordu. Sallanan koltuk köşede duruyordu, takılar da her zaman olduğu gibi şifonyerin üstünde yerli yerindeydiler. Anne'nin

odasında hiçbir şey değişmemişti; hiç değişmezdi. Ama Anne gitmişti.

Dolaba doğru gitti ve askılıktaki uzun orta borudaki elbiseleri karıştırdı. Buradaki ekşi koku çok güçlüydü, öyle güçlüydü ki onu boğuyordu neredeyse ama başka bir koku da vardı. Ayağı kayıp da yere bakana kadar kokunun nereden geldiğini anlamadı. Anne'nin kıyafetlerinden biri ve baş örtüsü dertop edilip yere atılmıştı. Onları yerden almak için eğildi ve koyu, kırmızımsı kurumuş kan damlalarını görünce tiksintiyle titredi.

Buraya geri dönmüştü o demek ki; geri dönmüş, kıyafetlerini değiştirmiş ve tekrar gitmişti.

Polisi arayamazdı.

Aklından çıkarmaması gereken şeydi bu. Polisi aramamalıydı. Şu anda, ne yaptığını bildiği durumda bile. Çünkü esasen yaptıklarından sorumlu tutulamazdı. O hastaydı.

Soğukkanlılıkla cinayet işlemek başkaydı, hasta olmak başka. Kafadan kontakken gerçek bir katil sayılmazsınız. Herkes bilir bunu. Bazen mahkeme bunda hemfikir olmaz sadece. Okuduğu vakalar olmuştu. Annesinin ne sorunu olduğunu bilseler bile yine de onu kilit altına alabilirlerdi. Huzur evinde de değil, şu korkunç kodeslerden birinde. Bir devlet hastanesinde.

Norman duvarlarında sarmaşık gülü desenleri olan tertipli, eski odaya göz gezdirdi. Anne'yi bu odadan alıp bomboş bir hücreye kapattıramazdı. Şu an güvendeydi – polis, Anne'nin orada olduğunu bilmiyordu bile. Burada, evde yaşamıştı ve *kimse* bilmiyordu. Kıza söylemesinde bir sakınca yoktu çünkü onu bir daha görmeyecekti. Ama polis, Anne'yi ve onun nasıl biri olduğunu öğrenmemeliydi. Onu bir hücreye atıp çürümeye bırakırlardı. Ne yapmış olursa olsun *bunu* hak etmiyordu.

Ve bununla karşılaşmayacaktı da çünkü ne yaptığını kimse bilmiyordu.

Şu an, birilerinin bunu öğrenmesini engelleyebileceğinden de oldukça emindi. Tek yapması gereken düşünmekti, akşam olanları tekrar düşünmek, dikkatlice düşünmek.

Kız tek başına gelmişti, tüm gün yolda olduğunu söylemişti. Bu da, *yoldayken* bir yere uğramadığı anlamına gelirdi. Ve Fairvale'in nerede olduğunu biliyor gibi durmuyordu, yakındaki kasabalardan da bahsetmediğinden, muhtemelen bu çevreden birini ziyaret etme niyetinde değildi. Onun gelmesini her kim bekliyorsa –bekleyen *varsa* tabii– buradan biraz daha kuzeyde yaşıyor olsa gerekti.

Tabii bunların hepsi bir tahmindi ama yeterince akla yatkın duruyordu. Ve haklı olduğu ihtimaline güvenmesi gerekecekti.

Kayıt defterini imzalamıştı tabii ama bunun bir önemi yoktu. Biri sorarsa geceyi burada geçirip yoluna devam ettiğini söylerdi.

Tek yapması gereken ceset ile arabadan kurtulmak ve ardından her şeyin temizlendiğinden emin olmaktı.

Bu kısım kolaydı. Nasıl yapacağını biliyordu. Hoş olmayacaktı ama zor da olmayacaktı.

Ve bu, onu polise gitmekten kurtaracaktı. Anne'yi kurtaracaktı.

Ah, hâlâ Anne'yle ilgilenmeyi planlıyordu –bu konuda geri adım atmayacaktı, bu kez olmayacaktı– ama bu bekleyebilirdi.

Şu an önemli olan kanıtları ortadan kaldırmaktı. *Corpus delicti*'yi.*

Anne'nin elbisesini ve baş örtüsünü, ayrıca kendi giydiklerini yakması gerekecekti. Hayır, iyice düşününce, en iyisi cesetten kurtulurken hepsinden kurtulmaktı.

Norman elbiseleri top haline getirip merdivenlerden aşağı taşıdı. Koridordaki askıdan eski bir gömlekle iş tulumu aldı ve mutfakta kıyafetlerini çıkarıp bunları giydi. Şimdi yıkanmanın bir anlamı yoktu – pis işin kalanı tamamlandığında yıkanırdı.

Fakat döndüğünde yıkanmak Anne'nin aklına gelmişti. Mutfak lavabosunda daha fazla pembe damla görebiliyordu; birkaç gammaz ruj ve pudra izi de vardı.

Döndüğünde her şeyi güzelce temizlemeyi aklına not etti, sonra otürdü ve çıkardığı kıyafetlerinin cebindeki her şeyi alıp iş tulumunun ceplerine koydu. Böyle güzel kıyafetleri çöpe atmak yazık ola-

* (Lat.) Kanıt, delil. –*çn*

caktı ama yapılabilecek bir şey yoktu. Anne'ye yardım etmek istiyorsa bunu yapmak zorundaydı.

Norman bodruma indi ve eski meyve kilerinin kapısını açtı. Aradığı şeyi orada buldu – artık kullanılmayan bir kapaklı çamaşır sepeti. Yeterince büyüktü ve işini güzelce görürdü.

Güzelce mi? Tanrım, yapmaya hazırlandığın şeyi düşününce böyle bir kelimeyi nasıl aklına getirebiliyorsun?

Bunu fark edince irkildi ve derin bir nefes aldı. Mahcup olmanın ya da kendini eleştirmenin sırası değildi. Pratik olmalıydı. Çok pratik, çok dikkatli, çok sakin.

Sakince kıyafetlerini sepete attı. Sakince kiler merdivenlerinin yanındaki masadan eski bir muşamba aldı. Sakince üst kata çıktı, mutfağın ışığını kapadı, koridorun ışığını kapadı ve üstünde muşamba olan sepetle birlikte kendisini evden dışarı, karanlığa attı.

Karanlıkta sakin olmak daha zordu. Ters gidebilecek yüzlerce şeyi düşünmemek daha zordu.

Anne ortadan kaybolmuştu – neredeydi? Kendisini otoyola atmıştı da oradan geçen bir sürücüyle mi karşılaşmayı mı bekliyordu? Hâlâ isterik reaksiyondan mustarip miydi, yaptığı şeyin şokuyla oradan geçen ve onu bulan ilk kişiye olanları anlatır mıydı? Kaçmış mıydı yoksa sadece sersemlemiş durumda mıydı? Belki de evin arkasındaki ormanlık alandan geçmiş, bataklığa çıkan dar patikadan ilerlemişti. İlk önce onu arasa daha mı iyi olurdu acaba?

Norman iç çekti ve başını iki yana salladı. Bu riski alamazdı. O şey motelin duşunda yayılıp yatarken olmazdı. Onu orada bırakmak daha riskliydi.

Çıkmadan önce hem ofisteki hem de kadının odasındaki tüm ışıkları kapamayı akıl etmişti. Ama yine de, bir gece kuşunun ne zaman ortaya çıkıp kalacak bir yer bulmak için etrafı aranacağını bilemezdin. Bu sıklıkla olan bir şey değildi ama arada sırada zil çalardı; gece bir iki gibi olurdu bazen. Eyalet karayolu devriye arabası da gece boyunda en az bir kere otelin önünden geçerdi. Bugüne kadar neredeyse hiç durmamış olması durmayacağı anlamına gelmezdi.

Aysız gece yarısının zifiri karanlığında kör topal ilerledi. Yol çakıllıydı, balçıklı değildi ama yağmur evin arkasındaki zemini yumuşatmış olabilirdi. Ayak izleri olabilirdi. Bu da göz önünde bulundurulması gereken bir şeydi. Hatta kendisinin de göremeyeceği izler bırakabilirdi. Keşke bu kadar karanlık olmasaydı! Birden en önemli şey karanlıktan kurtulmak olmuştu.

Norman sonunda kızın odasının kapısını açıp sepeti içeri koyduktan sonra ışığı yakınca sakinledi. Vuran hafif ışık bir an onu rahatlattı, ta ki banyoya gittiğinde ışığın neyi gözler önüne sereceği aklına gelene kadar.

Yatak odasının ortasında durdu ve titremeye başladı.

Hayır, bunu yapamam. Bakamam ona. Oraya girmeyeceğim. Girmeyeceğim!

Ama yapman gerek. Başka yolu yok. Ve kendi kendine konuşmayı da bırak!

En önemli şey buydu. Kendi kendine konuşmayı bırakmalıydı. Tekrar o sakin haline dönmeliydi. Gerçeklikle yüzleşmeliydi.

Peki ya gerçeklik neydi?

Ölü bir kız. Anne'nin öldürdüğü kız. Ne güzel bir manzaraydı ne de güzel bir düşünceydi ama durum buydu.

Dönüp gitmek kızı geri getirmeyecekti. Anne'yi polise ihbar etmek de durumu değiştirmeyecekti. Bu şartlar altında yapılacak en iyi şey, *tek* şey, kızdan kurtulmaktı. Bu konuda suçluluk hissetmesi yersizdi.

Ama duşa gidip yapılması gerekeni yapma zamanı gerçekten gelince midesinin bulanmasına, başının dönmesine ve kasılarak kuru kuru öğürmesine engel olamadı. Kasap bıçağını hemen buldu; kadının gövdesinin altındaydı. *Onu* hemen sepetin içine attı. İş tulumunun cebinde bir çift eski eldiven vardı; geri kalanına dokunmaya hazır hale gelebilmeden önce onları takması gerekti. En kötü kısım kızın kafasıydı. Başka hiçbir şey kopmamıştı, sadece kesilip biçilmişti ve bedeni muşambaya sarıp sepetin içine elbiselerin üstüne tıkıştırmadan önce uzuvları katlaması gerekti. Sonra iş tamamlandı ve sepetin kapağını pat diye kapadı.

İşlemin ardından banyonun ve duş teknesinin de temizlenmesi gerekiyordu ama bu işi geri döndüğünde halledecekti.

Şimdi sepeti yerde sürüyerek yatak odasına götürmesi gerekiyordu, sonra kızın el çantasını bulup içinden araba anahtarlarını çıkarırken sepeti orada bıraktı. Kapıyı yavaşça açtı ve far ışığı var mı diye yolu taradı. Gelen giden yoktu – saatlerdir kimse bu yana gelmemişti. Şimdi de kimsenin *gelmemesi* için umut etmek ve yakarmaktan başka çaresi yoktu.

Arabanın bagajını açıp da sepeti içine koyma işini halletmeden çok önce terlemeye başlamıştı; harcadığı efordan değil, korkudan terliyordu. Ama yine de yaptı ve tekrar odaya döndü, kıyafetleri topladı ve yatağın üstündeki küçük çantaya ve büyük valize tıkıştırdı. Ayakkabıları, çorapları, sutyeni, külotu buldu. Sutyene ve külota dokunmak en beteriydi. Eğer midesinde bir şey kalmış olsaydı onları da çıkarırdı. Ama midesi boştu, korku cildini nasıl ıslattıysa midesini de öyle kurutmuştu.

Sırada ne vardı? Mendil, tokalar, bir kadının odanın orasına burasına bıraktığı tüm o küçük şeyler. Ve evet, el çantası. İçinde biraz para vardı ama adam bakmaya tenezzül bile etmedi. Para istediği yoktu. Hâlâ şansı varken hızlıca ondan kurtulmak istiyordu sadece.

İki çantayı arabaya, ön koltuğa yerleştirdi. Sonra odanın kapısını kapatıp kilitledi. Yolun iki tarafını da tekrar gözüyle taradı. Temizdi.

Norman motoru çalıştırdı ve farları yaktı. Tehlikeli kısım burasıydı, farları kullanmak. Ama arabayı kırda başka türlü kullanabileceğini sanmıyordu. Arabayı motelin arkasındaki yokuştan yavaşça sürdü ve araba yolu ile eve giden çakıllı yolda ilerledi. Başka bir çakıllı yol uzantısı evin arka tarafına çıkıyor ve Norman'ın Chevrolet'si için garaja dönüştürülen eski bir barakada son buluyordu.

Vites değiştirdi ve araba çimenlerin üstünde daha yumuşak gitmeye başladı. Şimdi kırdaydı ve araba giderken sarsılıyordu. Teker izi dolu, tekerlekler tarafından hırpalanmış bir yol vardı burada ve Norman orayı buldu. Birkaç ayda bir arabasını bu rotadan arkasına römork bağladığı arabasıyla sürer, bataklığın sınırındaki koruluktan mutfak için yakacak odun toplardı.

Yarın da öyle yapmaya karar verdi. Sabah ilk iş arabayı ve römorku oraya götürecekti. Kendi teker izleri bu arabanın izlerini gizlerdi o zaman. Ve balçıkta ayak izi bıraktıysa bunun için de bir açıklaması olmuş olurdu.

Bir açıklamaya *ihtiyacı* olursa tabii. Belki de şansı yaver giderdi.

Şansı, bataklığın yanına ulaşana ve yapması gerekeni yapana kadar yaver gitti. Oraya varınca ön ve arka farları kapatıp karanlıkta çalıştı. Kolay değildi ve uzun sürdü ama icabına baktı. Motoru çalıştırıp geri vitese taktı, arabadan atladı ve araba yokuştan aşağı geri geri bataklığa doğru kaydı. Yokuşta da tekerlek izleri kalacaktı, izlerin üstünü düzlemeyi unutmaması lazımdı. Ama bunun bir önemi yoktu şu an. Araba batsındı yeter. Çamurun tekerlerin üstünde kabarcıklanıp yükseldiğini görebiliyordu. Tanrım, şimdi batmaya devam etmeliydi; batmazsa, arabayı oradan asla çıkaramazdı. Batması *gerekti*! Çamurluklar yavaşça, çok yavaşça batıyordu. Ne kadar süredir burada bekliyordu? Sanki saatler olmuştu ama araba hâlâ görünüyordu. Ama çamur, kapı kollarına kadar ulaşmıştı; yan ve ön camın üstüne doğru yükseliyordu. Çıt çıkmıyordu; araba sessizce santim santim batıyordu. Şimdi sadece tepe kısmı görünüyordu. Birden bir tür emme sesi geldi, pis ve ani bir *blup*! Ve araba gözden kayboldu. Bataklık yüzeyinin altına inmişti.

Norman bataklığın ne kadar derin olduğunu bilmiyordu. Arabanın daha derine inmesini umabilirdi sadece. Derine, kimsenin asla bulamayacağı kadar derine.

Yüzünü ekşiterek arkasını döndü. Eh, işin bu kısmı sona ermişti. Araba bataklıktaydı. Sepet bagajda. Ceset de sepette. Bükülmüş gövde ve kan içindeki kelle–

Bunu düşünemezdi şimdi. *Düşünmemeliydi*. Yapılacak başka işler vardı.

O işleri de yaptı, hepsini neredeyse mekanik bir şekilde yaptı. Ofiste sabun, deterjan, fırça ve kova vardı. Önce banyoyu, sonra da duşakabini santim santim temizledi. Koku midesini bulandırsa bile ovalamaya konsantre olunca o kadar da kötü değildi.

Sonra yatak odasını bir kez daha gözden geçirdi. Şans yine ya-

nındaydı; hemen yatağın altında bir küpe buldu. Akşam daha evvel küpe taktığını fark etmemişti ama takıyordu demek ki. Belki de saçlarını karıştırırken düşmüştü. Aksi halde diğer teki de burada bir yerde olmalıydı. Norman'ın gözleri kızarmıştı ve bitkindi ama aradı. Odanın hiçbir yerinde yoktu, demek ki ya kadının valizinde ya da hâlâ kulağındaydı. İki durumda da, bunun bir önemi yoktu. Bu tekinden kurtulsa yeterdi. Yarın bataklığa atacaktı.

Şimdi ilgilenmesi gereken bir tek ev kalmıştı. Mutfak lavabosunu fırçalayacaktı.

İçeri girdiğinde koridordaki dolaplı saat neredeyse ikiyi gösteriyordu. Gözlerini lavabonun üstündeki kan damlalarını yıkamaya yetecek süre kadar anca açık tutabildi. Sonra çamurlu ayakkabılarını ve iş tulumunu çıkardı, gömlek ve çoraplarından kurtuldu ve yıkandı. Su buz gibiydi ama onu ayıltmadı. Vücudu uyuşuktu.

Yarın sabah bataklığa kendi arabasıyla gidecekti; üzerinde çamur ve toz olsun olmasın, yine aynı kıyafetleri giyecekti. Kan olmasın yeterdi. Kıyafetlerinde, vücudunda, ellerinde kan olmasın yeterdi.

İşte. Artık temizdi. Uyuşuk bacaklarını hareket ettirebilir, uyuşuk bedenini merdivenlerden yukarı sürer ve yatak odasına girip yatağa ve uykuya gömülebilirdi. Temiz ellerle.

Yatak odasına gelip pijamalarını giyene kadar neyin hâlâ ters gittiği aklına gelmedi.

Anne dönmemişti.

Gecenin bir yarısı kimbilir nerelerde dolanıyordu hâlâ. Tekrar üstünü giyinip dışarı çıkmalı ve onu bulmalıydı.

Ya da – bunu gerçekten yapmalı mıydı?

Düşünce, tıpkı uyuşmanın ipeksi sessizlikte fark edilmeden, duyularını yavaş yavaş, hafifçe, yumuşakça sarması gibi fark edilmeden geldi.

Anne'nin yaptığı şeyden sonra onun için neden endişelenecekti ki? Belki birinin arabasına binmişti ya da binecekti. Belki yaptığı şeyleri çoktan anlatmıştı bile. Ama ona kim inanırdı ki? Hiç kanıt yoktu, artık yoktu. Onun tek yapması gereken her şeyi inkâr etmekti. Belki bu kadarını yapmasına bile gerek kalmazdı çünkü Anne'yi

görüp onun kaçık hikâyesini dinleyenler kadının deli olduğunu hemen anlardı. Sonra da onu anahtarının olmadığı ve yeniden dışarı çıkamayacağı bir yere kapatırlardı ve her şey sona ererdi.

O akşam daha önce böyle hissetmediğini hatırladı. Ama bu, o banyoya tekrar gitmek zorunda kalmasından, o duşa kabine girmesinden ve o şeyler*i* görmesinden önceydi.

Bunu ona Anne yapmıştı. Bunu o zavallı, çaresiz kıza Anne yapmıştı. Bir kasap bıçağını almış ve kızı paramparça etmişti – bir manyak dışında kimse böyle bir barbarlığı yapamazdı. Gerçeklerle yüzleşmeliydi. Anne bir *manyaktı*. Kendi iyiliği ve başkalarının iyiliği için kapatılmayı *hak ediyordu*, kapatılması *gerekliydi*.

Eğer biri onu bulduysa, bunun olması için uğraşacaktı.

Ama otoyolun yakınına gitmemiş olması muhtemeldi. Büyük ihtimalle evin çevresinden ya da bahçesinden uzaklaşmamıştı. Hatta belki onu batağa kadar takip etmişti; başından beri onu izliyor olabilirdi. Tabii ki, gerçekten aklını üşüttüyse o durumda her şey mümkündü. Eğer batağa gitmişse belki de ayağı kaymıştı. Karanlıkta böyle bir şeyin olması gayet mümkündü. Aklına arabanın aşağı kayıp bataklıkta gözden kaybolması geldi.

Norman artık düzgün düşünemediğinin farkındaydı. Yatakta uzandığının, uzun bir süredir orada uzandığının hayal meyal farkındaydı. Ve gerçekten ne yapacağını bilmediği gibi Anne ve onun nerede olduğunu merak da etmiyordu. Onun yerine, onu *izliyordu*. O sırada gözkapaklarının uyuşuk baskısını hissettiği ve gözlerinin kapalı olduğunu bildiği halde o an onu *görebiliyordu*.

Anne'yi görebiliyordu ve o *bataklıktaydı*. Olduğu yer orasıydı, bataklıktaydı, karanlıkta bayır aşağı tökezlemişti ve şimdi oradan çıkamıyordu. Çamur dizlerinin hizasında köpürüyordu, bir dal ya da sert bir şeye tutunmaya uğraşıyordu ama faydasızdı. Kalçası batıyordu, kıyafeti uyluklarının önü boyunca V şeklinde yapışmıştı. Anne'nin uylukları ayıptı. Bakmamalıydı.

Ama bakmak *istiyordu*, dibe doğru, yumuşak, ıslak, yapışkan karanlığa doğru battığını izlemek istiyordu. Bunu hak ediyordu, batmayı, o zavallı, masum kıza katılmayı hak ediyordu. Uğurlar olsun!

Biraz sonra ikisinden de kurtulmuş olacaktı; katil ve maktul, Anne ve orospu, orospu-Anne pis balçığın içindeydi işte, bırak batsın, bırak pis, iğrenç bokta boğulsun–

Balçık şimdi memelerinin hizasındaydı, böyle şeyler hakkında düşünmeyi sevmezdi, Anne'nin memelerini düşünmezdi hiç, düşünmemeliydi ve ortadan kaybolmaları, sonsuza kadar batmaları iyiydi, böylece böyle şeyleri bir daha hiç düşünmeyecekti. Ama onun nefes almaya çalıştığını görebiliyordu ve o da nefes almaya çalıştı; sanki o da Anne'yle birlikte boğuluyordu ve sonra (*bu bir rüyaydı, rüya olmalıydı!*) birden Anne bataklığın kıyısındaki sert zeminde duruyordu ve batan ise Norman'ın *kendisiydi*. Boğazına kadar pisliğin içindeydi ve onu kurtaracak kimse yoktu, yardım edecek kimse yoktu, Anne'nin uzatacağı kollar dışında tutunacak bir yer yoktu. Onu kurtarabilirdi, onu yalnız o kurtarabilirdi! Boğulmak istemiyordu; balçığın içinde boğulmak ve nefessiz kalmak istemiyordu, orospu-kızın dibe battığı gibi batmak istemiyordu. Artık o kızın neden orada olduğunu anımsıyordu; oradaydı çünkü öldürülmüştü ve öldürülme sebebi de kötü olmasıydı. Kendisini onun önünde sergilemişti, çıplaklığıyla baştan çıkararak onu kasten ayartmıştı. Öyle yaptığında onu kendi öldürmek istemişti çünkü Anne ona kötülüğü, kötülüğün yöntemlerini ve bir orospunun yaşamasına izin vermemesi gerektiğini öğretmişti.

Yani Anne'nin tek yaptığı *onu* korumaktı ve onun ölmesine izin veremezdi, hatalı değildi. Ona ihtiyacı vardı ve onun da Norman'a ihtiyacı vardı ve deli olsa bile onun dibe batmasına izin vermezdi. *Veremezdi.*

Pislik boynunu emiyordu, dudaklarını öpüyordu ve eğer ağzını açarsa pisliği yutacağını biliyordu ama çığlık atmak için ağzını açmak zorunda kaldı ve çığlık atmaya *başladı. "Anne, Anne – kurtar beni!"*

Ve artık bataklıkta değildi, kendi yerinde, yatağındaydı ve vücudu sadece ter yüzünden ıslaktı. Yatağın yanından onun sesini duymadan önce bile bunun bir rüya olduğunu biliyordu.

"Hepsi geçti, oğlum. Yanındayım. Her şey yolunda." Kadının eli-

ni alnında hissetti ve eli, tıpkı kuruyan ter gibi soğuktu. Gözlerini açmak istedi ama o, "Endişelenme, oğlum. Uykuna dön sadece," dedi.

"Ama sana anlatmam gereken–"

"Biliyorum. İzliyordum. Gidip seni terk edeceğimi düşünmedin, değil mi? Doğru şeyi yaptın, Norman. Ve artık her şey yolunda."

Evet. Olması gereken buydu. Anne, onu korumak için vardı. O da Anne'yi korumak için. Uykuya tekrar dalmadan önce Norman kararını verdi. Bu gece olanlar hakkında konuşmayacaklardı – ne şimdi ne de sonra. Ve onu buradan göndermeyi aklından atacaktı. Ne yaparsa yapsın o buraya, ona aitti. Kadın belki deliydi ve katildi ama onun tek varlığıydı. Tek istediği oydu. Tek ihtiyacı olan oydu. Burada, yanında olduğunu bilerek uykuya daldı.

Norman kımıldandı, döndü ve bataklıktan daha derin ve yutucu bir karanlığın içine düştü.

Altı

Ertesi cuma akşamı saat tam altıda bir mucize gerçekleşti.

Ottorino Respighi, Fairvale'in tek hırdavatçısının arka odasına *Brazilian Impressions*'ını çalmak için geldi.

Ottorino Respighi öleli yıllar oluyordu ve senfoni grubu –*l Orchestre des Concertes Colonne*– işlerini kilometrelerce ötede yürütüyorlardı.

Ama Sam Loomis uzanıp küçük FM radyoyu açtığında müzik mekân, zaman ve ölümün kendisini ortadan kaldırarak odada akmaya başladı.

Ona kalırsa bu gerçek bir mucizeydi.

Bir an Sam keşke yalnız olmasaydım diye düşündü. Mucizeler paylaşmak içindi. Müzik paylaşmak içindi. Ama Fairvale'de müzikten ya da onun zuhur ediş mucizesinden anlayabilecek kimse yoktu. Fairvale halkı olaylara pratik yaklaşmaya eğilimliydi. Müzik onlar için müzik kutusuna bir bozukluk atınca ya da televizyonda açınca duydukları bir şeydi sadece. Bu müzik de genellikle rock-'n-rolldu ama arada bir kovboy filmlerinde çaldıkları *William Tell* parçası gibi hippi şeyleri de dinlerlerdi. Şu Ottorino Soyadı-her-neyse'yi bu kadar mükemmel yapan neydi ki ya da kimin nesiydi o?

Sam Loomis omuz silkti ve sırıttı. Durumdan dert yandığı yoktu. Belki de küçük kasaba insanları onun sevdiği türde müzikten hoşlanmıyordu ama ona hoşlanma özgürlüğünü bahşediyorlardı en azından. Kendisi de onların müzik zevkini değiştirmeye çalışmıyordu. Makul bir anlaşmaydı.

Sam büyük hesap defterini aldı ve mutfak masasının üstüne koy-

du. Bir saat boyunca bu masa onun çalışma masası görevi görecekti. Kendisi de aynı şekilde muhasebeci görevi görecekti.

Hırdavatçının arkasındaki tek göz odada yaşamanın dezavantajlarından biri de buydu. Fazladan alan hiç yoktu ve her şeyin ikinci bir görevi vardı. Yine de bu durumu kabullenmişti. Bu günlerde işlerinin arttığı düşünülürse uzun süre böyle sürmeyecekti.

Hızlıca kontrol ettiği rakamlar da bu düşüncesini destekler görünüyordu. Bazı stokların eksiklerini gidermesi gerekiyordu ama bu ay bir bin dolar daha ödeyebilecek gibi duruyordu. Yılın ilk yarısında toplam üç bin dolar ödemiş olacaktı böylece. Hem de ölü sezonda. Sonbaharda işler daha artacaktı.

Sam bir müsvedde kâğıdının üstünde kabataslak bir hesap yaptı. Evet, muhtemelen altından kalkardı bunun. Bu onu gayet iyi hissettirdi. Mary'yi de iyi hissettirecekti.

Mary'nin neşesi son zamanlarda pek yerinde değildi. En azından mektupları depresyondaymış gibi geliyordu. O da mektup yazdığı zamanlar tabii. Düşününce, Mary'nin yanıtlamadığı birkaç mektup vardı. Geçen cuma ona yine yazmıştı ve hâlâ cevap yoktu. Belki de hastaydı. Ama hayır, öyle bir durum olsa küçük kız kardeşi Lila ya da artık adı her neyse, ona bir not gönderirdi. Mary muhtemelen bezgin ve keyifsizdi. Eh, haksız sayılmazdı. Uzun zamandır canını dişine takmış çalışıyordu.

Kendisi de aynı durumdaydı tabii. Böyle yaşamak kolay değildi. Ama tek yolu buydu. Mary de anlamış, beklemeyi kabullenmişti.

Belki gelecek hafta birkaç gün izin yapsa, Summerfield'ı dükkânın başına bırakıp onu ziyarete gitse iyi olurdu. Çat kapı gidip sürpriz yaparak neşelendirirdi onu. Neden olmasındı? Bu aralar pek iş yoktu ve Bob dükkânı tek başına çekip çevirebilirdi.

Sam iç çekti. Müzik alçalıyordu şimdi, minör bir perdeye geçiyordu. Yılan bahçesinin ârka plan müziği olsa gerekti bu. Evet, sürünerek ilerleyen yaylılarından, miskin basların üstünden kıvranarak ilerleyen nefeslilerinden tanımıştı. Yılanlar. Mary yılanları sevmezdi. Muhtemelen bu tarz müziği de sevmezdi.

Bazen ileriyi planlamakla hata mı yaptık diye düşünecek oluyor-

du. Sonuçta, birbirlerini gerçekte ne kadar tanıyorlardı? Gemide birbirlerine eşlik etmelerinden ve geçen yıl Mary'nin burada geçirdiği iki günden başka hiç birlikte zaman geçirmemişlerdi. Mektuplaşıyorlardı tabii ama belki bu işleri daha da kötü hale getiriyordu. Çünkü mektuplaşırlarken Sam karşısında farklı bir Mary bulmaya başlamıştı – karamsar, neredeyse aksi bir kişiliğe sahip, sevdiği ve sevmediği şeyler söz konusunda da öyle tutucu oluyordu ki neredeyse önyargılıydı.

Omuz silkti. Ne olmuştu ona? Müzik mi onu rahatsız etmişti böyle? Birden ensesindeki kasların gerildiğini hissetti. Enstrümanları ayrı tutup onun bu tepkisine sebep olan ifadeyi tespit etmeye çalışarak dikkatle kulak kabarttı. Bir terslik vardı, hissettiği, neredeyse duyabildiği bir şey.

Sandalyesini geri iterek ayağa kalktı.

Artık duyabiliyordu. Hafif bir tıkırtı geliyordu ön kapıdan. İşte mevzu buydu; onu rahatsız eden bir şey duymuştu. Birisi ön kapının kulpunu çeviriyordu.

Dükkân gece vakti kapalıydı, storlar örtüktü ama belki de bir turistti gelen. Büyük ihtimal öyleydi çünkü kasaba halkı onun dükkânı ne zaman kapadığını bilirdi; ayrıca arka odada yaşadığını da bilirlerdi. Çalışma saatleri dışında bir şey almak için gelecek olsalar önce ararlardı.

Ama müşteri her kimse, iş işti. Sam döndü ve gölgeli koridordan hızla inerek dükkâna yollandı. Ön kapının panjuru kapalıydı ama telaş kokan tıkırtıyı şu an iyice duyabiliyordu – iş aletleri rafındaki bazı malzemeler takırdıyordu resmen.

Acil bir durum olsa gerekti; muhtemelen müşterinin çocuğunun yeni Mickey Mouse feneri için yeni bir ampule ihtiyacı vardı pek tabii.

Sam ceplerini arayıp anahtar takımını çıkardı. "Geldim," diye seslendi. "Açıyorum." Sonra anahtarı kilitten çekmeden kapıyı hızlıca açtı.

Kadın sokak lambasının dışarıdan vuran ışığıyla siluet halinde kapıda duruyordu. Kim olduğunu anlayınca adam afallayıp hareketsiz kaldı; sonra ileri atılıp kadına sarıldı.

"Mary!" diye mırıldandı. Dudakları onunkileri buldu, minnetle, şevkle; kadın ise kaskatı kesildi, kendini geri çekiyordu, yumruk şeklini almış elleri göğsüne vuruyordu. Sorun neydi?

"Ben Mary değilim!" dedi nefes nefese. "Lila'yım ben."

"Lila mı?" Bir adım geri çekildi. "Küçük– yani Mary'nin kardeşi Lila mı?"

Kadın başını aşağı yukarı salladı. Öyle yapınca adam onun yüzünü profilden gördü ve sokak lambasının ışığı saçına vurdu. Kumraldı, Mary'nin saçından çok daha açıktı rengi. Kalkık burnundaki farklılığı, elmacık kemiklerinin çıkıklığını görebiliyordu şimdi. Biraz kısaydı da ve kalçası ile omuzları daha dar duruyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldadı. "Işık yüzünden."

"Sorun değil." Sesi de farklıydı; yumuşak ve alçaktı.

"İçeri gelmez misin?"

"Şey.." Başını eğerek duraksadı ve Sam o zaman kaldırımdaki valizi gördü.

"Dur ben taşıyayım." Valizi yerden aldı. Kapı eşiğinde yanından geçerken arka ışığı yaktı. "Odam arka tarafta," dedi. "Beni takip et."

Sessizlik içinde onu takip etti. Çok da sessizlik içinde değildi gerçi çünkü radyodan gelen Respighi'nin duygulu parçası yankılanıyordu. Derme çatma yaşam alanına girdiklerinde Sam müziği kapatmaya gitti. Kadın elini kaldırdı.

"Kapatma," dedi. "Müziği çıkarmaya çalışıyorum." Başını aşağı yukarı salladı. "Villa Lobos mu?"

"Respighi. *Brazilian Impressions* diye bir parçası. Urania'dan çıkmış galiba."

"Ah. Bizde yok o." O an Lila'nın müzik dükkânında çalıştığını hatırladı.

"Açık kalsın mı, yoksa konuşmak mı istersin?" diye sordu.

"Kapat. Konuşsak iyi olur."

Başını salladı, radyoya doğru uzandı ve kadına döndü. "Otursana," dedi. "Montunu çıkar."

"Sağ ol. Çok uzun kalmayacağım. Bir oda bulmam gerek."

"Birini ziyarete mi geldin buraya?"

"Gece kalacağım sadece. Muhtemelen yarın sabah dönerim. Ve bir ziyaret de değil. Mary'yi arıyorum."

"Mary'yi–" Sam ona bakakaldı. "Ama burada ne işi olur ki?"

"Ben de senin söylemeni umuyordum."

"Ben nereden bileyim ki? Mary burada değil."

"Burada *mıydı* peki? Bu hafta başında yani."

"Değildi tabii. Onu en son geçen yaz buraya geldiğinde gördüm." Sam çekyata oturdu. "Sorun ne, Lila? Tüm bunlar ne demek oluyor?"

"Keşke bilseydim."

Bakışlarını yere indirip ellerine bakarak gözlerini adamdan kaçırdı. Dizlerinin üstündeki elleri yılanlar gibi kıvrıldı. Parlak ışıkta Sam onun saçlarının neredeyse sarı olduğunu fark etti. Şimdi Mary'yi hiç andırmıyordu. Tamamen başka bir kızdı. Gergin, mutsuz bir kız.

"Lütfen," dedi. "Anlat bana."

Lila birden başını kaldırdı, kocaman açtığı ela gözleri onunkilere baktı. "Mary'nin burada olmadığını söylediğinde yalan söylemiyordun yani?"

"Hayır, doğruyu söyledim. Şu son birkaç haftadır ondan haber bile almadım. Endişelenmeye başlıyordum. Ve şimdi sen pat diye geldin–" Devam edemedi. "Anlat bana!"

"Tamam. Sana inanıyorum. Ama anlatacak bir şey pek yok." Derin bir nefes alıp tekrar konuşmaya başladı, elleri eteğinin önünde huzursuzca kıpırdanıyordu. "Mary'yi bir hafta önceki gece bizim evdeyken gördüm en son. O gece bazı toptancılarla görüşmek için Dallas'a yola çıktım – dükkânın alımını ben yapıyorum. Neyse, hafta sonunu orada geçirdim ve pazar gece geç saat için tren bileti aldım. Pazartesi erken saatlerde vardım, Mary evde değildi. Başta endişelenmedim; belki işe erken gitmiştir, dedim. Ama gün içinde beni arardı genelde ve öğlene kadar beni aramayınca ben de ofisini aramaya karar verdim. Telefonu Bay Lowery açtı. O da sorunun ne olduğunu öğrenmek için tam beni aramak üzere olduğunu söyledi. Mary o sabah işe gelmemişti. Cuma öğleden sonrasından beri onu ne görmüş ne de duymuştu."

"Bir dakika," dedi Sam yavaşça. "Bakalım doğru anlamış mıyım. Bana Mary'nin bir haftadır kayıp olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Korkarım ki evet."

"Peki benim bundan neden şimdi haberim oluyor?" Ayağa kalktı, ensesindeki kasların tekrar gerildiğini hissetti, aynı gerginliği boğazında ve sesinde de hissediyordu. "Neden bana ulaşmadın, telefon açmadın? Polisten haber var mı peki?"

"Sam. Ben–"

"Onun yerine bu zamana kadar bekledin ve sonra kapımda belirip bana onu görüp görmediğimi sordun. Bu çok saçma!"

"Her şey çok saçma. Bak, polisin haberi yok. Ve Bay Lowery'nin de *senden* haberi yok. Onun bana söylediklerinden sonra polisi aramamaya karar verdim. Ama çok endişelendim, çok korktum ve ne olduğunu öğrenmek istedim. O yüzden bugün buraya kadar gelip kendim öğrenmek istedim. Belki de o işi ikiniz birlikte planlamışsınızdır diye düşündüm."

Sam, "Hangi işi?" diye bağırdı.

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum." Mülayim bir yanıttı ama kapı eşiğinde duran adamın yüzünde mülayimlikten eser yoktu. Uzun, ince ve koyu bronz tenliydi; gri bir fötr şapka alnını kapatıyordu ama gözleri açıktaydı. O gözler buz gibi mavi ve buz gibi sertti.

"Sen de kimsin?" diye homurdandı Sam. "Nasıl girdin buraya?"

"Ön kapı açıktı, ben de girdim. Buraya biraz bilgi almak için geldim ama görüyorum ki Bayan Crane benim soracaklarımı çoktan sormuş. Belki ikimize de bir cevap vermek istersiniz."

"Cevap mı?"

"Aynen öyle." Uzun boylu adam öne adım attı, bir eli gri ceketinin cebine girdi. Sam kolunu kaldırdı ama adamın öne uzattığı elindeki cüzdanı görünce kolunu indirdi. Uzun boylu adam cüzdanı açtı. "Adım Arbogast. Milton Arbogast. Parity Mutual'ı temsil eden lisanslı bir dedektifim. Kız arkadaşınızın çalıştığı Lowery Emlakçılık'ın sigorta işleri bizim sorumluluğumuzda. Ben de bu yüzden buradayım. Siz ikinizin kırk bin dolarla ne yaptığını öğrenmek istiyorum."

Yedi

Gri fötr şapka masada duruyordu, gri ceket de Sam'in sandalyelerinden birinin sırtına asılmıştı. Arbogast üçüncü sigarasını küllükte söndürdü ve hemen bir tane daha yaktı.

"Pekâlâ," dedi. "Geçen hafta Fairvale'den hiç ayrılmadınız. Buna inanıyorum, Loomis. Bu konuda yalan söylememeniz gerektiğinin farkındasınızdır. Anlattıklarınızın gerçekliğini kasabada soruşturmam benim için çocuk oyuncağı." Dedektif yavaşça nefes çekti. "Ama bu Mary Crane'in *sizin* yanınıza gelmediğini kanıtlamıyor. Bu gece kız kardeşinin yaptığı gibi o da bir akşam sinsice buraya gelmiş olabilir."

Sam iç çekti. "Ama gelmedi. Bak, Lila'nın burada sana anlattıklarını duydun. Mary'den haftalardır haber bile almadım. Geçen cuma ona bir mektup yazdım, kaybolduğu düşünülen günle aynı gün. Buraya geleceğini bilsem niye böyle bir şey yapayım?"

"Kılıfına uydurmak için tabii. Çok zekice bir hamle." Arbogast sigara dumanını sertçe üfledi.

Sam ensesini ovaladı. "O kadar zeki değilim. Hiç de bile. Parayla ilgili bir şey bilmiyorum. Anlattıklarına bakılırsa Bay Lowery'nin bile cuma öğleden sonrasında birinin ona kırk bin dolar nakit getireceğinden önceden haberi yokmuş. Mary'nin de haberi yoktur kesinlikle. Bu durumda nasıl birlikte bir şey planlamış olabiliriz?"

"Parayı aldıktan *sonra* cuma gecesi ankesörlü telefondan sizi arayıp ona mektup yazmanızı söylemiş olabilir."

"Buradaki telefon şirketini kontrol et," diye yanıtladı Sam bıkkınlıkla. "Bir aydır kasaba dışından aranmadığımı görürsün."

Arbogast başını onaylarcasına salladı. "Tamam, size telefon etmedi. Doğrudan buraya gelip neler olduğunu anlattı ve daha sonra mesele unutuluncaya kadar sizinle buluşmak için bir zaman belirledi."

Lila dudağını ısırdı. "Benim kardeşim bir suçlu değil. Onun hakkında böyle konuşmaya hakkınız yok. Parayı aldığına dair elinizde doğru dürüst bir kanıt yok. Belki Bay Lowery kendi almıştır. Belki kılıfına uydurmak için tüm bu hikâyeyi uyduran—"

"Üzgünüm," diye mırıldandı Arbogast. "Nasıl hissettiğinizin farkındayım ama suçu onun üstüne atamazsınız. Hırsız yakalanıp, yargılanıp suçlu bulunmadığı sürece şirketimiz para ödemeyecek; bu durumda Lowery kırk bin dolar zararda oluyor. Yani böyle bir uğraştan hiçbir kazancı olamaz. Ayrıca bariz gerçekleri görmezden geliyorsunuz. Mary Crane ortada yok. Parayı aldığı öğleden sonrasından beri kayıp. Parayı bankaya götürmedi. Eve gizlemedi. Ama para kayıp. Arabası da kayıp. Ve kendisi de kayıp." Bir sigara daha öldü ve küllüğe gömüldü. "Her şey yerine oturuyor."

Lila hafifçe ağlamaya başladı. "Hayır, oturmuyor! Polisi aramak istediğimde beni dinlemeliydiniz. Onun yerine sizin ve Bay Lowery'nin beni ikna etmesine göz yumdum. Çünkü meselenin duyulmasını istemediğinizi söylediniz ve eğer beklersek Mary'nin parayı geri getirmeye karar verebileceğini söylediniz. Dediğime inanmasanız da haklı olduğumu biliyorum. Parayı Mary almadı. Biri onu kaçırmış olmalı. Para hakkında bilgisi olan biri—"

Arbogast omuz silkti, sonra bezgince kalkarak kıza doğru yürüdü. Elini omzuna koydu. "Dinleyin, Bayan Crane – bunun üstünden daha önce geçtik, unuttunuz mu? Kimsenin paradan haberi yoktu. Kız kardeşiniz de kaçırılmadı. Eve gidip çantalarını topladı, kendi arabasıyla yola çıktı ve yalnızdı. Ev sahibeniz onu giderken gördü değil mi? O yüzden biraz mantıklı olun."

"*Mantıklıyım*! Saçmalayan sizsiniz! Bay Loomis'le görüşmek için beni takip edip—"

Dedektif başını iki yana salladı. "Sizi takip ettiğimi düşündüren nedir?" dedi sessizce.

"O halde bu gece buraya nasıl geldiniz peki? Mary ile Sam Loomis'in nişanlı olduğunu bilmiyordunuz. Ben hariç bilen yoktu. Sam Loomis diye birinin varlığından bile haberdar değildiniz."

Arbogast başını iki yana salladı. "Ben biliyordum. Evinizde, kız kardeşinizin masasını incelediğim zamanı hatırlıyor musunuz? Orada bu zarfı buldum." Zarfı salladı.

"Aa, bana yazılmış," diye söylendi Sam ve zarfı almak için doğruldu.

Arbogast elini geri çekti. "Görmeseniz de olur," dedi. "İçinde mektup yok, zarf sadece. Ama benim işime yarayabilir çünkü onun el yazısı." Duraksadı. "Doğruyu söylemek gerekirse, çarşamba günü buraya doğru yola çıktığımdan beri işime *yaradı* da."

"Buraya gelmek için çarşamba günü mü yola çıktınız?" Lila bir mendille gözlerini sildi.

"Aynen öyle. Sizi takip etmiyordum. Sizden oldukça ilerideydim. Zarfın üstündeki adres ipucu oldu bana. O ve kız kardeşinizin yatağının başucundaki Loomis'in çerçeveli fotoğrafı. '*Tüm kalbimle – Sam.*' Bağlantıyı kurmak kolay oldu. Kendimi kız kardeşinizin yerine koymaya karar verdim. Elime henüz kırk bin dolar nakit geçmiş. Kasabadan hemen çıkmam gerek. Nereye giderdim? Kanada, Meksika, Batı Hint Adaları? Çok riskli. Ayrıca, uzun vadeli plan yapmaya vaktim de yok. İçgüdülerim beni doğrudan âşığıma, buraya getirirdi."

Sam mutfak masasına öyle sert bir darbe indirdi ki küllükteki sigara izmaritleri havaya hopladı. "Bu kadarı da fazla!" dedi. "Böyle suçlamalar yapmak için resmi hakkın yok. Şimdiye kadar bu söylediklerini kanıtlayan tek bir söz etmedin."

Arbogast el yordamıyla bir sigara daha aradı. "Kanıt istiyorsunuz he? Çarşamba sabahından beri yollarda ne yaptığımı sanıyorsunuz? Arabayı yolda buldum."

"Kız kardeşimin arabasını mı buldunuz?" diyen Lila ayaklandı.

"Evet. İlk yapacağı şeyin arabadan kurtulmak olacağı gibi tuhaf bir önseziye kapıldım. O yüzden eşkâlini ve plakasını tüm satıcı ve ikinci el arabacılara vererek kasabayı araştırdım. İşe yaradı tabii. Yeri buldum. Adama kimliğimi gösterince konuştu. Hem de hemen

konuştu – arabanın çalıntı olduğunu sandı galiba. Ben de onun düşüncesinin tersi bir yorumda bulunmadım.

"Söylediğine göre Mary Crane cuma akşamı dükkân kapanmadan hemen önce onunla hızlı bir takas yapmış. Epey de kazıklanmış. Ondan aldığı döküntünün markasını ve tam bir tarifini aldım. Kuzeye gitmiş.

"Ben de kuzeye gittim. Ama çok hızlı gidemiyordum. Önseziyle hareket ediyordum – önsezim bana buraya doğru geldiği için otoyoldan ayrılmayacağını söyledi. Ben de sekiz saat aralıksız araba sürdüm. Ardından Oklahoma City'de otoyol kenarındaki motelleri ve yol üstündeki ikinci el araba dükkânlarını kontrol ederek epey zaman geçirdim. Tedbiri elden bırakmamak için tekrar araba takası yapabileceğini düşündüm. Perşembe günü Tulsa'ya kadar geldim. Aynı yolu izledim, aynı sonuçlara vardım. Ta ki bu sabah samanlıktaki iğneyi bulana kadar. Oranın biraz daha kuzeyindeki başka bir oto galeride, başka bir satışçıda buldum. İkinci takası geçen cumartesi sabahı yapmış – yine kazık yemiş ve ön çamurluğu hasarlı mavi renkte 1953 model Plymouth almış."

Cebinden bir not defteri çıkardı. "Hepsi burada tastamam yazılı," dedi. "Marka bilgisi, motor numarası, her şey. İki satışçı da fotokopilerini çektiler ve ofisime gönderecekler. Ama bir önemi yok bunun şimdi. Önemi olan, Mary Crane'in on altı saat içinde iki kere araba değiştirdikten sonra geçen cumartesi anayolu takip ederek Tulsa'nın kuzeyine kadar gitmesi. Bence buraya geliyordu. Ve beklenmedik bir şey olmadıysa –arabası bozulmadıysa ya da bir kaza geçirmediyse– geçen cumartesi gecesi buraya ulaşmış olması gerekirdi."

Sam, "Ama ulaşmadı," dedi. "Onu görmedim. Bak, kanıt istiyorsan kanıt sunarım. Geçen cumartesi akşamı Legion Hall'da iskambil oynuyordum. Bir sürü tanığım var. Pazar sabahı kiliseye gittim. Pazar öğlen yemek için–"

Arbogast bir elini bezgince kaldırdı. "Tamam, mesajı aldım. Onu görmediniz. O halde bir şey olmuş olmalı. Tekrar soruşturmaya başlayacağım."

"Peki ya polis?" diye sordu Lila. "Hâlâ polise gitmeniz gerektiğini düşünüyorum." Dudaklarını ıslattı. "Bir kaza geçirdiyse, bura ile Tulsa arasındaki her hastanede duramazsınız ya. Kimbilir, Mary şu an bir yerde bilinçsiz olarak yatıyor olabilir. Hatta–"

Bu sefer onun omzuna elini koyan Sam'di. "Saçmalama," diye fısıldadı. "Öyle bir şey olsaydı şu âna dek sana ulaşırlardı. Mary'nin bir şeyi yoktur." Ama Lila'nın omzunun üstünden dedektife baktı. "Her yeri tek başına araştıramazsın," dedi. "Lila doğru söylüyor. Neden polise haber vermiyorsun? Mary'nin kayıp olduğunu bildir, bırak onlar bulsunlar."

Arbogast gri fötr şapkayı aldı. "Şimdiye kadar zor yolu denedik. Kabul ediyorum. Çünkü yetkili makamları işin içine karıştırmadan onun nerede olduğunu bulabilseydik, müşterimizi ve şirketimizi bir ton kötü eleştiriden kurtarabilirdik. Hatta onu kendimiz bulup parayı alsak Mary Crane'in başının çok ağrımamasını da sağlardık. Öyle olursa iş davalık olmayabilirdi. Denemeye değer olduğunu kabul edersiniz."

"Ama eğer haklıysan ve Mary buraya kadar geldiyse, neden beni görmeye gelmedi? Bunu ben de en az senin kadar öğrenmek istiyorum," dedi Sam ona. "Ve öğrenmek için de çok beklemeyeceğim.

Arbogast, "Bir yirmi dört saat daha bekler misiniz?" diye sordu.

"Ne planlıyorsun?"

"Dediğim gibi, biraz daha soruşturacağım." Sam'in itirazını engellemek için elini kaldırdı. "Tulsa'ya kadar her yeri araştırmayacağım – bunun imkânsızlığının farkındayım ben de. Ama bölgeyi biraz gezmek istiyorum; otoyol kenarındaki restoranları, benzin istasyonlarını, araba satışçılarını, motelleri ziyaret edeceğim. Belki biri onu görmüştür. Çünkü önsezime hâlâ güveniyorum. Niyeti buraya gelmekti. Belki geldikten sonra fikrini değiştirdi ve yola devam etti. Ama emin olmam gerek."

"Peki yirmi dört saat içinde bir şey bulamazsan–?"

"O zaman işin peşini bırakmaya, polise gitmeye ve Kayıp Kişi teamülünü tamamen yerine getirmeye hazırım. Anlaştık mı?"

Sam, Lila'ya baktı. "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Şu an o kadar endişeliyim ki *düşünemiyorum*." İç çekti. "Sen karar ver, Sam."

Arbogast'e başıyla onay verdi. "Tamam. Anlaştık. Ama seni şimdiden uyarıyorum. Eğer yarın bir şey çıkmazsa ve polise haber vermezsen ben veririm."

Arbogast ceketini giydi. "Otelde bir oda bulmam gerekiyor galiba. Siz ne yapacaksınız, Bayan Crane?"

Lila, Sam'e baktı. "Onu ben sonra otele götürürüm," dedi Sam. "Önce gidip bir yemek yeriz. Ama otele giriş yapmasını sağlarım. Yarın da ikimiz burada olacağız. Bekleyeceğiz."

O akşam Arbogast ilk defa gülümsedi. Mona Lisa'nın gülümsemesiyle yarışabilecek türden değildi ama yine de bir gülümsemeydi.

"Size inanıyorum," dedi. "Baskı yaptığım için üzgünüm ama emin olmam gerekiyordu." Lila'ya başını salladı. "Kız kardeşinizi bulacağız. Endişelenmeyin."

Sonra da odadan çıktı. O ön kapıyı ardından kapamadan çok önce Lila, Sam'in omzunda ağlıyordu. Sesi boğuk bir inilti halindeydi. "Sam, korkuyorum – Mary'ye bir şey oldu, biliyorum bunu!"

Sam, "Her şey yolunda," derken aynı anda neden denebilecek daha iyi bir söz olmadığını, neden korkuya, ıstıraba ve yalnızlığa cevap olarak verilebilecek daha iyi bir söz olmadığını düşünüyordu.

Lila birden adamdan uzaklaştı, geri çekildi ve yaşlı gözlerini kocaman açtı. Konuştuğunda sesi alçak ama sertti.

"Neden sana inanmalıyım, Sam?" diye sordu yumuşakça. "Bir sebebi mi var? Dedektife söylemediğin bir sebep mi var? Sam – Mary seni görmeye buraya *geldi* mi? Bu konu hakkında, para hakkında bilgin var mı?"

Adam başını iki yana salladı. "Hayır, bir bilgim yoktu. Sözüme güvenmek zorundasın. Tıpkı benim de senin sözüne güvenmek zorunda olduğum gibi."

Kadın başını çevirip duvara baktı. "Galiba haklısın," dedi ona. "Mary bu hafta ikimizden birine *gelebilirdi*, değil mi? Ama gelmedi. Sana güveniyorum, Sam. Sadece artık inanmakta zorlanıyorum, kendi kız kardeşinin bile bir–"

"Sakin ol," diye sözünü kesti Sam. "Şu anda ihtiyacın olan biraz yemek ve bolca uyku. Durum yarın bu kadar karamsar durmayacak."

"*Gerçekten* öyle mi düşünüyorsun, Sam?"

"Evet, öyle düşünüyorum."

Sam'in bir kadına söylediği ilk yalandı bu.

Sekiz

Ertesi gün, yani cumartesi oldu ve Sam için bekleme vakti geldi.

Saat on civarında dükkândan Lila'yı aradı, Lila çoktan hazırdı, kahvaltısını yapmıştı bile. Arbogast otelde değildi – belli ki işe erkenden başlamıştı. Ama resepsiyona Lila için bir not bırakmıştı, gün içinde onu arayacağını söylüyordu.

Sam, "Neden buraya gelip bana eşlik etmiyorsun?" diye önerdi telefonda. "Odanda tek başına oturmanın bir anlamı yok. Birlikte öğle yemeği yeriz, sonra da Arbogast'ten haber var mı diye oteli tekrar ararız. Hatta operatöre tüm aramaları buraya, dükkâna yönlendirmesini söylerim."

Lila ona hak verdi ve Sam kendini daha iyi hissetti. Bugün onun yalnız kalmasını istemiyordu. Mary hakkında karamsar düşüncelere kapılması işten bile değildi. Tanrı biliyor ya koca gece aynısını kendisi de yapmıştı.

Fikre karşı koymak için elinden geleni yapmıştı ama Arbogast'in teorisinin akla yatkın olduğunu kabul etmek zorundaydı. Mary parayı aldıktan sonra buraya gelmeyi planlamış olmalıydı. Parayı o aldıysa yani.

En kötü kısım da buydu: Mary'yi bir hırsız olarak kabul etmek. Mary öyle bir insan değildi; onunla ilgili bildiği her şey bu ihtimalle çelişiyordu.

Yine de Mary'yi gerçekte ne kadar tanıyordu ki? Daha geçen gece nişanlısını aslında ne kadar az tanıdığını kendine itiraf etmişti. Hatta o kadar az tanıyordu ki loş ışıkta başka bir kızı onunla karıştırmıştı.

Ne kadar garip, dedi Sam kendine, sırf onları sürekli görüyoruz diye ya da aramızda güçlü bir duygusal bağ var diye bir insan hakkında her şeyi bildiğimizi zannediyoruz. Burada, Fairvale'de bu bahsettiği örneğe uyan bir sürü kişi vardı. Mesela, eşi ve ailesini on altı yaşındaki bir kız için terk eden okul müdürü ve Rotary kulübünün önemli ismi ihtiyar Tomkins. Böyle bir şey yapacağı kimin aklına gelirdi ki? Eyaletin bu tarafının en ayyaş ve en kumarbaz ismi Mike Fisher'ın öldüğünde tüm parasını Presbiteryen Yetimhanesi'ne bırakacağını da kimse düşünmezdi. Sam dükkânında çalışan Bob Summerfield'ın tabancanın kabzasıyla ordu papazının kafasını patlatmaya çalıştığı için 8. Bölüklük* olduğunu burada bir yıldan uzun süre her gün çalıştıktan sonra öğrenmişti. Tabii Bob'un şu an bir sıkıntısı yoktu; yüz yıl geçse bulamayacağınız iyi, sessiz sakin bir elemandı. Ama ordudayken de iyi ve sessiz sakindi; ta ki bir şey tepesini attırana kadar. Ve kimse bunu fark etmemişti. Tatlı yaşlı hanımlar yirmi yıllık mutlu bir evlilikten sonra kocalarına tekmeyi basıyorlardı, uysal banka çalışanları birden kalkıp zimmetlerine para geçiriyorlardı; kimin ne yapabileceğini kestirmek zordu.

O yüzden belki de parayı çalan Mary'ydi. Belki de Sam'in borçlarını ödemesini beklemekten usanmıştı ve dayanamayıp birden şeytana uymuştu. Belki de parayı buraya getirip bir hikâye uydurarak ona kabul ettirecekti. Belki de onunla birlikte kaçmayı planlamıştı. Sam mevzunun bu olasılığını, hatta büyük ihtimalle böyle olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Eğer buraya kadar kabul ederse, bir sonraki soruyla yüzleşmesi de gerekliydi. Mary neden gelmemişti? Tulsa civarından ayrıldıktan sonra başka nereye gitmiş olabilirdi?

Bu konu hakkında tahmin yapmaya başlayınca, karşındaki kişinin zihninin nasıl çalıştığını gerçekten bilmediğini kabullenince, nihai kabulle karşılaşıyordun – her şey mümkündü. Las Vegas'ta gününü gün etmeye karar vermek; aniden gelen, ortadan tamamen

---

* Section Eight. ABD ordusunda askerliğe uygun olmayanlar için kullanılan tabir. *–çn*

kaybolup başka bir isimle yeni bir hayata başlama dürtüsü; travmatik bir suçluluk duygusuyla hafızayı yitirmek..

Sam alaycı bir biçimde bunu federal bir vakaya çevirmeye başladığını söyledi kendine. Ya da klinik bir vakaya. Eğer böyle olasılıklar uydurmaya devam edecekse, bin tane daha başka olasılık olduğunu kabul etmesi gerekecekti. Lila'nın korktuğu gibi kaza geçirmiş olabilirdi ya da bir otostopçu tarafından–

Sam bu düşünceyi tekrar aklından uzaklaştırdı. Daha fazla düşünmeyi kaldıramazdı. Bu düşünceyi Lila'dan saklamanın verdiği yük bir yana, kendinden saklamak da yeterince kötüydü. Bugünkü görevi kızı neşelendirmekti. Arbogast'in bir ipucu bulma ihtimali zayıf da olsa vardı. Bulamazsa, Sam polise gidecekti. Ancak o zaman olabilecek en kötü şeyleri düşünmeye razı gelebilirdi.

Diğer insanları tanımamak hakkındaki meseleye dönecek olursa, gerçekten düşündüğünde insan kendini bile tanımıyordu ki! Mary hakkında birden böyle şüphe ve güvensizlik duyabileceği aklının ucundan geçmemişti. Yine de ne kadar kolayca kabullenmişti bu düşünceyi! Bu ona haksızlıktı. Bunu en azından kısmen telafi etmek için şüphelerini kız kardeşine söylemeyip kendine saklayabilirdi.

Tabii o da aynı şeyleri düşünmüyorsa...

Ama Lila bu sabah daha iyi bir havada görünüyordu. Daha açık renkli bir elbise giymişti ve dükkâna geldiğinde hareketleri neşeliydi.

Sam onu Bob Summerfield'la tanıştırdı, ardından onu yemeğe çıkardı. Kız kaçınılmaz olarak Mary hakkında ve Arbogast'in bugün neler yapmış olabileceği hakkında fikir yürütmeye başladı. Sam hem ses tonunun hem de verdiği yanıtların rahat olmasına özen göstererek kısa cevaplar verdi. Yemeklerini bitirince Sam otele uğradı ve öğle vakti boyunca Lila'ya gelebilecek tüm aramaların yönlendirilmesini sağladı.

Sonra dükkâna geri döndüler. Cumartesine göre sakin bir gündü ve zamanın büyük kısmında Sam arka odada vakit geçirip kızla sohbet edebildi. Müşterilerle Summerfield ilgilendi ve Sam sadece birkaç defa izin isteyip meselelerle ilgilenmek için odadan çıktı.

Lila sakin ve rahat görünüyordu. Radyoyu açıp kanallardan sen-

foni çalan bir tanesini seçti ve bariz bir ilgiyle dinledi. Sam üst kata yaptığı yolculuktan döndüğünde onu orada otururken buldu.

"Bartok'un *Orkestra Konçertosu* bu, değil mi?" diye sordu.

Gülümseyerek başını kaldırdı. "Evet, öyle. Tuhaf, müzik hakkında ne çok şey biliyorsun."

"Neden garipmiş? Şu an müzik seti çağındayız, unuttun mu? Bir insan sırf küçük bir kasabada yaşıyor diye müzikle, kitapla, sanatla ilgilenemez mi? Ayrıca oldukça boş vaktim vardı."

Lila bluzunun yakasını düzeltti. "Belki benim kafam çok basmıyordur bunlara o zaman. Belki de tuhaf olan böyle şeylerle ilgilenmen değil de aynı zamanda hırdavatçı işiyle uğraşmandır. Bu ikisi birbiriyle alakalı durmuyor."

"Hırdavatçılık işinin yanlış bir tarafı yok."

"Öyle demek istemedim. Ama nasıl desem, çok abes."

Sam masaya geçti. Aniden durdu ve yerden bir nesne aldı. Küçük, sivri ve parlak bir şeydi.

"Abes," diye tekrarladı. "Mümkün. Ama belki de her şey bakış açınla ilgilidir. Örneğin bu elimdeki nedir?"

"Bir çivi, değil mi?"

"Aynen öyle. Bir çivi sadece. Kiloyla satıyorum bunları. Yılda yüzlerce kilo satıyorum. Babam da satıyordu. Eminim bu dükkân açıldığından beri on ton çivi satmışızdır. Her uzunlukta, kalınlıkta, bildiğin normal çivi. Ama hiçbirinin abes bir yanı yok. Sen üstüne kafa yorduğun sürece yok.

"Çünkü her çivi bir amaca hizmet eder. Önemli, devamlı bir amaca. Ne var biliyor musun? Fairvale'deki ahşap evlerin yarısı bizim burada sattığımız çivilerle bir arada duruyordur belki de. Saçma bir düşünce olabilir ama bazen kasabanın sokaklarında gezinirken burayı inşa etmeye katkıda bulunduğumu hissediyorum. Sattığım aletlerle tahtaları şekillendirip hazır hale getirdiler. Evleri kaplayan boyayı ben sattım; boyaları süren fırçaları da, ek kapıları ve siperleri, pencerelerin camlarını..." Mahcupça sırıtarak duraksadı. "İnşaat Ustası'nı dinle hele. Hayır ama gerçekten. Bu işteki her şey anlamlı çünkü gerçek bir amaca hizmet ediyor, yaşamın bir par-

çasının eksikliklerini gideriyor. Tıpkı bunun gibi her bir çivinin bir işlevi var. Onu kritik bir yere çakarsın ve işini yapmak için ona bel bağlayabilirsin, yüz yıl boyunca görevini yerine getirir. Biz, ikimiz ölüp gittikten sonra bile."

Kelimeler ağzından çıktığı anda pişman oldu. Ama artık çok geçti. Tam o anda pişmanlığını desteklercesine kızın yüzündeki gülümsemenin silinişini izledi.

"Sam, endişeleniyorum. Saat neredeyse dört oldu ve Arbogast hâlâ telefon–"

"Arayacaktır. Sabırlı ol sadece, ona zaman ver."

"Elimde değil! Yirmi dört saat dolunca mecbur kalırsan polise gideceğini söylemiştin."

"Dediğimin arkasındayım. Ama saat sekiz olunca yirmi dört saat dolmuş olacak. Ve belki yine de gitmemiz gerekmez. Belki Arbogast haklıdır."

"Belki, belki! Sam, ben *bilmek* istiyorum!" Tekrar bluzunu düzeltti ama kaşları hâlâ kırışıktı. "Çivilerle ilgili ettiğin tüm o boş laflarla beni bir dakika bile kandıramadın. Sen de benim kadar gerginsin. Değil mi?"

"Evet. Galiba." Kollarını sallayarak ayağa kalktı. Arbogast şu saate kadar neden aramadı bilmiyorum. Bu bölgede soruşturulacak çok bir yer de yok, yol kenarındaki her bir hamburgercide ve ilçedeki her motelde durmadıysa tabii! Akşam yemeği vaktine kadar bizimle iletişime geçmezse Jud Chambers'a gideceğim."

"O kim?"

"Jud Chambers. Buranın şerifi. Fairvale ilçe merkezinin yani."

"Sam, Ben–"

Dükkândaki telefon çaldı. Sam, kadının cümlesini bitirmesini beklemeden ortadan kayboldu. Bob Summerfield telefonu açmıştı.

"Seni arıyorlar," diye seslendi.

Sam omzunun üstünden bakıp Lila'nın da onun peşinden gelmiş olduğunu fark ederek ahizeyi aldı.

"Merhaba – Sam Loomis ben."

"Arbogast. Beni merak etmişsinizdir diye düşündüm."

"Ettik. Lila'yla burada oturmuş aramanı bekliyorduk. Neler buldun?"

Kısa, neredeyse fark edilmeyecek bir duraksamadan sonra, "Şu âna kadar bir şey bulamadım," dedi.

"Şu âna kadar mı? Bütün gün ne yaptın?"

"Bütün gün ne mi yaptım? Bölgeyi bir uçtan diğerine taradım. Parnassus'tayım şu an."

"Orası ilçenin diğer ucunda değil mi? Arada kalan otoyol peki?"

"O yoldan geldim buraya. Ama anladığım kadarıyla başka, alternatif bir yoldan dönebilirim."

"Evet, bu doğru. Eski otoyol orası; ilçe karayolu artık. Ama o rotada hiçbir şey yok. Benzin istasyonu bile yok."

"Restorandaki eleman o yolun üzerinde bir motel olduğunu söyledi."

"Ah, düşündüm de vardı galiba, eski Bates Motel. Hâlâ açık olduğunu bilmiyordum. Oradan bir şey çıkmaz büyük ihtimalle."

"Eh, bakmadığım bir orası kaldı. O yoldan döneceğim nasıl olsa, oraya uğrayabilirim. Nasıl gidiyor?"

"İyi."

"Kız nasıl?"

Sam sesini alçalttı. "Hemen polise haber vermemi istiyor. Haklı galiba. Senin söylediklerinden sonra onun haklı olduğunu düşünüyorum."

"Ben dönene kadar bekleyebilir misiniz?"

"Dönmen ne kadar sürer?"

"Belki bir saat. Şu otelde bir şey bulmadığım sürece." Arbogast duraksadı. "Bakın, bir anlaşma yaptık. Kendi üstüme düşeni yerine getirmek istiyorum. Tek istediğim ben kasabaya dönene kadar beklemeniz. Bırakın sizinle birlikte geleyim. Ben yanınızdayken polisi sizinle işbirliği yapmaya ikna etmek çok daha kolay olur. Küçük kasabada işler nasıl yürür bilirsiniz. Onlardan şehirlerarası telefon konuşması yapmalarını istediğiniz an etekleri tutuşur."

Sam, "Sana bir saat veriyoruz," dedi. "Dükkânda bekliyor olacağız."

Telefonu kapayıp arkasını döndü.

"Ne diyor," diye sordu Lila. "Bir şey bulamamış, değil mi?"

"Yok ama daha aramayı bitirmemiş. Uğramayı düşündüğü bir yer daha–"

"Sadece bir yer mi?"

"Öyle deme. Belki oradan bir şey çıkar. Eğer çıkmazsa bir saate dönecek. Birlikte şerifin yanına gideceğiz. Ona ne dediğimi duydun."

"Peki. Dediğin gibi bir saat bekleyelim."

Zor geçen bir saatti. Sam, dükkâna gelen cumartesi akşamı kalabalığı bahanesiyle gidip müşteriye hizmet etmeye yardımcı olduğuna neredeyse minnettardı. Daha fazla neşeliymiş gibi rol yapıp havadan sudan konuşamayacaktı. Ne Lila'ya ne de kendine rol yapabilecek haldeydi artık.

Çünkü artık hissetmeye başlamıştı.

Bir şey olmuştu.

Mary'ye bir şey olmuştu.

Mary'ye–

"Sam!"

Bir satışı tamamladıktan sonra kasadan arkasını döndü ve Lila'yı gördü. Arka odadan çıkmıştı ve kol saatini işaret ediyordu. "Sam, vakit doldu!"

"Biliyorum. Birkaç dakika daha verelim ona, olur mu? Zaten önce dükkânı kapatmam gerek."

"Peki. Ama sadece birkaç dakika. *Lütfen*! Nasıl hissettiğimi bilsen–"

"Biliyorum." Kolunu kavrayarak gülümsedi. "Endişelenme, gelmek üzeredir."

Ama Arbogast gelmedi.

Sam ve Summerfield saat beş buçukta sona kalan müşterileri kışkışladı. Sam kasayı kapatırken Summerfield da toz örtülerini örttü.

Arbogast hâlâ ortada yoktu.

Summerfield ışıkları kapayıp çıkmaya hazırlandı. Sam de kapıyı kilitleyecekti.

Arbogast hâlâ yoktu.

"Hemen," dedi Lila. "Hemen gidelim. Eğer sen gitmezsen, ben kendim–"

"Dinle!" dedi Sam. "Telefon çalıyor."

Birkaç saniye sonra, "Alo?"

"Arbogast ben."

"Nerede kaldın? Demiştin ki–"

"Ne dediğimi boş ver şimdi." Dedektif alçak sesle ve hızlıca konuşuyordu. "Moteldeyim, çok zamanım yok. Neden gelmediğimi haber vermek istedim. Dinle, bir ipucu buldum. Kız arkadaşın buradaymış. Geçen cumartesi akşamı."

"Mary mi? Emin misin?"

"Oldukça eminim. Kayıt defterini kontrol edip el yazılarını karşılaştırma fırsatı buldum. Başka bir isim kullanmış tabii ki –Jane Wilson– ve sahte bir adres vermiş. Kanıta ihtiyacımız olursa kayıt defterinin fotokopisini çektirmek için mahkeme izni almam gerekecek."

"Başka neler öğrendin?"

"Araba tarifi uyuyor, kızın tarifi de. Bilgileri motel sahibinden öğrendim."

"Bunları öğrenmeyi nasıl başardın?"

"Rozetimi gösterdim ve çalıntı araba masalını anlattım. Eli ayağına dolandı. Eleman amma tuhaf biri. Adı Norman Bates. Tanıyor musun onu?"

"Hayır, tanıdığımı söyleyemem."

"Söylediğine göre, kız cumartesi akşamı saat altı civarında arabayla gelmiş. Nakit ödeme yapmış. Fena bir geceymiş, yağmurluymuş ve tek müşteri oymuş. O daha aşağı inip ofisi açmadan sabah erkenden kızın gittiğini iddia ediyor. Motelin arkasındaki evde annesiyle yaşıyorlar."

"Doğruyu söylüyor mu sence?"

"Henüz bilmiyorum."

"Bu da ne demek?"

"Yani, araba ve diğer konularla ilgili onu biraz sıkıştırdım. Kızı

yemek yemek için eve davet ettiğini ağzından kaçırdı. Dediğine göre hepsi buymuş ve annesi de bunları doğrulayabilirmiş."

"Annesiyle konuştun mu?"

"Konuşmadım ama konuşacağım. Kadın evde, odasında. Bana annesinin kimseyle görüşemeyecek kadar hasta olduğu yalanını sıktı ama ben arabayla girerken kadının odasının penceresinden beni gözlediğini fark etmiştim. O istese de istemese de annesiyle ufak bir görüşme yapacağımı söyledim ona."

"Ama buna iznin–"

"Bak, kız arkadaşının başından geçenleri öğrenmek istiyorsun, değil mi? Ayrıca herif arama emriyle ilgili bir şey biliyor gibi gözükmüyor. Her neyse, annesine giyinmesini söylemek için alelacele eve gitti. Ben de hazır o yokken gizlice sizi arayayım dedim. Bu yüzden ben burada işimi bitirene kadar siz bir yere ayrılmayın. Aha, geri geliyor. Görüşürüz."

Ahizenin kapanma sesi geldi ve hat düştü. Sam telefonu kapattı. Lila'ya döndü ve konuşmalarını anlattı.

"Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet. Ama keşke öğrenebilme–"

"Kısa süre sonra öğreneceğiz. Şimdi tek yapmamız gereken beklemek."

Dokuz

Cumartesi öğleden sonra Norman tıraş oldu. Haftada bir, o da sadece cumartesi günleri tıraş olurdu.

Norman ayna yüzünden tıraş olmayı sevmiyordu. Aynada şu girintili çıkıntılı çizgilerden vardı. Her aynada gözlerini acıtan bu çizgilerden vardı sanki.

Belki de asıl sorun gözlerinin bozuk olmasıydı. Evet, o yüzdendi çünkü çocukken aynaya bakmaktan ne kadar hoşlandığını hatırlıyordu. Üzerinde kıyafet olmadan aynanın önünde durmayı severdi. Bir kere bunu yaparken Anne onu yakalamış, büyük gümüş saplı tarakla kafasının yanına vurmuştu. Sert vurmuştu ve canı yanmıştı. Anne, böyle yapmanın, kendine o şekilde bakmanın edepsiz bir şey olduğunu söylemişti.

Nasıl acıttığını ve ardından başının nasıl ağrıdığını hâlâ hatırlayabiliyordu. O andan itibaren neredeyse aynaya her baktığında baş ağrısı çeker olmuştu. Anne sonunda onu doktora götürmüş ve doktor da gözlük takması gerektiğini söylemişti. Gözlük işe yaramıştı ama aynaya baktığında hâlâ düzgün görme sorunu yaşıyordu. Bir süre sonra elinden geldiğince aynaya bakmamaya başlamıştı. Ve Anne haklıydı. Kendine çıplak ve açık seçikken bakmak edepsiz bir şeydi; dolgun yağlarına, kısa kılsız kollarına, koca göbeğine ve göbeğin altındaki–

Baktığında başka birisi olmak istiyordun. Uzun, zayıf ve yakışıklı biri olmak, mesela Joe Considine Amca gibi. Onun için, "Gördüğün en yakışıklı adam değil mi?" derdi Anne.

Doğruydu da ve Norman bunu kabul etmek zorundaydı. Ama

yine de –yakışıklı olsa bile– Joe Considine Amca'dan nefret ediyordu. Ve keşke Anne ona "Joe Amca" demese diyordu. Çünkü gerçekte hiçbir akrabalıkları yoktu; Anne'yi ziyaret etmek için oraya gelen bir arkadaştı sadece. Ve çiftlik arazisini sattıktan sonra Anne'ye moteli yaptırtan da oydu.

Bu tuhaftı. Anne, erkekler ve onları-bırakıp-giden-babası hakkında hep kötü konuşurdu ama Joe Considine Amca onu parmağında oynatabiliyordu. Anne'ye ne isterse yaptırabiliyordu. Öyle olmak ve Joe Considine Amca gibi görünmek ne güzel olurdu.

Ah, hayır, olmazdı. Çünkü Joe Amca ölüydü.

Norman tıraş olurken aynadaki yansımasına baktı şaşırarak. Bunu unutmuş olması tuhaftı. Yirmi yıl olmuştu neredeyse. Zaman göreceliydi tabii. Einstein öyle diyordu ve bunu ilk keşfeden kendisi değildi; eskiler de biliyordu bunu ve Aleister Crowley ile Ouspensky gibi modern gizemcilerin bazıları da. Norman onların hepsini okumuştu ve hatta kitapların bazıları onda vardı. Anne bunu onaylamıyordu; bu şeylerin dine karşı olduğunu söylüyordu ama gerçek sebep bu değildi. Sebebi, kitap okuduğunda artık onun küçük evladı olmamasıydı. Okuyunca yetişkin bir adam oluyordu, zaman ve mekânın gizemlerini inceleyen ve boyut ile varlığa hâkim bir adam.

Bu, iki kişi olmak gibiydi gerçekten – çocuk ve yetişkin. Anne'yi düşündüğünde tekrar bir çocuğa dönüşüyor, bir çocuğun kelime dağarcığına, referans çerçevesine ve duygusal tepkilerine sahip oluyordu. Ama kendisi olduğunda –tam kendisi olduğunda değil de kendini kitaplara verdiğinde– yetişkin bir birey oluyordu. Hatta hafif seyirli bir şizofreniden, büyük ihtimalle de sınırda kişilik bozukluğundan mustarip olduğunun farkına varacak kadar yetişkin oluyordu.

Bunun çok da sağlıklı bir durum olmadığını kabul ediyordu. Anne'nin küçük evladı olmanın bazı sıkıntıları vardı. Diğer taraftan, tehlikelerin farkında olduğu sürece onlarla ve Anne'yle başa çıkabilirdi. Anne, o ne zaman erkek gibi davranacağını bildiği ve de psikoloji ile parapsikoloji hakkında da birkaç şey öğrendiği için şanslıydı.

Joe Considine Amca öldüğünde ve geçen hafta o kız geldiğinde

de şanslıydı. Eğer Norman bir yetişkin gibi davranmasaydı Anne'nin şu anda başı büyük belada olurdu.

Norman usturaya dokundu. Keskindi, çok keskin. Kendini kesmemeye dikkat etmeliydi. Evet ve ayrıca tıraş olmayı bitirdiğinde onu saklamaya, Anne'nin ulaşamayacağı bir yere kilitlemeye de dikkat etmeliydi. Böyle keskin şeylerin Anne'nin eline geçmesine izin veremezdi. Yemeğin ve bulaşığın çoğunu da bu yüzden kendisi hallediyordu. Anne evi temizlemeyi hâlâ seviyordu –odası hep pırıl pırıldı– ama mutfağın sorumluluğu her zaman Norman'daydı. Onunla bu konu hakkında açıkça konuşmamıştı hiç, işi devralmıştı sadece.

Anne de bunu hiç sorgulamamıştı ve Norman buna minnettardı. İşler, geçen cumartesi kız geldiğinden beri bu şekilde gitmişti ve ikisi meseleyi hiç konuşmamışlardı. İkisi için de tuhaf ve utanç verici olurdu; Anne de öyle hissediyor olmalıydı ki bilerek ondan kaçıyordu; zamanının çoğunu odasında geçiriyor ve çok bir şey söylemiyordu. Muhtemelen vicdan azabı çekiyordu.

Çekmeliydi de. Cinayet korkunç bir şeydi. Biraz kafadan kontak olsanız bile bu kadarını bilirdiniz. Anne biraz ıstırap duyuyor olmalıydı.

Katarsis ona iyi gelebilirdi ama Norman, Anne konuşmadığı için minnettardı. Çünkü *o* da ıstırap çekiyordu. Onu rahatsız eden vicdan değildi, korkuydu.

Tüm hafta bir şeyler ters gidecek mi diye diken üstündeydi. Motelin araba yolundan ne zaman bir araba girse ödü patlıyordu. Hatta eski otoyoldan bir araba geçse bile geriliyordu.

Geçen cumartesi bataklığın kıyısındaki temizliği bitirmişti elbette. Kendi arabasıyla oraya gidip römorku odunla doldurmuştu ve o sırada geriye şüpheli görünen bir şeyin kalmadığından emin olmuştu. Kızın küpesi de bataklığı boylamıştı. Diğer teki ise ortaya çıkmamıştı. Bu yüzden kendini epey güvende hissediyordu.

Ama geçen perşembe akşamı eyalet yolu devriyesi araba yoluna girdiğinde neredeyse bayılıyordu. Polis telefonu kullanmak istiyordu sadece. Sonrasında Norman kendi haline gülse de o an hiç de şaka gibi değildi.

Anne yatak odasının penceresinde duruyordu ve iyi ki polis onu görmemişti. Geçen hafta boyunca Anne sık sık camdan dışarıyı izlemişti. Belki ziyaretçiler onu da endişelendiriyordu. Norman, nedenini açıklayamasa da ona ortalarda gözükmemesini söylemeye çalışmıştı. Tıpkı neden aşağı gelip motelde ona yardım etmesine izin veremeyeceğini açıklayamadığı gibi. Sadece evden çıkmamasını sağlamakla yetinmişti. Olması gereken yer evdi; etrafta yabancılar varken Anne'ye güvenemezdi, artık olmazdı. Ve onu ne kadar az bilirlerse o kadar iyiydi. O kıza Anne'den bahsetmekle–

Norman tıraş olmayı bitirdi ve tekrar ellerini yıkadı. El yıkama dürtüsü hissettiğini fark etmişti, özellikle geçen hafta boyunca. Suçluluk hissi. Esaslı bir Leydi Macbeth. Shakespeare psikoloji hakkında çok şey biliyordu. Norman başka şeyler de biliyor muydu acaba diye merak etti. Hamlet'in babasının hayaleti konusu vardı örneğin.

Bunu düşünme sırası değildi şimdi. Aşağı inip moteli açmalıydı.

Hafta boyunca çok iş olmamıştı ama birkaç müşteri gelmişti. Norman tek bir gecede en fazla üç dört oda vermişti ve bu iyiydi. Bu, altı numaralı odayı vermek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu. Altı numaralı oda, kızın kaldığı odaydı.

O odayı bir daha kimseye vermemeyi umuyordu. O tarz şeylerle işi bitmişti artık; dikizcilikle, röntgencilikle. Tüm sorunu başlatan bunlardı. Eğer dikizlemeseydi, eğer içmeseydi–

Ama olanlar yüzünden gözyaşı dökmenin bir mânâsı yoktu artık. Her ne kadar dökülen *gözyaşı* olmasa da.

Norman ellerini kuruladı ve aynanın önünden ayrıldı. Geçmişi unut, üstüne bir sünger çek. İşler iyi gidiyordu ve aklında tutması gereken tek şey buydu. Anne rahat duruyordu, kendisi rahat duruyordu ve her zaman olduğu gibi birlikteydiler. Tüm hafta sıkıntı çıkmadan geçmişti ve bundan sonra da çıkmazdı; özellikle de bir çocuk gibi, hanım evladı gibi davranmama kararının arkasında durursa. Ve *bu* konuda kararı kesindi.

Kravatını sıktı ve banyodan çıktı. Anne yine odasında pencereden dışarıyı izliyordu. Norman ona bir şey demeli miyim acaba diye düşündü. Yok, demese daha iyiydi. Tartışma çıkabilirdi ve onunla

yüzleşmeye henüz hazır değildi. Canı istiyorsa bırak baksın. Bu evde hapis kalmış zavallı, hasta yaşlı kadın. Bırak günlerin geçip gidişini izlesin.

Bu konuşan çocuktu, tabii ki. Ama mantıklı bir yetişkin gibi davrandığı müddetçe böyle tavizler vermeye razıydı. Evden çıktığında alt kat kapılarını kilitlediği müddetçe.

Tüm hafta kapıları kilitli tutmak ona yeni bir güvenlik hissi sağlamıştı. Anahtarları da almıştı ondan – evin ve motelin anahtarlarını. O evden ayrıldıktan sonra Anne'nin çıkabilmesi imkânsızdı. O evde, kendisi de motelde güvendeydi. İhtiyatlı olmayı sürdürdüğü sürece geçen hafta olan şey tekrarlanmazdı.

Norman yolu geçip ofisin köşesine geldiğinde havlu hizmeti kamyonu haftalık seferini yapmak için gelmekteydi. Şoför için her şeyi hazır etmişti. Yeni malları alıp ona eski, kirli çarşafları verdi. Çarşaf ve yastık kılıflarının temizlik işlerini de havlu hizmeti yapıyordu. Çok basitti. Aslında, bu günlerde motel işletmenin pek bir numarası yoktu.

Kamyon ayrıldığında Norman dört numaraya gidip odayı temizledi; Illinois'nin kuzeyinden yolculuk eden birkaç işadamı günün erken saatlerinde gelmişlerdi. Her zamanki pisliği bırakmışlardı. Lavabonun kenarında sigara izmaritleri ve klozetin yanındaki zemine bırakılmış bir dergi. Bilimkurgu dergilerinden biriydi. Onu yerden alırken Norman kıkırdadı. Bilimkurgu! Ah bir *bilselerdi*!

Ama bilmiyorlardı. Bilemezlerdi ve bilmemeliydiler. Anne konusunda dikkat ettiği sürece bir risk olmazdı. Onu korumalıydı ve başkalarını da öyle. Geçen hafta olanlar bunun kanıtıydı. Şu andan itibaren, her zaman ekstra dikkat edecekti. Herkesin sağlığı için.

Norman ofise geri dönüp havluları bir kenara koydu. Her odada halihazırda temiz çamaşırlar vardı. Günün işine hazırdı; eğer olursa tabii.

Ama saat dört civarına dek hiçbir şey olmadı. Orada oturup otoyolu seyrederek bunaldı ve kıpırdanıp durdu. Neredeyse şeytana uyup bir içki koyacaktı ama sonra kendine verdiği sözü hatırladı. İçmek yoktu artık. Bir sorun olduğunda içki de bu sorunun bir par-

çası haline geliyordu. Artık bir damla bile içmeyi göz alamazdı. İçki, Joe Considine Amca'nın ölümüne sebep olmuştu. İçki, dolaylı yoldan da olsa o kızın ölümüne sebep olmuştu. Norman hayatının geri kalanında bir Yeşilaycı olacaktı artık. Ama şu an bir içki içebilirdi. Sadece bir–

Araba yanaştığında Norman hâlâ ikilemdeydi. Alabama plakalı bir arabaydı. Orta yaşlı bir çift arabadan indi ve ofise geldiler. Adam keldi ve kalın, koyu renk çerçeveli gözlük takıyordu. Kadın şişkoydu ve terliyordu. Norman onlara diğer uçtaki iki kişilik, fiyatı on dolar olan bir numaralı odayı gösterdi. Kadın yüksek sesle, kelimeleri uzatarak odanın havasızlığından yakındı ama Norman havalandırmayı açınca razı oldu. Adam çantalarını taşıdı ve kayıt defterini imzaladı. *Bay ve Bayan Pritzler, Birmingham, Ala.* Bunlar sadece turisttiler; bir sorun çıkmazdı.

Norman tekrar yerine oturarak bulduğu bilimkurgu dergisinin sayfalarını karıştırdı. Hava kararmıştı, saat beşe yaklaşmış olmalıydı. Lambayı açtı.

Direksiyonu başında yalnız bir adamın olduğu başka bir araba otel yoluna girdi. Başka bir satıcıydı muhtemelen. Teksas plakalı yeşil bir buick.

Teksas plakalı! O kız, o Jane Wilson adındaki kız da Teksas'tan gelmişti.

Norman kalkıp tezgâhın arkasına geçti. Adamın arabadan indiğini gördü ve çakıl yolda yaklaşan adımlarını duydu, çıkardığı çatırtılar kendi kalbinin boğuk vuruşlarıyla aynı ritimdeydi.

Sadece tesadüf, dedi kendine. *İnsanlar Teksas'tan her gün geliyor. Alabama daha uzak bile.*

Adam içeri girdi. Uzun boylu ve inceydi, yüzünün üst kısmını kapatan şu geniş kenarlı fötr şapkalardan vardı kafasında. Sık kirli sakalının altındaki çenesi esmerdi.

"İyi akşamlar," dedi kelimeleri uzatmadan.

"İyi akşamlar." Norman tezgâhın altındaki bacaklarını kımıldattı huzursuzca.

"Buranın sahibi siz misiniz?"

"Doğrudur. Oda mı arıyorsunuz?"

"Pek sayılmaz. Biraz bilgi arıyorum."

"Yardımcı olabilirsem ne mutlu bana. Ne öğrenmek istiyordunuz?"

"Bir kızı bulmaya çalışıyorum."

Norman'ın elleri seğirdi. Onları hissedemiyordu çünkü uyuşmuşlardı. Her yanı uyuşmuştu. Kalbi gümlemiyordu artık; atıyor gibi bile değildi. Her şey sessizleşti. Çığlık atarsa her şey rezil olurdu.

"Soyadı Crane," dedi adam. "Mary Crane. Fort Worth, Teksas'tan. Acaba burada kaldı mı diye merak ediyordum."

Norman artık çığlık atmak istemiyordu. Kahkaha atmak istiyordu. Kalbinin normal işleyişine döndüğünü hissedebiliyordu. Yanıt vermek kolaydı.

"Hayır," dedi. "Buraya o isimde biri hiç gelmedi."

"Emin misiniz?"

"Evet. Bugünlerde çok iş olmuyor. Müşterileri hatırlamak pek zor olmuyor."

"Bu kız bir hafta önce kadar uğramış olabilir. Geçen cumartesi akşamı olabilir ya da pazar."

"Hafta sonu boyunca kimse motele gelmedi. O günlerde hava kötüydü."

"Emin misiniz? Bu kız –ya da kadın demem daha uygun olur– yirmi yedi yaşlarında. 1.65 boylarında, elli beş kilo civarında, koyu saçları ve mavi gözleri var. Sağ ön çamurluğunda göçük olan 1953 model Plymouth sedan kullanıyor, mavi bir Tudor. Plaka numarası da–"

Norman dinlemeyi bıraktı. Neden kimse gelmedi demişti ki? Adam, kızı tam tamına tarif ediyordu işte, kızla ilgili her şeyi biliyordu. Eh, Norman inkâr ederse, adam yine de kızın buraya gelmiş olduğunu kanıtlayamazdı. Ve şu an inkâr etmeye devam etmeliydi.

"Hayır, size yardım edebileceğimi sanmıyorum."

"Bu tarif geçen hafta buraya gelen kimseyle uymuyor mu? Başka bir isimle motele kayıt yaptırmış olması kuvvetle muhtemel. Belki kayıt defterinize biraz bakmama izin verirseniz–"

Norman elini defterin üstüne koydu ve başını iki yana salladı. "Maalesef, bayım," dedi. "Bunu yapmanıza izin veremem."

"Belki bu fikrinizi değiştirir."

Adam elini ceketinin cebine götürdü ve Norman bir anlığına adam ona para teklif edecek sandı. Cüzdanını çıkarsa da içinden para çıkarmadı. Onun yerine cüzdanı açıp tezgâhın önüne koydu ki Norman kartı okuyabilsin.

"Milton Arbogast," dedi adam. "Parity Mutual dedektifi."

"Dedektif misiniz?"

Başıyla onayladı. "İş için buradayım, Bay..."

"Norman Bates."

"Bay Bates. Şirketim bu kızın yerini bulmamı istiyor, işbirliği yaparsanız minnettar olurum. Kayıt defterini incelememe izin vermezseniz yerel yetkililerle pekâlâ istediğim zaman iletişime geçebilirim. Bunu biliyorsunuzdur sanırım."

Norman bilmiyordu ama bir şeyden emindi. Yerel yetkililerden hiç kimse gelip etrafı taramamalıydı. Tereddüt etti, eli hâlâ defterin üstündeydi. "Tüm bunların sebebi nedir?" diye sordu. "Ne yaptı bu kız?"

"Araba çaldı," dedi Bay Arbogast ona.

"Ah." Norman biraz rahatladı. Bir anlığına daha ciddi bir şey olmasından, kızın kayıp ihbar edildiğinden ya da daha büyük bir suçtan arandığından korkmuştu. Öyle bir durumda gerçek bir soruşturma yapılırdı. Ama kayıp bir araç için, hem de o döküntü hurda için—

"Pekâlâ," dedi. "Buyurun bakın. Sadece geçerli bir sebebiniz olduğundan emin olmak istedim." Elini çekti.

"Çok geçerli." Ama Bay Arbogast hemen kayıt defterine uzanmadı. Önce cebinden bir zarf çıkardı ve tezgâhın üstüne koydu. Sonra defteri alıp açtı ve parmağını yukarıdan aşağı doğru imzaların üstünde dolaştırdı.

Norman adamın küt parmağının hareket edişini izledi, sonra da aniden ve kararlı bir şekilde durduğunu gördü.

"Geçen cumartesi ya da pazar günü hiç müşteri gelmedi gibi bir şey demiştiniz sanki?"

"Yani, hatırladığım kimse yok. Demek istediğim, bir iki kişi gelmiş olabilir ama çok iş olmadı."

"Peki bu kişi? San Antonio'dan Jane Wilson? Cumartesi gecesi giriş yapmış."

"Ah, düşündüm de haklısınız." Gümleme Norman'ın göğsünde tekrar başladı. Kızın tarifine uyan birini görmemiş gibi yaparak hata yaptığının farkındaydı ama artık çok geçti. Dedektifin şüphelenmeyeceği nasıl bir açıklama yapabilirdi? Ne diyecekti?

Dedektif şu an bir şey demiyordu. Zarfı almış defter sayfasının yanına koymuştu ve el yazısını karşılaştırıyordu. Zarfı bu yüzden mi getirmişti, *kızın* el yazısı mıydı üstündeki? Artık fark edecekti. Fark *etmişti*!

Norman, dedektifin başını kaldırıp ona bakışından adamın fark ettiğini söyleyebilirdi. Buradan, yakından bakınca şapka kenarının yaptığı gölgenin ardını görebiliyordu. O soğuk gözleri, *farkına* varan gözleri görebiliyordu.

"Bu o kız. El yazıları tutuyor."

"Öyle mi? Emin misiniz?"

"O kadar eminim ki mahkeme kararı gerekse bile bunun fotokopisini çektireceğim. Ve eğer konuşmaya başlayıp bana doğruyu söylemezseniz yaptığım bununla sınırlı kalmayacak. Neden kızı görmedim diye yalan söylediniz?"

"Yalan söylemedim. Sadece hatırlamakta—"

"İyi bir hafızanız olduğunu söylemiştiniz."

"Şey, evet, genelde hafızam iyidir. Sadece—"

"Kanıtlayın." Bay Arbogast bir sigara yaktı. "Bilmiyorsunuzdur diye söylüyorum, araba hırsızlığı federal bir suçtur. Suç ortağı olarak dahil edilmek istemezsiniz, değil mi?"

"Dahil edilmek mi? Neden dahil oluyormuşum? Kızın teki arabayla buraya geliyor, oda tutuyor, geceyi geçiriyor ve basıp gidiyor. Benim dahil olmam nasıl mümkün olabilir?"

"Bilgi gizlemekten." Bay Arbogast derince nefes çekti. "Hadi artık, dökülün. Kızı gördünüz. Görünüşü nasıldı?"

"Tıpkı sizin tarif ettiğiniz gibiydi galiba. Geldiğinde çok yağmur

yağıyordu. Meşguldüm. Çok bakmadım gerçekten. İmzasını aldım, anahtarı verdim, hepsi bu."

"Bir şey söyledi mi? Ne konuştunuz?"

"Havadan, sanırım. Hatırlamıyorum."

"Herhangi bir şekilde gergin görünüyor muydu? Ondan şüphelenmenize sebep olan bir şey var mıydı?"

"Hayır. Hiç yoktu. Benim için başka bir turistti sadece."

"Çok iyi." Bay Arbogast sigara izmaritini küllüğe koydu. "İki şekilde de ilginizi çekmedi ha? İlk olarak, ondan şüphelenmenizi gerektirecek bir kusuru yoktu. İkinci olarak da sizde özellikle bir sempati uyandırmadı. Demek istediğim, kıza karşı hiçbir şey hissetmediniz yani."

"Kesinlikle evet."

Bay Arbogast rahat bir hareketle öne eğildi. "O zaman neden buraya geldiğini hatırlamamış gibi yaparak onu korumaya çalıştınız?"

"Çalışmadım! Sadece unuttum, söyledim size." Norman bir tuzağa doğru gitmiş olduğunun farkındaydı ama daha ileriye gitmeyecekti. "Ne ima etmek istiyorsunuz; ona arabayı çalmasında *yardım* ettiğimi mi?"

"Kimsenin sizi bir şeyle suçladığı yok, Bay Bates. Sadece öğrenebileceğim tüm gerçekleri öğrenmem gerek. Yalnız geldiğini mi söylüyorsunuz?"

"Tek başına geldi, bir oda tuttu, sabahına da ayrıldı. Şimdiye yüzlerce kilometre uzakta olması—"

"Belki de." Bay Abrogast gülümsedi. "Ama biraz yavaş gidelim, olur mu? Belki bir şey hatırlarsınız. Ayrılırken de tekti, değil mi? Kaç gibi ayrıldığını biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Pazar sabahı evde uyuyordum."

"O zaman ayrıldığında *tek* olduğundan emin değilsiniz aslında?"

"Kanıtlayamam, demek istediğiniz buysa."

"Akşam vakti peki? Hiç ziyaretçisi oldu mu?"

"Hayır."

"Emin misiniz?"

"Çok eminim."

"O akşam onu gören başka kimse oldu mu?"

"Tek müşteri oydu."

"Ve tek çalışan siz miydiniz?"

"Doğrudur."

"Odasından çıkmadı mı?"

"Çıkmadı."

"Bütün akşam mı? Telefon bile açmadı mı?"

"Hayır, eminim."

"Onun burada olduğunu bilen bir sizdiniz yani?"

"Bunu söylemiştim zaten."

"Peki şu yaşlı hanımefendi; o da *gördü* mü onu?"

"Hangi yaşlı hanımefendi?"

"Buranın arkasındaki evde olan."

Norman gümlemeyi hissedebiliyordu şimdi; kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi. Tam, "Yaşlı hanımefendi falan yok," diyecekti ama Bay Arbogast konuşmaya devam ediyordu.

"Arabayla girerken camdan dışarı baktığını fark ettim. O kim?"

"Annem o." Kabul etmek zorundaydı, kaçış yolu yoktu. Yoktu. Açıklayabilirdi. "Çok dermansız, buraya hiç inmiyor artık."

"Kızı görmedi yani?"

"Hayır. O hasta. Odasından çıkmadığı için yemek yediğimizi–"

Birden ağzından kaçmıştı. Çünkü Bay Arbogast soruyu çok hızlı sormuştu, aklını karıştırmak için bilerek yapmıştı bunu ve Anne'den bahsedince Norman'ı gafil avlamıştı. Yalnızca *onu* korumayı düşünmüştü ve şimdi de–

Bay Arbogast'in hareketleri rahat değildi artık. "Evinizde Mary Crane'le yemek mi yediniz?"

"Sadece kahve ve sandviç. Ben... ben size söyledim sanıyordum. Pek önemli bir şey değildi. Demek istediğim, nerede yemek yiyebileceğini sordu, ben de Fairvale'de dedim ama orası neredeyse otuz kilometre uzakta ve yağmur da yağıyordu, ben de onu eve davet ettim. Hepsi bu."

"Neler konuştunuz?"

"Hiçbir şeyden konuşmadık. Annemin hasta olduğunu size söylemiştim, onu rahatsız etmek istemedim. Bütün hafta hastaydı. Bu beni altüst etti galiba, o yüzden bir şeyleri hatırlayamadım. O kızı ve yemek yediğimizi örneğin. Aklımdan çıkmış sadece."

"Aklınızdan çıkmış olması muhtemel başka bir şey var mı? Mesela kızla birlikte buraya geri dönüp birazcık eğlenmeniz–"

"Hayır. Öyle bir şey olmadı! Nasıl böyle bir şey diyebilirsiniz, böyle bir şeyi hangi hakla söylersiniz? Ben– ben artık tek kelime etmeyeceğim size. Bilmek istediğiniz her şeyi anlattım. Şimdi çıkın gidin buradan!"

"Pekâlâ." Bay Arbogast fötr şapkasının kenarını aşağı çekti. "Gideceğim. Ama önce annenizle bir konuşmak istiyorum. Belki sizin kaçırdığınız bir şeyi fark etmiştir."

"Kızı *görmedi* bile dedim size!" Norman tezgâhın arkasından çıktı. "Ayrıca onunla konuşamazsınız. Çok hasta." Kalbinin gümlediğini duyabiliyordu ve sesini duyurmak için bağırması gerekti. "Onu görmenize izin vermiyorum."

"O halde arama emriyle geri geleceğim."

Blöf yapıyordu. Norman bunu biliyordu. "Saçmalık! Kimse bunun için arama emri vermez. Eski bir arabayı çaldığıma kim inanır?"

Bay Arbogast başka bir sigara yaktı ve kibriti küllüğe attı. "Sanırım anlamıyorsunuz," dedi neredeyse nazikçe. "Konunun aslında arabayla hiç alakası yok. Size hikâyenin tamamından bahsedeyim. Bu kız –Mary Crane– Fort Worth'teki bir emlak firmasından kırk bin dolar çaldı."

"Kırk bin–"

"Aynen öyle. Parayla birlikte kasabadan ayrıldı. Ciddi bir mesele olduğunu takdir edersiniz. İşte bu yüzden öğrenebileceğim her şey önemli. İşte bu yüzden annenizle konuşmak için ısrar ediyorum. Onayınız olsun ya da olmasın."

"Ama size onun bir şey bilmediğini söyledim ve o iyi değil, hem de hiç iyi değil."

"Onu üzecek bir şey söylemeyeceğime söz veririm." Bay Arbo-

gast bekledi. "Tabii, eğer şerif ve arama emriyle geri dönmemi isterseniz–"

"Hayır." Norman başını hızla iki yana salladı. "Bunu yapmamalısınız." Tereddüt etti fakat şu an tereddüt edilecek bir şey yoktu. *Kırk bin dolar. Bu kadar soru sormasına şaşmamalı. Arama izni çıkarabilir tabii ki, olayı yokuşa sürmenin bir anlamı yok. Ve ayrıca şu Alabamalı çift de burada. Başka yolu yok, hiç yolu yok.*

"Peki," dedi Norman. "Onunla konuşabilirsiniz. Ama izin verin önce gidip sizin geleceğinizi haber vereyim. Öyle haber vermeden pat diye gidip onu iyice heyecanlandırmanızı istemiyorum." Kapıya yöneldi. "Birisi gelirse diye siz burada bekleyin."

"Tamam." Arbogast başını yukarı aşağı salladı ve Norman hızla çıktı.

Yokuşu çıkmak zor değildi ama Norman bunu yapamayacağını sandı. Kalbi, o diğer gece çarptığı gibi çarpıyordu ve şu an durum o geceki gibiydi, hiçbir şey değişmemişti. Ne yaparsan yap, bundan kurtulamıyordun. İster iyi bir evlat gibi davran, ister bir yetişkin gibi davran, olmuyordu. Hiçbir şey işe yaramıyordu çünkü o neyse oydu ve bu yeterli değildi. Kendini korumak için de Anne'yi korumak için de yeterli değildi. Şu an yardım gelecekse bu Anne'den gelecekti.

Ön kapının kilidini açtı, merdivenlerden çıktı ve onun odasına girdi. Sakince konuşma niyetindeydi ama onu pencerenin karşısında öyle otururken görünce kendini tutamadı. Titremeye başladı ve hıçkırdı, göğsünü titretecek şiddette hıçkırarak ağlarken kafasını onun eteğine dayadı ve ona anlattı.

"Pekâlâ," dedi Anne. Hiç de şaşırmış gibi durmuyordu. "Bunu halledeceğiz. Sen her şeyi bana bırak."

"Anne – onunla bir dakikalığına konuşursan sadece, ona bir şey bilmediğini söylersen o zaman gider buradan."

"Ama tekrar geri gelir. Kırk bin dolar, bu çok büyük para. Bana neden bahsetmedin bundan?"

"Bilmiyordum. Yemin ederim ki bilmiyordum!"

"Sana inanıyorum. Ama *o* inanmayacak. Sana da bana da inanmayacak. Muhtemelen hepimizin bu işte parmağı olduğunu düşü-

nüyordur. Ya da para için kıza bir şey yaptığımızı. Vaziyeti görmüyor musun?"

"Anne–" Gözlerini kapadı, ona bakamıyordu. "Ne yapacaksın?"

"Giyineceğim. Ziyaretçin için hazır olmak isteriz, değil mi? Banyoda biraz işim var sadece. Sen geri dönüp şu Bay Arbogast'e gelmesini söyleyebilirsin."

"Hayır, yapamam. Onu buraya getiremem, eğer sen ona–"

Ve yapamazdı da, şu an hareket bile edemiyordu. Bayılmak istiyordu ama bu bile olacakları durdurmazdı.

Birkaç dakikaya Bay Arbogast beklemekten sıkılacaktı. Kendi başına eve gelecekti, kapıyı çalacaktı, Norman kapıyı açıp onu içeri alacaktı. Ve bunu yaptığında da...

"Anne, lütfen, beni *dinle*!"

Ama o dinlemiyordu, banyodaydı, giyiniyordu, makyajını yapıyordu, hazırlanıyordu. *Hazırlanıyordu.*

Birden süzülerek geldi, kırma yakalı hoş bir elbise vardı üstünde. Yüzünü pudralamış ve ruj sürmüştü, çok güzeldi, merdivenlerden aşağı inerken gülümsedi.

O yolun yarısındayken kapı çaldı.

Oluyordu işte, Bay Arbogast buradaydı; ona seslenmek ve onu uyarmak istedi ama bir şey boğazını tıkadı. Anne neşeyle, "Geliyorum! Geliyorum! Bir saniye!" diye seslenirken öylece dinlemek geldi elinden sadece.

Ve bir saniye *sürdü.*

Anne kapıyı açtı ve Bay Arbogast içeri girdi. Ona baktı ve bir şey söylemek için ağzını açtı. Böyle yaparken de başını kaldırdı ve Anne de tam bunu bekliyordu. Kolu havaya kalktı, parlak ve ışıldayan bir şey ileri geri hızla hareket etti, ileri ve geri...

Bu, Norman'ın gözlerini acıttı ve bakmak istemedi. Bakmasına da gerek yoktu çünkü zaten biliyordu.

Anne onun usturasını bulmuştu...

On

Norman yaşlı adama gülümsedi ve, "Buyurun anahtarınız. İki kişi için on dolar rica edeceğim," dedi.

Yaşlı adamın eşi el çantasını açtı. "Ben vereyim, Homer." Norman'a doğru başını sallayarak tezgâhın üstüne parayı bıraktı. Sonra başını sallamayı bıraktı ve gözlerini kıstı. "Sorun nedir, iyi hissetmiyor musunuz?"

"Ben... Ben biraz yorgunum galiba. Toparlarım. Kapatacağım moteli şimdi."

"Bu kadar erkenden mi? Moteller çok geç saatlere kadar açık kalıyor sanıyordum. Özellikle de cumartesi geceleri."

"Burada pek iş olmuyor. Ayrıca saat ona geliyor."

Ona geliyor. Dört saat olmuş. Aman Tanrım.

"Anlıyorum. Eh, iyi geceler size."

"İyi geceler."

İşte çıkıyorlardı, artık tezgâhın arkasından çıkabilir, tabelayı söndürüp ofisi kapatabilirdi. Ama önce bir içki koyacaktı kendine, ağzına kadar dolduracaktı çünkü ihtiyacı vardı. Ve artık içip içmediğinin bir önemi yoktu, hiçbir şeyin önemi yoktu, her şey bitmişti. Her şey bitmişti ya da yeni başlıyordu.

Norman çoktan birkaç kadeh içmişti. Altı civarı otele döndüğü gibi içmeye başlamıştı ve o saatten beri de saat başı içiyordu. Eğer içmeseydi dayanamazdı, evde, koridor halısının altında neyin yattığını bilerek burada duramazdı. Bir şeyi hareket ettirmemeye çalışarak onu orada bırakmıştı; halının kenarlarından tutarak çekip onun üstüne örtmüştü sadece. Çok kan vardı ama halı kanı çekerdi. Ayrıca, bu durumda *yapabileceği* bir şey yoktu. Güpegündüz.

Tabii şimdi geri dönmesi gerekecekti. Anne'ye hiçbir şeye dokunmaması konusunda katı emirler vermişti ve lafını dinleyeceğini biliyordu. Tuhaftı, olay gerçekleştikten sonra nasıl da tekrar çökmüştü. Bir an neredeyse her şeyi yapabilecek kadar cesaretliydi –manik safha diyorlardı galiba buna– ama sona erince birden cesareti kırılmıştı ve devamını o halletmek zorunda kalmıştı. Ona odasına dönmesini, pencerede kendisini göstermemesini ve o geri dönene kadar yatmasını söylemişti. Sonra da kapıyı kilitlemişti.

Ama artık kapıyı açmak zorundaydı.

Norman ofisi kapatıp dışarı çıktı. Buick oradaydı, Bay Arbogast'in Buick'i park ettiği yerde duruyordu hâlâ.

Arabaya binip basıp gitse şahane olmaz mıydı? Buradan başka bir yere, çok uzaklara gitse ve bir daha geri dönmese? Motelden uzaklara, Anne'den uzaklara, koridor halısının altında yatan o şeyden uzaklara gitse?

Bir anlığına bu düşüncenin cazibesiyle doldu taştı ama bu sadece bir an sürdü, ardından kayboldu ve Norman omuz silkti. İşe yaramazdı, o kadarını biliyordu. Güvende olacak kadar uzağa asla gidemezdi. Ayrıca, o şey onu bekliyordu. Onu bekliyor ve–

Bu yüzden otoyolun iki tarafını da süzdükten sonra bir numara ile üç numaraya baktı ve panjurlarının kapalı olduğunu gördü, ardından Bay Arbogast'in arabasına girip Bay Arbogast'in cebinden aldığı anahtarları çıkardı. Ve çok yavaşça eve doğru sürdü.

Tüm ışıklar kapalıydı. Anne odasında uyuyordu ya da sadece uyuyor numarası yapıyordu; Norman umursamadı. Tek istediği o, bununla ilgilenirken işine karışmamasıydı. Anne gelip de ona kendisini küçük bir çocuk gibi hissettirsin istemiyordu. Yapması gereken bir erkek işi vardı. Yetişkin bir erkek işi.

Halıyı rulo haline getirip içindekiyle birlikte taşımak için yetişkin bir erkek olmak gerekirdi. Onu merdivenlerden indirdi ve arabanın arka koltuğuna yatırdı. Halının sızıntı yaptırmayacağı konusunda haklı çıkmıştı. Bu eski kaba tüylü halılar soğurgandı.

Kırı geçip de bataklığa ulaşınca açık bir alan bulana kadar kıyı boyunca arabayı sürdü. Bu arabayı diğeriyle aynı yerde batırmayı

denemek işe yaramazdı. Ama bu yeni yer yeterliydi ve aynı yöntemi izledi. Bir bakıma gerçekten çok kolaydı. *Pratik mükemmelleştirir.*

Ağaç köküne oturmuş arabanın batmasını beklerken bunun komik bir tarafı yoktu. Bu, diğer seferden daha beterdi; Buick diğer araçtan daha ağır olduğundan daha hızlı batacağını sanırdın ama batması milyonlarca yıl sürdü. En sonunda *blup!* etti.

İşte. Sonsuza kadar yok oldu. Tıpkı o kız ve kırk bin dolar gibi. Para neredeydi ki? El çantasında değildi belli ki ve valizde de yoktu. Belki küçük valizde ya da arabanın içinde bir yerdeydi. Bakması gerekirdi, yapması gereken buydu. Ama paranın orada olduğunu bilse bile arayacak durumda değildi. Ve eğer parayı *bulmuş* olsaydı, ne olacağını bilemezdi. Büyük ihtimalle dedektif geldiğinde kendini ele verirdi. Suçluluk hissine sahipsen, kendini kesin ele verirdin. Şükredebileceği bir şeydi bu – bunların hiçbirinden kendisi sorumlu değildi. Ah, suç ortağı olma meselesinin bilincindeydi ama diğer taraftan, Anne'yi koruması gerekiyordu. Kendini de korumaktı niyeti ama asıl düşündüğü Anne'ydi.

Norman kırlık alandan yavaşça geri döndü. Yarın olunca araba ve römorkla geri dönmesi gerekecekti – geçen gün yaptıklarını tekrar yapacaktı. Ama bu, ilgilenmesi gereken diğer meselenin yarısı kadar önemli değildi.

Yine Anne'ye göz kulak olması gerekiyordu.

Meseleyi ve yüzleşmesi gereken gerçekleri enine boyuna düşünmüştü.

Birisi buraya gelecek ve dedektifi soracaktı.

Çünkü mantıklı olan buydu. Şirket, onu tutan bilmemne Mutual adlı yer, araştırma yapmadan ortadan kaybolmasına izin vermeyecekti. Muhtemelen tüm hafta boyunca onunla iletişim halindeydiler. Ve emlakçılık firması da kesinlikle meselenin peşini bırakmayacaktı. Kimse kırk bin doların peşini bırakmazdı.

Bu yüzden er ya da geç cevap verilmesi gereken sorular olacaktı. O kızda olduğu gibi birkaç gün ya da bir hafta sürebilirdi. Ama neyle karşılaşacağının farkındaydı. Ve bu sefer hazırlıklı olacaktı.

Hepsini düşünmüştü. Kim gelirse gelsin, anlatacağı hikâye tasta-

mam olacaktı. Ezberleyecek, prova yapacaktı, bu yüzden bu akşam olduğu gibi bir şeyi ağzından kaçırmayacaktı. Neyle karşılaşacağını önceden bilirse, kimse onu telaşlı ya da kafası karışık yakalayamazdı. Zamanı geldiğinde ne söyleyeceğini şimdiden planlıyordu.

Evet, kız motelde kalmıştı. Bunu hemen kabul edecekti ama o buradayken hiçbir şeyden şüphelenmemişti tabii – bir hafta sonra Bay Arbogast gelinceye kadar. Kız geceyi motelde geçirmiş ve gitmişti. Sohbetleriyle ya da evde birlikte yemek yemeleriyle ilgili hiçbir şey anlatılmayacaktı.

Söyleyeceği şuydu: Her şeyi Bay Arbogast'e anlatmıştı ve Norman adama, kızın ona Şikago'nun buradan ne kadar uzakta olduğunu ve bir günde oraya gidip gidemeyeceğini sorduğundan bahsettiğinde, Norman'ın anlattıkları arasında adamın ilgisini çekmiş gibi duran tek kısım bu olmuştu.

Bay Arbogast'in ilgisini çeken *buydu*. Ona çok teşekkür etmişti ve arabasına binip gitmişti. Nokta. Hayır, nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bay Arbogast söylememişti. Sadece arabaya binip gitmişti. Saat kaç mıydı? Cumartesi günü, akşam yemeğinden biraz sonraydı.

İşte buydu, olanın küçük basit bir ifadesi sadece. Özel ayrıntılar, birinin şüphesini uyandıracak hiçbir şey yoktu. Kaçak bir kızın yolu buraya düşmüştü ve sonra da yoluna devam etmişti. Bir hafta sonra dedektif onun peşinden gelmiş, bilgi almak istemiş ve aradığı bilgiyi alıp oradan ayrılmıştı. Üzgünüm, beyefendi, bildiklerim bu kadar.

Norman böyle söyleyebileceğini, bu sefer böyle rahatça ve kolayca söyleyebileceğini biliyordu çünkü Anne hakkında endişelenmesi gerekmeyecekti.

Pencereden aşağıyı izliyor olmayacaktı. Doğrusu, evde bile olmayacaktı. Eğer şu arama izniyle gelirlerse Anne'yi bulamayacaklardı.

En iyi koruma yolu buydu. Kendisinden daha çok onu korumanın yolu. Bu konuda kararını vermişti ve bunu yapmayı kafasına koymuştu. Yarına kadar beklemenin bile bir anlamı yoktu.

Tuhaf, iş şu an sahiden bitiyordu ama hâlâ kendine güveni tamamen yerindeydi. Geçen seferki gibi darmadağın olup Anne'ye

ihtiyaç duymamıştı. Şu an ihtiyacı olan onun orada *olmamasıydı.* Ve bunu ona söylemek için ihtiyaç duyduğu yüreğe sahipti bu kez.

Bu sebeple karanlık merdivenlerden yukarı çıkıp doğruca onun odasına gitti. Işığı açtı. Yataktaydı tabii ki ama uyumuyordu; hiç uyumamıştı, sadece uyuyor numarası yapıyordu.

"Norman, nerede kaldın? O kadar endişelendim ki–"

"Nerede olduğumu biliyorsun, Anne. Bilmiyormuş gibi yapma."

"Her şey yolunda mı?"

"Kesinlikle." Derin bir nefes aldı. "Anne, senden önümüzdeki birkaç hafta odandan başka bir yerde uyumanı isteyeceğim."

"Nasıl yani?"

"Dediğim gibi, senden önümüzdeki birkaç hafta burada uyumamanı istemek zorundayım."

"Aklını mı kaçırdın? Burası benim odam."

"Biliyorum. Ve senden temelli istemiyorum bunu. Sadece kısa bir süre."

"Ama neden bunu–"

"Anne, lütfen dinle ve anlamaya çalış. Bugün burada bir ziyaretçimiz vardı."

"Bundan bahsetmek zorunda mısın?"

"Kısa da olsa bu meseleyi konuşmalıyız. Çünkü er ya da geç birisi onu aramak için buraya gelecek. Ben de onun için gelip gitti diyeceğim."

"Elbette öyle diyeceksin, evlat. Bu da meseleyi kapatacak."

"Belki, öyle umuyorum. Ama işi şansa bırakamam. Belki evi aramayı isterler."

"Bırak arasınlar. Burada olmayacak sonuçta."

"Sen de öyle." Yutkundu, sonra aceleyle konuştu. "Ciddiyim, Anne. Bu senin güvenliğin için. Bugün o dedektifin seni gördüğü gibi başkalarının da görmesine izin veremem. İnsanların sana sorular sormaya başlamasını istemiyorum; nedenini benim kadar iyi biliyorsun. Mümkünatı yok. O yüzden ikimiz için de en güvenli yol senin burada olmamanı sağlamak."

"Ne yapacaksın peki, beni de bataklığa mı gömeceksin?"

"Anne–"

Kadın gülmeye başladı. Daha çok gıdaklıyor gibiydi ve Norman bir kere başladı mı durmayacağını biliyordu. Onu durdurmanın tek yolu bağırarak onun sesini bastırmaktı. Bir hafta önce Norman buna asla cesaret edemezdi. Ama o birkaç hafta önceydi, şimdi ise şimdiydi ve işler farklıydı. Şimdi gerçekle yüzleşmeliydi. Anne her zamankinden daha hastaydı. Psikozluydu ve tehlikeliydi. Onu kontrol etmesi gerekiyordu ve edecekti.

"Kes sesini!" dedi ve gıdaklama kesildi. "Özür dilerim," dedi yumuşakça. "Ama beni dinlemelisin. Her şeyi düşündüm. Seni meyve kilerine indireceğim."

"Meyve kileri mi? Hayır, ben bunu yapa–"

"Yaparsın. Yapacaksın da. Yapmalısın. Seninle ilgileneceğim, ışık olacak, senin için bir küçük karyola koyacağım ve–"

"Bunu *yapmayacağım*!"

"Senden rica etmiyorum, Anne. Söylüyorum sana. Ben tekrar yukarı gelmenin güvenli olduğuna karar verene kadar meyve kilerinde kalacaksın. Ve o battaniyeyi de duvara asacağım ki kapı belli olmasın. Kilere inmeye zahmet etseler bile kimse bir şey fark etmeyecek. İkimizin de senin güvende olacağından emin olmamız için tek yol bu."

"Norman, bunu seninle daha fazla tartışmayı dahi reddediyorum. Bu odadan dışarı adımımı atmayacağım!"

"O zaman seni taşımak zorundayım."

"Norman, buna *cüret*–"

Ama cüret etti. En sonunda yaptı bunu. Onu yataktan tuttuğu gibi kaldırıp taşıdı, Bay Arbogast'le karşılaştırdığında tüy kadar hafifti ve adamın aksine bayat sigara değil, parfüm kokuyordu. Karşı koyamayacak kadar şaşkındı, sadece biraz sızlandı. Norman yapmayı kafasına koyduğunda ne kadar da kolay olduğunu görünce şaşırdı. Hasta yaşlı bir kadındı sadece, kırılgan, cılız bir şey! Ondan korkmasına gerek yoktu, hem de hiç. *O*, Norman'dan korkuyordu şimdi. Evet, korkmalıydı da. Çünkü bir kez değil, tüm bu konuşma boyunca ona "evlat" demişti.

"Karyolayı senin için hazırlayayım," dedi ona. "Tuvalet için de bir oturak–"

"Norman, bu şekilde konuşmak *zorunda mısın*?" Bir anlığına eskiden yaptığı gibi celallendi, sonra yatıştı. Norman etrafta koşturarak yorganlar getirdi, içeride yeterli hava akımı olsun diye küçük pencerenin perdelerini ayarladı. Anne tekrar sızlanmaya başladı, sızlanmak gibi değil de fısıldayarak söylenmek gibiydi.

"Burası hapishane hücresi gibi, evet, sebebi de bu; beni bir mahkûm etmek istiyorsun. Beni artık sevmiyorsun, Norman, beni sevmiyorsun, yoksa bana böyle davranmazdın."

"Eğer seni sevmesem bugün nerede olurdun, biliyor musun?" Bunu dile getirmek istemiyordu ama zorundaydı. "Şehir Hastanesi'nin Akıl Hastası Suçlular bölümünde. İşte orada olurdun."

Onu duyup duymadığını, duysa bile sözlerinin ona tesiri olup olmadığını merak ederek ışığı kapattı.

Belli ki ne dediğini anlamıştı. Çünkü tam kapıyı kapatırken cevap verdi. Sesi, karanlıkta şaşırtıcı derecede yumuşaktı ama bir şekilde sözleri onu yaraladı; usturanın Bay Arbogast'i yaraladığından daha derin yaraladı.

"Evet, Norman, galiba haklısın. Muhtemelen orada olurdum. Ama orada tek başıma olmazdım."

Norman kapıyı çarptı, kilitledi ve dönüp gitti. Tam emin değildi ama kilerin merdivenlerinde koşarak yukarı çıkarken onun hâlâ karanlıkta usul usul kıkırdadığını duyabiliyordu sanki.

On Bir

Sam ve Lila dükkânın arka odasında oturmuş Arbogast'in gelmesini bekliyorlardı. Ama gelen tek şey cumartesi akşamının sesleriydi.

"Böyle bir kasabadayken cumartesi akşamının geldiğini anlayabilirsin," diye yorum yaptı Sam. "Sesler farklılaşır. Örneğin trafik. Daha kalabalıktır ve daha hızlı akar. Bunun sebebi ergenlerin cumartesi akşamı arabaları alabilmeleri.

"Duyduğun tüm bu takırtı ve gıcırtı da park etme sesleri. Çiftlikte yaşayan aileler külüstür arabalarını alıp gösteriyi izlemeye geliyorlar. İşçiler tavernalara hücum ediyor.

"Ayak seslerini fark ettin mi? Onlar da farklılar. Koşuşturmaları duyuyor musun? Etrafta koşturan çocuklar. Cumartesi akşamı geç saatlere kadar uyanık kalırlar. Ev ödevi yapmak yoktur." Omuz silkti. "Tabii, muhtemelen Forth Worth'teki herhangi bir akşam bundan daha çok gürültülüdür."

"Sanırım," dedi Lila. "Sam, adam niye gelmedi? Saat neredeyse dokuz."

"Acıkmış olmalısın."

"Konu o değil. Neden hâlâ gelmedi?"

"Belki meşguldür, belki önemli bir şey bulmuştur."

"En azından arayabilirdi. Ne kadar endişeli olduğumuzu biliyor."

"Sadece biraz daha sabretsen—"

"Beklemekten bıktım!" Lila sandalyesini geri iterek kalktı. Dar odada volta atmaya başladı. "Daha en başından beklememem lazımdı, doğrudan polise gitmem gerekirdi. Bekle, bekle, bekle – tüm hafta tek duyduğum bu. Önce Bay Lowery, sonra Arbogast, şimdi

de sen. Çünkü hepiniz kız kardeşimi değil, parayı düşünüyorsunuz. Kimse Mary'ye ne olduğunu umursamıyor, ben hariç hiç kimsel"

"Bu doğru değil. Onu nasıl sevdiğimi biliyorsun."

"O zaman buna nasıl dayanabiliyorsun? Neden bir şey *yapmıyorsun*? Nasıl bir adamsın sen, böyle bir zamanda oturmuş köylü edebiyatı yapıyorsun?"

El çantasını alıp yanından hışımla geçti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Sam.

"Sizin şerifi görmeye gidiyorum."

"Onu arasak daha iyi olur. Sonuçta burada Arbogast'in gelmesini bekliyoruz."

"*Gelirse* tabii. Belki de bir şey bulup kasabayı temelli terk etmiştir. Geri dönmesine gerek kalmaz." Lila'nın sesi ince, isterik bir tonda çıktı.

Sam kızın kolunu tuttu. "Otur," dedi. "Şerifi arayayım."

Adam dükkâna doğru giderken kız onu takip etmedi. Arkadaki tezgâha gidip kasanın yanında durdu ve ahizeyi kaldırdı.

"Bir-altı-iki, lütfen. Alo, şerifin ofisi mi? Ben Sam Loomis, hırdavatçı. Şerif Chambers'la konuşmak istiyordum..."

"*Nerede* dedin? Yok, hiç duymamıştım. Neresi dedin – Fulton mı? Ne zaman gelir acaba? Anladım. Yok, yok bir şey yok. Sadece onunla bir konuşmak istedim. Bak, gece yarısından önce dönerse eğer beni buradan, dükkândan aramasını söyler misin? Bütün gece burada olacağım. Evet. Teşekkürler. Çok sevinirim."

Sam telefonu kapatıp arka odaya geri döndü.

"Ne dedi?"

"Orada değil." Sam kadının yüzünü izleyerek ona telefon konuşmasını aktardı. "Bugün akşam yemeği vakti gibi birisi Fulton tarafında banka soymuş galiba. Chambers ve tüm Eyalet Otoyolu Devriyesi ekibi yollara bariyer kurmak için gitmişler. Bütün telaş bu yüzden. İhtiyar Peterson'la konuştum, karakolda bir tek o kalmış. Burada, kasabada devriye gezen iki polis var ama bir işimize yaramazlar."

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Eh, beklemekten başka çare yok. Büyük ihtimalle yarın sabaha kadar şerifle görüşemeyeceğiz."

"Ama senin hiç mi umurunda–"

"Tabii ki umurumda." Bilerek sözünü kesti sertçe. "Moteli arayıp Arbogast'in neden gelmediğini öğrensem için rahatlar mı?"

Lila başını yukarı aşağı salladı.

Sam tekrar dükkâna döndü. Bu sefer Lila da onunla birlikte gitti ve o operatörden bilgi alırken yanında bekledi. Kadın sonunda ismi belirledi –Norman Bates– ve numarayı buldu. O telefonu bağlarken Sam de bekledi.

"Garip," dedi telefonu kaparken. "Açan yok."

"O zaman oraya gideceğim."

"Hayır, gitmeyeceksin." Elini kızın omzuna koydu. "Ben giderim. Sen Arbogast gelirse diye burada bekle."

"Sam, ne oldu sence?"

"Döndüğümde söylerim artık. Şimdi sen bir sakin ol. Gidip gelmem kırk beş dakika sürmez."

Ve sürmedi de çünkü Sam arabayı hızlı sürmüştü. Tam olarak kırk iki dakika sonra ön kapıyı açıp içeri girdi. Lila onu bekliyordu.

"Eee?" diye sordu kız.

"Garip. Motel kapalıydı. Ofisin ışıkları yanmıyordu. Motelin arkasındaki evde de ışıklar yanmıyordu. Oraya gittim ve beş dakika aralıksız kapıyı çaldım ama ses seda çıkmadı. Evin yanındaki garaj açık ve boştu. Görünüşe göre akşam olunca Bates gitmiş."

"Peki ya Bay Arbogast?"

"Arabası orada değildi. Park etmiş iki araba vardı sadece. Plakalarına baktım. Alabama ve Illinois."

"Ama o nerede olab–"

"Bana göre," dedi Sam, "Arbogast bir şey *buldu*. Önemli bir şey belki. Bu yüzden Bates ve o birlikte gitmiş olabilirler. Bize de o yüzden haber vermedi."

"Sam, artık buna daha fazla katlanamayacağım. Benim ne olduğunu öğrenmem gerek!"

"Yemek de yemen gerek." Şişkin bir kâğıt torbayı kaldırdı. "Dö-

nerken bir büfede durup bize hamburger ve kahve aldım. Hadi şunları arka odaya götürelim."

Yemeği bitirdiklerinde saat on birdi.

"Bak," dedi Sam. "Neden otele gidip biraz dinlenmiyorsun? Biri arar ya da gelirse seni ararım. İkimizin de böyle oturup beklemesine gerek yok."

"Ama–"

"Hadi. Endişelenmek bir şeye yaramayacak. Büyük ihtimalle tahminim doğrudur. Arbogast, Mary'yi *bulmuştur* ve yarına haberini alırız. İyi haberi."

Ama pazar sabahı iyi haber falan gelmedi.

Sabah saat dokuzda Lila hırdavatçının kapısında bitti.

"Bir haber var mı?" diye sordu. Sam başını iki yana sallayınca kaşlarını çattı. "Eh, ben bir şey öğrendim. Arbogast dün sabah otelden çıkış yapmış; etrafa bakmaya başlamadan bile önce."

Sam bir şey demedi. Şapkasını aldı ve birlikte dükkândan çıktılar.

Pazar sabahı Fairvale sokakları boştu. Dört tarafı çimenlerle çevrili olan ilçe hükümet binası Main Street'teki bir meydandaydı. Bir tarafında bir İç Savaş gazisinin heykeli vardı – seksenlerde buna benzer heykellerden ülkedeki tüm hükümet binalarının çimenliklerini işgal etsinler diye binlerce yapılmıştı. Diğer üç tarafta sırasıyla İspanyol-Amerikan Savaşı siper havanı, Birinci Dünya Savaşı topu, İkinci Dünya Savaşı'nda ölen on dört Fairvalelinin adlarının yazılı olduğu granit bir sütun vardı. Meydanın her yanındaki kaldırımlarda banklar diziliydi ama bu saatte boştular.

Hükümet binası kapalıydı ama karakol onun ek binasındaydı; Fairvaleliler 1946 yılında eklendiği halde ona hâlâ "yeni" ek bina diyorlardı. Yan kapı açıktı. İçeri girip merdivenlerden çıkarak ofisin holüne geldiler.

İhtiyar Peterson dıştaki masada tek başına çalışıyordu.

"Günaydın, Sam."

"Günaydın, Bay Peterson. Şerif buralarda mı?"

"Yok. Banka hırsızlarını duymadın mı? Parnassus'taki barikatı kırıp geçmişler. Şimdi FBI peşlerinde. Alarma–"

"O nerede?"

"Eh, gece çok geç geldi; sabah desem daha doğru."

"Mesajımı ilettin mi ona?"

İhtiyar adam duraksadı. "Ben... ben galiba unuttum. Buradaki tüm bu telaş arasında." Dudağını sildi. "Ama bugün ofise geldiğinde söyleyecektim."

"Ne zaman yani?"

"Öğle yemeğinden sonra sanırım. Pazar sabahları kiliseye gidiyor."

"Hangi kilise?"

"İlk Vaftiz."

"Teşekkürler."

"Oraya gidip de onu–"

Sam cevap vermeden dönüp gitti. Lila'nın topukluları koridorda onunla birlikte yürürken tok bir şekilde takırdadı.

"Burası ne çomar bir kasaba böyle ya?" diye söylendi. "Bankanın tekini soyuyorlar ama şerif kilisede. Ne yapıyor orada, birileri hırsızları onun için yakalasın diye dua mı ediyor?" Sam bir şey demedi. Sokağa çıktıklarında Lila tekrar ona döndü. "Nereye gidiyoruz?"

"İlk Vaftiz Kilisesi'ne tabii."

Ama Şerif Chambers'ın duasını bölmelerine gerek kalmadı. Yan sokağa döndüklerinde insanların kuleli yapıdan çıktığını gördüler, belli ki tören henüz sona ermişti.

"İşte orada," dedi Sam. "Gel."

Kızı, kaldırımda duran bir çifte doğru yönlendirdi. Kadın kısa boylu, gri saçlı, postayla uzaktan sipariş edilmiş gibi desenli bir elbise giyen dikkat çekmeyen biriydi; adam uzun boylu, geniş omuzlu ve göbekliydi. Mavi, ince yünlü bir takım giyiyordu ve kırmızı, kırışık boynu gömleğin beyaz, sert yakasının baskısı yüzünden isyankârca bükülüydü. Kıvırcık gri saçları ve koyu siyah gözleri vardı.

"Bir bakar mısınız, şerif," dedi Sam. "Sizinle konuşmak istiyorum."

"Sam Loomis. Nasılsın?" Şerif Chambers koca kırmızı elini uzattı. "Hanım, Sam'i tanırsın."

"Lila Crane'le tanışmanızı istiyorum. Bayan Crane buraya Fort Worth'ten geldi."

"Memnun oldum. Sen koca Sam'in sürekli bahsedip durduğu kız mısın ha? Bu kadar tatlı olduğundan hiç–"

"O dediğiniz benim kız kardeşim," dedi Lila ona. "Sizi görmeye gelme sebebimiz o."

Sam, "Birkaç dakikalığına ofisinize geçsek olur mu?" diye girdi araya. "Durumu orada anlatabiliriz."

"Tabii olur." Jud Chambers eşine doğru döndü. "Hanım, sen arabayı alıp eve gidiver. Ben biraz sonra, bu arkadaşlarla işim bitince gelirim."

Ama dediği gibi "biraz sonra" gidemedi. Şerif Chambers'ın ofisine geçtiklerinde Sam hikâyesini anlattı. Sorularla bölünmeden bile yirmi dakika sürerdi ve şerif sürekli bölmüştü.

"Şimdi, bakalım doğru mu anlamışım," dedi sonunda. "Şu sizin yanınıza gelen şahıs, Arbogast. Neden bana gelmedi?"

"Bunu zaten açıkladım. Yetkililere gitmesine gerek kalmamasını umuyordu. Lowery Emlakçılık'ın adına leke sürmeden Bayan Crane'i bulup parayı almaktı niyeti."

"Kimliğini gösterdi dediniz, değil m?"

"Evet." Lila başıyla onayladı. "Sigorta şirketinin lisanslı bir dedektifiydi. Ve kız kardeşimin buraya, o motele kadar izini sürebilmiş. Şu an o yüzden çok endişeliyiz, döneceğim dediği halde dönmedi."

"Sen oraya gittiğinde motelde değil miydi?" Soruyu Sam'e sordu ve o da cevapladı.

"Orada hiç kimse yoktu, şerif."

"Garip. Çok garip. Bates adlı adamın orayı işlettiğini biliyorum. Hep oradadır. Bir saat olsun kasabaya geldiği bile çok nadirdir. Bu sabah onu aramayı denediniz mi? İsterseniz şimdi ben bir arayabilirim. Bence geçen gece sen oraya gittiğinde uyuyor olduğunu öğreneceğiz."

Kırmızı büyük el telefon ahizesini kaldırdı.

"Ona paradan bahsetme," dedi Sam. "Sadece Arbogast'i sor bakalım ne diyecek."

Şerif Chambers başını yukarı aşağı salladı. "Bana bırak," diye mırıldadı. "Ben ne yapacağımı bilirim."

Aramayı yaptı ve beklediler.

"Alo... Bates? Sen misin? Ben Şerif Chambers. Aynen. Bir şeyler soracaktım. Kasabada biri Arbogast adında bir adamı bulmaya çalışıyor. Fort Worth'ten Milton Arbogast. Parity Mutual diye bir yerden özel dedektif miymiş neymiş.

"Ne dedin? Öyle mi? Ne zaman oldu bu? Anladım. Ne dedi? Sorun yok, bana anlatabilirsin. Zaten biliyorum. Evet...

"Ne demiştin? Evet. Evet. Sonra da gitti he? Nereye gittiğini söyledi mi? Ha, öyle mi diyorsun? Tabii. Yok, hepsi bu...

"Yok, sıkıntı yok. Sadece motele gelebilir diye düşündüğümden aradım seni. Hazır seni yakalamışken sorayım, gece geç saatlerde tekrar uğramış olamaz mı? Sen genelde saat kaç gibi yatıyorsun? Ha, anladım. Eh, sanırım bu durumu açıklıyor o zaman. Bilgi için sağ ol, Bates."

Telefonu kapatıp onlara döndü.

"Görünen o ki sizinki Şikago'ya gitmiş," dedi.

"Şikago mu?"

Şerif Chambers başıyla onayladı. "Evet. Kız oraya gideceğini söylemiş. Sizin Arbogast bana tam nabza göre şerbetçi bir tip gibi geldi."

"Ne demek istiyorsunuz? Bates denen adam size ne dedi tam olarak?" Lila öne eğildi.

"Arbogast'in sizi oradan aradığında söylediklerinin aynısını. Kız kardeşin geçen cumartesi motelde kalmış ama kendi adıyla giriş yapmamış. San Antonio'dan geldiğini, adının Jane Wilson olduğunu yazmış. Şikago'ya gideceğini ağzından kaçırmış."

"O zaman Mary olamaz. Şikago'da tanıdığı kimse yok; hayatı boyunca oraya gitmedi bile!"

"Bates'in dediğine göre, Arbogast aradığı kızın o olduğundan eminmiş. El yazısını bile kontrol etmiş. Kızın tarifi, araba, her şey uyuyormuş. Sadece o da değil, Bates diyor ki adam Şikago lafını duyar duymaz uçarak oradan ayrılmış."

"Ama bu saçma! Mary ondan bir hafta önde; *eğer* oraya gidiyorsa yani. Onu Şikago'da asla bulamaz."

"Belki nereye bakacağını biliyordu. Belki de siz ikinize kız kardeşin ve onun planlarıyla ilgili öğrendiği *her şeyi* anlatmamıştır."

"Bizim bilmediğimiz başka ne biliyor olabilir ki?"

"Bu uyanıkların sağı solu belli olmaz. Kız kardeşinin niyetiyle ilgili bazı fikirleri olabilir. Ona bulabilir ve parayı ele geçirebilirse şirketine durumu bildirmeye tenezzül etmeyebilir de."

"Bay Arbogast'in dolandırıcı olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Tek söylediğim kırk bin doların çok para olduğu. Ve Arbogast tekrar ortaya çıkmadıysa işin çaresine bakmış demektir." Şerif başını salladı. "En başından beri başka bir şeyler kovalıyor olsa gerek. Yoksa önce neden bana gelip yardım edebilir miyim öğrenmesin ki? Dün otelden çoktan çıkış yaptığını söylediniz."

"Şimdi bir durun, şerif," dedi Sam. "Çok kesin hükümlü davranıyorsunuz. Elinizde şu Bates'in telefonda söyledikleri dışında bir bilgi yok. Yalan söylüyor olamaz mı?"

"Neden söylesin ki? Dosdoğru bir hikâye anlattı. Kızın da Arbogast'in de oraya uğradığını söyledi."

"Geçen gece ben geldiğimde neredeymiş peki?"

Şerif, "Tıpkı düşündüğüm gibi, mışıl mışıl uyuyormuş," diye yanıtladı. "Bak, ben bu Bates'i tanırım. Kendi çapında garip biridir, çok kafası çalışmaz ya da en azından bana hep öyle gelmiştir. Ama numara çevirecek bir tip değildir asla. Ona neden inanmayayım ki? Özellikle sizin Arbogast'in yalan söylediğini de *biliyorken*."

"Yalan mı? Hangi konuda?"

"Geçen gece motelden seni aradığında ne söylediğinden bahsettin ya. İşte, o vakit kazanmak için bahaneydi sadece. Şikago meselesini çoktan öğrenmiş olmalı ve sizden iyice önde başlayacak kadar yerinizde kalmanızı istiyordu. Bu yüzden yalan söyledi."

"Anlamıyorum, şerif. Hangi konuda yalan söyledi tam olarak?"

"Eh, Norman Bates'in annesini görmeye gideceğini söylediğinde. Norman Bates'in annesi yok."

"Yok mu?"

"Son yirmi yıldır yok. Öldü." Şerif Chambers başını iki yana salladı. "Bu çevrelerde büyük skandaldı; hatırlamamana şaşırdım ama o zaman sen daha çocuktun. Bu oteli Considine adında bir adamla birlikte yaptırdılar. Joe Considine. Kadın duldu yani ve insanların söylediğine göre o ve Considine..." Şerif, Lila'ya baktı ve elini havada öylesine sallayarak cümleye devam etmedi. "Her neyse, hiç evlenmediler. Bir şeyler ters gitmiş olmalı, belki kadın hamileydi, belki Considine'in geride bıraktığı eşi vardı. Ama bir gece ikisi birlikte striknin aldılar. Anlaşarak zehir içtiler yani. Kadının oğlu, bizim Norman, buldu onları. Onun için büyük bir şok oldu galiba. Yanlış hatırlamıyorsam olayın ardından birkaç ay hastanede yatmıştı. Cenazeye bile gidemedi. Ama ben gittim. Annesinin ölü olduğundan bu yüzden eminim. Hatta tabutunu taşıyanlardan biri de bendim yahu!"

On İki

Sam ve Lila akşam yemeğini otelde yediler.

İkisi için de tatsız bir yemekti.

Lila, "Bay Arbogast'in bize bir şey demeden çekip gittiğine hâlâ inanamıyorum," dedi kahve fincanını masaya koyarken. "Ve Mary'nin Şikago'ya gidebileceğine de inanamıyorum."

"Eh, Şerif Chambers inanıyor." Sam iç çekti. "Ve Arbogast'in Bates'in annesini göreceğini söylerken bana yalan söylediğini kabul etmelisin."

"Evet, biliyorum. Mantıklı gelmiyor. Diğer taraftan şu Şikago hikâyesi de mantıklı gelmiyor. Bay Arbogast bizim ona söyleyebileceğimizden daha fazlasını bilmiyordu Mary hakkında."

Sam tatlı kaşığını tatlı kâsesinin yanına koydu. "Mary hakkında herhangi birimiz ne kadar bilgi sahibiyiz diye merak etmeye başlıyorum," dedi. "Ben onun nişanlısıyım. Sen onunla yaşadın. İkimiz de parayı aldığına inanamadık. Ama ortada başka bir cevap da yok. Parayı almış."

"Evet." Lila'nın sesi kısıktı. "Artık inanıyorum. Parayı almış. Ama bunu kendisi için yapmaz ki. Belki sana yardım edebileceğini düşündü, belki borçlarını ödemene yardım etmek için parayı sana getirmek istiyordu."

"O zaman neden bana gelmedi? Paranın çalıntı olduğunu bilmesem bile ondan hiçbir şey kabul etmezdim. Ama eğer kabul edebileceğimi düşündüyse de neden gelmedi?"

"Gelmiş. En azından o motele kadar ulaşmış." Lila peçetesini buruşturdu ve elinde tomar yaparak sıktı. "Şerife söylemeye çalıştığım

şey buydu. Motele kadar geldiğini *biliyoruz*. Ve sırf Arbogast yalan söyledi diye şu Bates denen adamın yalan söylemediği ne malum. Şerif neden onunla sadece telefonda konuşmak yerine en azından oraya gidip etrafı kolaçan etmedi?"

Sam, "Bundan kaçındığı için şerifi suçlamıyorum," dedi ona. "Daha başka ne yapabilir ki? Neye dayanarak, hangi kanıtla? Neyi aradığını söyleyecek? Bir sebep sunmadan insanların evine giremezsin. Ayrıca, küçük bir kasabada işleri böyle halletmezler. Herkes herkesi tanır, kimse olay çıkarmak ya da gereksiz yere birbirini üzmek istemez. Ne dediğini duydun. Bates'ten şüphelenmelerini gerektiren hiçbir şey yok. Onu kendini bildi bileli tanıyor."

"Evet, ben de Mary'yi kendimi bildim bileli tanıyorum. Onun hakkında *ben* de bazı şeylerden şüphelenmedim. Şerif, bu adamın biraz tuhaf olduğunu kabul etti."

"Tam olarak öyle demedi. Onun bir tür münzevi olduğunu söyledi. Annesi öldüğünde yaşadığı şoku düşününce bu anlaşılabilir bir şey."

"Annesi." Lila kaş çattı. "Anlayamadığım tek şey bu. Arbogast yalan söylemek istediyse de neden böyle bir şey hakkında yalan söylesin ki?"

"Bilmiyorum. Belki de aklına ilk—"

"Hatta eğer kaçıp gitmeyi planlıyorduysa, neden bizi aramaya zahmet etti? Bize o motelde olduğunu haber vermeden çekip gitse daha kolay olmaz mıydı?" Peçeteyi bırakıp gözlerini Sam'in üstüne dikti. "Bir... bir şey geldi aklıma."

"Nedir?"

"Sam, seni aradığında Arbogast en son tam olarak ne dedi? Bates'in annesini görmekle ilgili olan?"

"Arabayla girerken kadının yatak odası penceresinde oturduğunu fark ettiğini söyledi."

"Belki de yalan söylemiyordu."

"Ama yalan olmalı. Şerifin ne dediğini duydun; Bayan Bates yaşamıyor."

"Belki de yalan söyleyen Bates'ti. Bir ihtimal Arbogast sadece o

kadının Bates'in annesi olduğunu varsaydı ve ona bundan bahsedince de Bates onayladı. Onun hasta olduğunu ve kimsenin onu göremeyeceğini söyledi ama Arbogast ısrar etti. Sana dediği buydu, değil mi?"

"Doğru. Ama hâlâ burada bir ilişki–"

"Evet, sen bir ilişki kuramadın. Ama Arbogast kurdu. Mesele şu ki, Arbogast arabayla girdiğinde pencere önünde oturan *birini* gördü. Ve belki bu biri... Mary'ydi."

"Lila, düşündüğün–"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama neden olmasın? İzler motelde son buluyor. İki kişi kayıp. Bu yeterli değil mi? Benim Mary'nin kardeşi olarak gidip şerife kapsamlı bir araştırma yapmasında ısrar etmem için yeterli değil mi?"

"Hadi," dedi Sam. "Gidelim."

Şerifi evinde akşam yemeğinden kalkarken buldular. Lila'nın hikâyesini dinlerken bir kürdan çiğniyordu.

"Bilemedim," dedi. "Resmi şikâyet belgesini imzalaman–"

"Oraya gidip etrafı inceleyecekseniz ne isterseniz imzalarım."

"Yarın sabaha kadar bekleyemez miyiz? Yani, şu banka hırsızları meselesinden haber bekliyorum ve–"

Sam, "Şimdi, bir dur," dedi. "Bu ciddi bir mesele, şerif. Bu kızın kardeşi bir haftayı aşkındır kayıp. Konu artık para olmaktan çıktı. Hayatı tehlikede bile olabilir. Hatta o–"

"Peki peki! Bana işimi öğretme, Sam. Gel ofise gidelim de belgeyi imzalatayım. Ama bence zaman kaybı. Norman Bates katil değil."

Kelime, tıpkı diğer kelimeler gibi ağızdan çıktı ve ölüp gitti. Ama yankısı havada asılı kaldı. Sam onu duydu ve Lila onu duydu. Şerif Chambers'la birlikte arabayla hükümet binasının ek binasına giderlerken hâlâ onlarlaydı. Şerif motele giderken de onlarlaydı. Onların yanında gelmesine izin vermemişti; beklemelerini söylemişti. Onlar da ofiste beklediler, yalnızca ikisi. İkisi ve o kelime.

Akşama doğru şerif döndü. Tek başına döndü, onlara bakarken yüzünde eşit derecede hem bezginlik hem de rahatlama okunuyordu.

"Size söylediğim gibi," dedi. "Yanlış alarm."

"Siz ne–"

"Bir dizginle kendini, genç bayan. Bırak da soluklanayım. Olan biteni anlatacağım. Dosdoğru motele gittim ve hiçbir problemle karşılaşmadım. Bates evin arkasındaki ormanlık alanda odun topluyordu. Oldukça dostane davrandığından arama emrini göstermek zorunda bile kalmadım. Gidip kendim bakabileceğimi söyledi, motelin anahtarlarını dahi verdi bana."

"Peki baktınız mı?"

"Tabii ki baktım. Motelin her odasına baktım ve o evi tepeden tırnağa aradım. Kimseyi bulamadım. Hiçbir şey bulamadım. Çünkü orada kimse yoktu. Bates dışında hiç kimse. Orada yıllardır tek başına yaşıyor."

"Peki ya yatak odası?"

"İkinci katta, ön cepheye bakan bir yatak odası var, evet ve hayattayken annesinin odasıymış. Bu kısım doğru. Hatta odayı olduğu gibi bırakmış. Evin tamamı kendisine kaldığı için orayı kullanmaya gerek duymuyormuş. Bu Bates biraz tuhaf olabilir ama onca yıl böyle yaşayıp da tuhaf olmamak mümkün mü?"

"Arbogast'in bana söylediği şeyi sordunuz mu ona?" diye mırıldandı Sam. "Arabayla girerken annesini gördüğünü falan?"

"Tabii, hemen sordum. Yalan olduğunu söyledi; Arbogast birini gördüğünden hiç bahsetmemiş. Başta bilerek biraz sert konuştum onla, bakalım sakladığı bir şey var mı diye ama anlattığı hikâye mantıklı. Şu Şikago meselesini de tekrar sordum. Ve hâlâ gerçek yanıtın bu olduğunu düşünüyorum."

Lila, "İnanamıyorum," dedi. "Bay Arbogast, Bates'in annesini görmekle ilgili bu gereksiz bahaneyi neden uydursun?"

"Gördüğünüzde ona sorarsınız," dedi Şerif ona. "Belki pencere önünde oturan hayaletini görmüştür."

"Annesinin ölü olduğundan *emin* misiniz?"

"Cenazesine gittiğimi söylemiştim size zaten. O ve Considine denen adam kendilerini öldürmeden önce kadının Bates'e yazdığı notu gördüm. Daha ne istiyorsunuz? Kadını mezardan çıkarıp size

göstereyim mi?" Chambers iç çekti. "Pardon, bayan. Öyle çıkışmak istemedim. Ama elimden geleni yaptım. Evi aradım. Kardeşiniz orada değil, Arbogast orada değil. Arabalarından bir iz de görmedim. Bence yanıt oldukça bariz. Her neyse, elimden geleni yaptım ben."

"Şimdi ne yapmamızı önerirsiniz bana?"

"Şu Arbogast'in ofisiyle iletişime geçip bir şey biliyorlar mı sorun. Belki şu Şikago meselesiyle ilgili bir şeyler biliyorlardır. Gerçi yarın sabaha kadar birine ulaşabileceğinizi sanmıyorum."

"Galiba haklısınız." Lila ayağa kalktı. "Eh, uğraştığınız için teşekkürler. Böyle rahatsızlık verdiğim için üzgünüm."

"Benim işim bu. Değil mi, Sam?"

"Öyle," dedi Sam.

Şerif Chambers ayağa kalktı. "Nasıl hissettiğinizi anlayabiliyorum, bayan," dedi. "Keşke elimden daha fazlası gelebilse. Ama ortada üstüne gidebileceğim bir şey yok. Eğer şu an elinizde bir gerçek kanıt olsaydı, o zaman belki—"

"Anlıyoruz," dedi Sam. "Yardımınız için ikimiz de müteşekkiriz." Lila'ya döndü. "Gidelim mi?"

"Şu Şikago meselesine bir bakın," dedi koca adam arkalarından. "Güle güle."

Sonra Sam ve Lila kaldırıma indiler. Akşamüstü güneşi çarpık gölgeler oluşturuyordu. Orada dururlarken İç Savaş gazisinin süngüsünün siyah ucu Lila'nın boğazındaymış gibi duruyordu.

Sam, "Bana gelmek ister misin?" diye sordu. Kız başını iki yana salladı.

"Otele mi gideceksin?"

"Hayır."

"Nereye gitmek istiyorsun o zaman?"

"Seni bilmem ama," dedi Lila, "ben o motele gideceğim."

Yüzünü kendinden emin şekilde kaldırdı ve keskin gölge çizgisi boğazını kesti. Bir anlığına, sanki birisi Lila'nın kafasını kesmiş gibi göründü...

On Üç

Arabanın geldiğini görmeden önce bile Norman geleceklerini biliyordu.

Kim olacaklarını ya da nasıl görüneceklerini ve hatta kaç kişi olacaklarını bilmiyordu. Ama geleceklerini biliyordu.

Geçen gece yatakta uzanırken yabancının kapıya vuruşunu işittiğinden beri biliyordu. Ses çıkarmamıştı, üst kattaki pencereden gözlemek için dahi kalkmamıştı. Hatta yabancının gitmesini beklerken kafasını yorganın altından bile çıkarmamıştı. Sonunda *gitmişti*. Anne'nin meyve kilerinde kilitli olması şanslarınaydı. Kendi için, Anne için ve yabancı için.

Ama bunun burada bitmeyeceğini fark etmişti. Bu öğleden sonra, o yine bataklıkta ortalığı temizlerken, Şerif Chambers gelmişti.

Onca yıl sonra şerifi tekrar görmek Norman'ı ürkütmüştü. O kâbus vaktinden onu çok iyi hatırlıyordu. Joe Considine Amca, zehir ve tüm o şeyler hakkında Norman her zaman böyle düşünürdü – şerifi aradığı andan onu hastaneden taburcu etmelerine ve eve tekrar dönmesine kadar süren uzun, çok uzun bir kâbus.

Şerif Chambers'ı tekrar görmek aynı kâbusu görmek gibiydi ama insanlar aynı kâbusu tekrar ve tekrar görürlerdi. Ve şunu unutmaması önemliydi: Her şey çok daha zorken Norman ilk seferinde şerifi kandırmayı başarmıştı. Bu sefer daha kolay olmalıydı; sakin olmayı unutmasın yeterdi. Öyle olmalıydı ve oldu da.

Tüm sorularını yanıtladı, şerife anahtarları verdi, evi tek başına aramasına müsaade etti. Hatta bir bakıma eğlenceliydi bile – Norman bataklığın kenarında kalıp tüm ipuçlarını ortadan kaldırmakla

uğraşırken şerifin eve çıkıp aramasına izin vermek yani. Anne ses çıkarmadığı sürece eğlenceliydi tabii. Eğer kilere gelenin Norman olduğunu düşünür ve bağırırsa ya da ses çıkarırsa o zaman başı belaya girerdi. Ama bunu yapmazdı, bu konuda uyarılmıştı ve ayrıca şerif, Anne'yi aramıyordu bile. Onun ölüp gittiğini düşünüyordu.

İlk seferinde şerifi nasıl da kandırmıştı! İşte, tekrar kolayca kandırmıştı onu çünkü şerif hiçbir şeyden işkillenmeden geri dönmüştü. Norman'a kız, Arbogast ve Şikago'ya gitmeleri hakkında birkaç soru daha sormuştu. Norman biraz daha yalan uydurmak istemişti –hatta belki kızın orada kalacağı otelin isminden bahsettiğini söylerdi– ama tekrar düşününce bunun akıllıca olmayacağını fark etmişti. Halihazırda uydurduğu şeye bağlı kalması en iyisiydi. Şerif buna inanmıştı. Gitmeden önce özür diler gibi bir hali vardı.

Bu kısım tamamdı ama Norman burada bitmediğini biliyordu. Şerif Chambers buraya kendi inisiyatifiyle gelmemişti. Herhangi bir önseziyi takip etmiyordu, edemezdi çünkü hiçbir şey bilmiyordu. Geçen gün onu araması bir uyarıydı. Başka birinin Arbogast ve kızdan haberdar olduğu anlamına geliyordu. Araması için Şerif Chambers'a gitmişlerdi. Geçen gece gözlemlemesi için o yabancıyı yollamışlardı. Bugün de şerifi yollamışlardı. Ve gelecek sefer kendileri geleceklerdi. Bu kaçınılmazdı. Kaçınılmaz.

Bunu düşününce Norman'ın kalbi tekrar hızlandı. Aklına yapmak istediği türlü türlü saçmalıklar geldi: kaçmak, kilere gidip başını Anne'nin dizlerine koymak, yukarı çıkıp yorganı kafasına kadar çekmek. Ama bunların hiçbiri fayda etmezdi. Kaçıp Anne'yi bırakamazdı, onu yanında götürme riskini de alamazdı artık; o bu haldeyken olmazdı. Onun yanına avunmak ya da akıl danışmak için bile gidemezdi. Geçen haftaya kadar tam olarak böyle yapardı ama artık ona güvenmiyordu, olanlardan sonra ona güvenemezdi. Ve yorganı kafasına kadar çekmek de bir fayda etmezdi.

Eğer tekrar gelirlerse, onlarla yüzleşmesi gerekecekti. Tek mantıklı çözüm buydu. Onlarla yüzleşir, hikâyesine bağlı kalırdı ve bir şeycikler olmazdı.

Ama bu arada şu kalbinin gümlemesiyle ilgili bir şey yapmalıydı.

Ofiste tek başına oturdu. Alabama bu sabah erkenden gitmişti ve Illinois de öğle yemeğinden sonra ayrılmıştı. Yeni müşteri yoktu. Hava yine kapanmaya başlıyordu ve eğer fırtına çıkarsa bu akşam müşteri beklemesine gerek olmazdı. Bir içkiden zarar gelmezdi bu yüzden. Kalp atışlarını yeniden düzene sokacaksa.

Norman tezgâhın altındaki gözden şişeyi çıkardı. Bu, bir ay önce oraya koyduğu üç şişenin ikincisiydi. Çok da kötü değildi, ikinci şişeydi sadece. İlk şişeyi içmek başını tüm bu derde sokmuştu ama tekrar aynısı olmayacaktı. Anne'nin güvenli bir şekilde aradan çıktığından emin olabildiği sürece olmayacaktı. Biraz daha vakit geçip de hava kararınca ona biraz yemek hazırlayacaktı. Bu gece konuşurlardı belki. Ama şimdi bu içkiye ihtiyacı vardı. Birkaç kere. İlki pek işe yaramadı ama ikincisi iş gördü. Şu an epey sakinlemişti. Gayet sakindi. Hatta üçüncü yudumu da alabilirdi isterse.

Ve sonra içmeyi çok istedi çünkü arabanın geldiğini gördü.

Onu diğer arabalardan ayıran bir tarafı, şehir dışı plakası falan yoktu ama Norman *onların* geldiğini ânında anladı. Psişik duyarlılığın varsa titreşimleri *hissedebilirdin*. Kalbinin gümlemesini de hissedebilirdin tabii ve içkiyi yutkunup arabadan çıkmalarını izlerdin. Adamın normal bir görüntüsü vardı ve Norman bir anlığına acaba yanlış mı anladım diye düşündü. Ama sonra kızı gördü.

Kızı görünce şişeyi kafasına dikti –hem hızlı bir yudum almak için hem de kızın yüzünü gizlemek için dikti içkiyi– çünkü bu *o* kızdı.

Bataklıktan çıkmış, geri dönmüş!

Hayır. Hayır, çıkamazdı. Yanıt bu değildi, bu olamazdı. Kıza tekrar bak. Işık vururken bak. Saçı aynı renk bile değil gerçekten; kahverengimsi bir sarı. Ve daha zayıf. Ama kız kardeşi olacak kadar benziyor ona.

Evet, tabii. Bu kız kardeşi olmalıydı. Her şeyi açıklıyordu bu. Bu Jane Wilson ya da adı gerçekte her neyse, o parayı alıp kaçmıştı. Dedektif onun peşinden gelmişti, şimdi de kardeşi. Yanıt buydu.

Böyle bir durumda Anne'nin ne yapacağını biliyordu. Ama

Tanrı'ya şükür *o* riski katiyen tekrar almak zorunda kalmayacaktı. Tek yapması gereken hikâyeye bağlı kalmaktı ve onlar da çekip gideceklerdi. Kimsenin bir şey bulamayacağını, kimsenin bir şey kanıtlayamayacağını unutmamalıydı sadece. Ve endişelenecek bir şey yoktu, artık neyle karşılaşacağını biliyordu.

İçki yardımcı olmuştu. Onların içeri gelmesini beklerken tezgâhın arkasında sakince beklemesine yardımcı olmuştu. İkisinin ofisin dışında konuştuklarını görebiliyordu ama bu onu endişelendirmedi. Batıdan kara bulutların geldiğini görebiliyordu ama bu da onu endişelendirmedi. Güneş parlaklığından vazgeçerken havanın kararlığını gördü. *Güneş parlaklığından vazgeçerken* – ah, şiir gibi cümleydi; o bir şairdi; Norman gülümsedi. O birçok şeydi. Bir bilselerdi–

Ama bilmiyorlardı, bilmeyeceklerdi ve şu anda o, çift içeri girerken onlara gözlerini kırpıştırarak bakan ve, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diyen şişman, orta yaşlı bir motel işletmecisinden başka biri değildi.

Adam tezgâha yanaştı. Norman kendisini ilk soruya hazırladı ama adam soruyu sormayınca tekrar gözlerini kırpıştırdı. Adam onun yerine, "Bir oda tutabilir miyiz, lütfen?" dedi.

Norman cevap veremedi, başını yukarı aşağı sallamakla yetindi. Yanlış mı anlamıştı? Ama hayır, şimdi kız yaklaşıyordu ve onun kız kardeşiydi hiç şüphesiz.

"Tabii. Peki başka bir arzunuz–"

"Yok, sağ olun. Temiz bir şeyler giymek için can atıyoruz."

Bu bir yalandı. Giysileri yeniydi. Ama Norman gülümsedi. "Pekâlâ. İki kişilik oda on dolar. Şuraya bir imza atıp ödemeyi yaparsanız–"

Kayıt defterini ileri itti. Adam bir an duraksadıktan sonra defteri karaladı. Norman isimleri baş aşağı okumak konusunda uzmanlaşmıştı. *Bay ve Bayan Wright. Independence, Mo.*

Bu da başka bir yalandı. Wright değildi isimleri. Pis, aptal yalancılar! Kendilerini çok zeki sanıyorlardı, buraya gelip ona oyun yapıyorlardı. Göreceklerdi bakalım!

Şimdi kayıt defterine kız bakıyordu. Adamın yazmış olduğu isme değil bir başka isme, sayfanın yukarısına. Kız kardeşinin adına. *Jane Wilson* ya da her neyse.

Kız, adamın kolunu sıktığını Norman'ın fark etmediğini sandı ama Norman fark etti.

"Size bir numarayı veriyorum," dedi Norman.

"O nerede?"

"Diğer uçta."

"Peki ya altı numara?"

Altı numara. Norman'ın aklına şimdi geldi. Diğer imzaların yanına yazdığı gibi o imzanın yanına da oda numarasını yazmıştı. Altı numara kız kardeşine verdiği numaraydı elbette. Kızın gözünden kaçmamıştı.

"Altı numara bu uçta," dedi. "Ama orada kalmak istemezsiniz. Pervane bozuk."

"Ah, pervaneye ihtiyacımız olmaz. Fırtına geliyor, serinler hemen." *Yalancı.* "Ayrıca, altı bizim uğurlu sayımız. Bu ayın altısında evlendik." *Pis, aşağılık yalancı.*

Norman omuz silkti. "İyi bakalım," dedi.

Ve öyleydi de. Düşününce iyiden de öteydi. Çünkü eğer yalancılar oyunu böyle oynayacaklarsa, eğer soru sormak yerine etrafta sinsilik yapacaklarsa, o zaman altı numara idealdi. Orada bir şey bulmalarından endişe etmesine gerek yoktu. Hem bir gözü onların üstünde olabilecekti. Evet, bir gözü onların üstünde olabilecekti. Şahane!

Böylece anahtarı aldı ve yandaki altı numaraya kadar onlara eşlik etti. Birkaç adım atmışlardı sadece ama rüzgâr çoktan gelmişti ve alacakaranlıkta havayı serinletmişti. Odanın kapısını açarken adam arabadan çantayı taşıdı. Ta Independence'tan bir tane aptal küçük çantayla gelmişler! *Pis, kokuşmuş yalancılar!*

Kapıyı açtı ve ikili içeri girdi. "Başka bir arzunuz var mı?" diye sordu.

"Hayır, şimdilik bir eksiğimiz yok, teşekkürler."

Norman kapıyı kapattı. Ofise döndü ve bir içki daha içti. Bir

kutlama içkisi. Bu, düşündüğünden bile daha kolay olacaktı. Çocuk oyuncağı olacaktı.

Çerçeveli ruhsatı kenara eğdi ve altı numaranın banyosunu gören çatlağa baktı.

Banyoda değillerdi tabii ki; ötesindeki yatak odasındaydılar. Ama etrafta hareket ettiklerini duyabiliyordu ve arada bir konuşmalarından boğuk birkaç kelime çıkarabiliyordu. Beraber bir şeyler arıyorlardı. Ne arıyor olabilirler bilemedi. Kulak misafiri olduğu kadarıyla onlar da ne aradıklarını bilmiyorlardı.

"...aradığımızı bilseydik iyi olurdu." *Adamın sesi.*

Sonra, kızın sesi. "...olduysa, gözden kaçmış bir şey olmalı. Eminim. Suç laboratuvarı hakkında okuduğun şeylerden... hep ufak ip uçları..."

Tekrar adamın sesi. "Ama biz dedektif değiliz. Ben hâlâ diyorum... en iyisi onunla konuşmak.. geri gelip onu korkutarak itiraf etmeye..."

Norman gülümsedi. *Onu* hiçbir şey için korkutacakları yoktu. Tıpkı bir şey bulamayacakları gibi. O odanın altını üstüne getirmişti. Ne yaşananları gösteren en ufak bir işaret, ne tek bir damla kan ne de tek bir saç teli vardı.

Şimdi daha yakından gelen kızın sesi. "...anladın mı? Üzerine gidebileceğimiz bir şey *bulabilsek* sadece, o zaman onu korkutup konuşturabiliriz."

Şimdi banyoya doğru yürüyordu ve adam da peşindeydi. "Bulabileceğimiz herhangi bir kanıtla şerifi buraya getirebiliriz. Eyalet Polisi bu tür laboratuvar işlerini yapıyor, değil mi?"

Adam banyo kapısının eşiğinde durmuş kızın lavaboyu incelemesini seyrediyordu. "Baksana, her şey tertemiz! Diyorum sana, en iyisi onunla konuşalım. Tek şansımız bu."

Kız, Norman'ın görüş açısından çıkmıştı. Duş teknesine bakıyordu şimdi, Norman perdelerin çekilirken hışırtısını duyabiliyordu. Küçük orospu, tıpkı kız kardeşi gibi hemen duşa girmek zorundaydı. Eh, bırak girsin. Bırak girsin de bulsun belasını!

"...tek bir iz yok..."

Norman kahkaha atmak istedi. Tabii ki tek bir iz yoktu! Onun duş teknesinden çıkmasını bekledi ama kız ortada yoktu. Onun yerine birden güm diye bir ses duydu.

"Ne yapıyorsun?"

Soruyu soran adamdı ama Norman da aynı soruyu tekrarladı. Ne yapıyordu?

"Sadece şu teknenin arkasına bir bakıyorum. Belli olmaz bu... Sam. Baksana! Bir şey buldum!"

Tekrar aynanın önünde duruyordu ve elinde bir şey vardı. Neydi o, küçük orospu ne bulmuştu?

"Sam, bu bir küpe. Mary'nin küpelerinden biri."

"Emin misin?"

Hayır, küpesinin diğer teki olamaz. Bu olamaz.

"Elbette bu onunkilerden biri. Bilmez miyim. Geçen yıl doğum gününde ona ben verdim bunları. Dallas'ta küçük bir tek göz dükkânda ısmarlama takı yapan bir yer var. Uzmanlık alanı kişiye özel parçalar yapmak; sadece bir tane yapıyor ondan yani. Ona Mary için bu küpeleri yaptırdım. Aşırı müsrif davrandığımı düşünse de çok sevdi bunları."

Kız konuşurken adam küpeyi ışığa tutarak bakıyordu şimdi.

"Duş alırken kulağından düşmüş olmalı, kabinin arkasına düşüvermiş. Tabii başka bir şey olm– Sam, ne oldu?"

"Korkarım başka bir şey olmuş, Lila. Bunu görüyor musun? Bana kurumuş kan gibi geldi."

"Ah... *hayır*!"

"Öyle, Lila, haklıymışsın."

Orospu. Hepsi orospu. Şimdi ağzından çıkana bak.

"Sam, o eve girmemiz gerekiyor. Girmemiz *gerekiyor*."

"Bu şerifin işi."

"Ona bunu göstersek bile bize inanmaz. Düşmüştür, kafasını duşa çarpmıştır falan der."

"Belki öyle olmuştur."

"Buna gerçekten inanıyor musun, Sam? İnanıyor musun?"

"Hayır." İç çekti. "İnanmıyorum. Ama bu hâlâ Bates'in işin için-

de olduğunu kanıtlamıyor; burada her ne olduysa yani. Geri kalanını bulmak şerife kalıyor."

"Ama bir şey yapmayacak. Yapmayacağını biliyorum! Onu gerçekten ikna edebilecek bir şey, o evde bulabileceğimiz bir şey olması lazım elimizde. Orada bir şey bulabileceğimizi biliyorum."

"Olmaz. Çok tehlikeli."

"O zaman Bates'e gidelim, bunu ona gösterelim. Belki onu konuşturabiliriz."

"Evet ve belki de konuşturamayız. Eğer işin içindeyse hemen pes edip itirafta bulunacağını mı sanıyorsun? Yapılacak en mantıklı şey hemen şerife gitmek."

"Ya Bates şüphelenirse? Bizi buradan ayrılırken görürse kaçıp gidebilir."

"Bizden şüphelenmiyor, Lila. Ama endişeleniyorsan telefon açıp—"

"Telefon onun ofisinde. Bizi duyar." Lila bir an durdu. "Dinle, Sam. Şerife *ben* gideyim. Sen burada kalıp Bates'le konuş."

"Ve onu suçlayayım mı?"

"Tabii ki suçlama! Sadece ofise git ve ben giderken onunla konuş. Marketten bir şey almak için aceleyle kasabaya gidiyor de, ne dersen de, sadece telaşlanmasın ve olduğu yerde kalsın. O sayede emin olabiliriz."

"Yani..."

"Küpeyi bana ver, Sam."

Sesleri yitti çünkü diğer odaya dönüyorlardı. Sesleri yitse de sözler kaldı. *Kız,* şerifi bulmaya giderken adam burada kalıyordu. Tam olarak böyle olacaktı. Ve onu durduramazdı. Anne burada olsaydı kızı durdururdu. İkisini birden durdururdu. Ama Anne burada değildi. Meyve kilerinde kilitliydi.

Evet ve o küçük orospu, şerife kanlı küpeyi gösterirse, şerif gelip Anne'yi arayabilirdi. Onu kilerde bulamasa bile içine kurt düşebilirdi. Yirmi yıldır aklına hayaline gelmeyen gerçek şimdi gelebilirdi. Norman'ın kendini bildi bileli yapmasından korktuğu tek şeyi yapabilirdi. Joe Considine Amca'nın öldüğü gece gerçekte neler olduğunu öğrenebilirdi.

Yan odadan gelen sesler arttı. Norman ruhsatın çerçevesini hızla düzeltti; tekrar şişeye uzandı. Ama içmeye zaman kalmamıştı şimdi. Çünkü kapının çarptığını duydu, altı numaradan çıkıyorlardı, kız arabaya gidecekti ve adam da buraya yürüyordu.

Ne diyeceğini merak ederek adama doğru döndü.

Ama şerifin ne yapacağını daha bir fazla merak ediyordu. *Şerif, Fairvale Mezarlığı'na gidip Anne'nin mezarını açabilir. Ve açtığında, boş tabutu gördüğünde, işte o zaman gerçek sırrı öğrenir.*

Anne'nin hayatta olduğunu öğrenir.

Norman'ın kalbi gümlemeye başladı, kalbinin gümlemesi adam kapıyı açıp içeri girerken gök gürültüsünün ilk gümbürtüsüne karıştı.

On Dört

Sam, bir anlığına, ani gök gürültüsünün aracın araba yolundan gelen motor çalıştırma sesini boğacağını umdu. Ama sonra Bates'in tezgâhın köşesinde ayakta durduğunu fark etti. O pozisyondan araba yolunun tamamını ve yolun üç yüz metre ilerisini görebiliyordu. O yüzden Lila'nın ayrıldığını gizlemeye çalışmanın bir manası yoktu.

"Birkaç dakikalığına girebilir miyim?" diye sordu Sam. "Eşim kısa süreliğine kasabaya gidiyor. Sigarası bitti de."

"Burada bir makinemiz vardı," dedi Bates. "Ama pek talep olmayınca alıp götürdüler." Sam'in omzunun üstünden bakarak gözlerini akşam karanlığının derinliklerine dikti, Sam onun arabanın otoyola çıkışını izlediğini biliyordu. "Tüm o yolu gidecek olması kötü olmuş. Kısa süre içinde çok fena yağmur yağacak gibi duruyor."

"Buralarda çok yağmur olur mu?" Sam eski bir kanepenin koluna oturdu.

"Epey." Bates başını belli belirsiz salladı. "Buralarda her şey olur."

Bunu diyerek ne demek istemişti? Sam loş ışıkta ona baktı. Tombul adamın gözlüğünün arkasındaki gözleri boş bakıyordu. Sam birden alkolün kendini belli eden kokusunu aldı ve aynı anda tezgâhın köşesinde duran şişeyi fark etti. Cevap buydu. Bates biraz sarhoştu. Sadece ifadesini belirsizleştirecek kadar ama bilincini etkileyecek kadar değil. Sam'in viski şişesine baktığını fark etti.

"Bir içki ister misiniz?" diye soruyordu. "Siz gelirken ben de kendime biraz koymak üzereydim."

Sam tereddüt etti. "Yani..."

"Size bir bardak bulayım. Aşağıda bir yerlerde vardı bir tane."

Tezgâhın altına eğildi, elinde bir shot bardağıyla doğruldu. "Kendim çok içmem genelde. Çalışırken de içmem aslında. Ama böyle nem olunca biraz içki iyi geliyor, özellikle benim gibi romatizmanız varsa."

Shot bardağını doldurdu, tezgâhın üzerinde öne doğru itti. Sam kalktı ve tezgâha doğru yürüdü.

"Ayrıca bu yağmurda daha müşteri gelmez. Nasıl da yağıyor baksanıza!

Sam arkasına döndü. Şimdi şakır şakır yağıyordu; bu sağanakta yolun birkaç metre ilerisinden fazlasını göremiyordu. Hava da iyice kararmaktaydı ama Bates ışıkları yakmak için bir eylemde bulunmadı.

"Hadi içkinizi alın da oturun," dedi Bates. "Beni düşünmeyin. Ben burada durmayı seviyorum."

Sam kanepeye döndü. Saatine göz attı. Lila gideli sekiz dakika olmuştu. Bu yağmurda bile Fairvale'e ulaşması yirmi dakikadan az sürerdi –sonra on dakika da şerifi bulmaya harcardı, hadi garanti olsun dese on beş dakika– yirmi dakika da dönüşü. Her halükârda kırk beş dakikadan fazla sürecekti. Bu adamı oyalamak için uzun bir süreydi. Neyden bahsedebilirdi ki?

Sam bardağını kaldırdı. Bates de şişeden bir yudum alıyordu. Yutkunma sesi çıkardı.

"Burada çok yalnız olsanız gerek," dedi Sam.

"Bu doğru." Şişe tezgâha güm diye indi. "Çok yalnız."

"Ama sanırım bir bakıma çok da ilginç. Eminim böyle bir yerde her türden insanı görme fırsatı buluyorsunuzdur."

"Gelir giderler. Pek dikkat etmem. Bir süre sonra hemen hemen hiç fark etmiyor insan."

"Uzun zamandır mı buradasınız?"

"Yirmi yılı aşkındır motēli işletiyorum. Her zaman burada yaşadım, doğduğumdan beri."

"Tüm bu yeri tek başınıza mı işletiyorsunuz?"

"Bu doğru." Bates şişeyi alarak tezgâhın yanından geçti. "Verin içki koyayım."

"İçmesem iyi olur gerçekten."

"Bir zararı olmaz. Eşinize söylemeyeceğim." Bates kıkırdadı. "Ayrıca, tek başına içmekten hoşlanmam."

İçkiyi doldurduktan sonra tezgâhın arkasına geri döndü.

Sam arkasına yaslandı. Adamın yüzü artan karanlıkta gri bir karaltıydı sadece. Tekrar gök gürüldedi ama şimşek yoktu. Ve burada, içeride her şey sessiz ve sakin görünüyordu.

Adama bakarken, onu dinlerken, Sam biraz utanmaya başladı. Adam çok... çok *normal* duruyordu. Böyle bir şeye karıştığını düşünmek çok zordu.

Hem eğer karıştıysa bile, *karıştığı* neydi ki? Sam bilmiyordu. Mary biraz para çalmıştı, Mary bir gece burada kalmıştı, duşta bir küpesini düşürmüştü. Ama kafasını çarpmış olabilirdi, küpe düşerken kulağını kesmiş olabilirdi. Ve evet, tıpkı şerifin ve Arbogast'in düşündüğü gibi Şikago'ya da gitmiş olabilirdi. Düşününce, Mary hakkında çok bir şey bilmiyordu gerçekten. Bir bakıma, kız kardeşi daha tanıdık geliyordu. Hoş bir kızdı ama çabuk alevlenen, fevri biriydi. Sürekli hızlı yargılara ve kararlara varıyordu. Tıpkı doğruca gidip Bates'in evini arama mevzusundaki gibi. İyi ki onu bundan vazgeçirmişti. Bırak şerifi çağırsın. Belki bu da bir hataydı. Bates'in şu anki davranışları kendini suçlu hisseden bir adamınki gibi değildi hiç.

Sam konuşuyor olması gerektiğini hatırladı. Burada öylece durursa olmazdı.

"Haklısınız," dedi. "Çok fena yağıyor."

"Yağmurun sesini seviyorum," dedi Bates. "Fena yağmasını seviyorum. Heyecanlı."

"Hiç o şekilde düşünmemiştim. Sanırım burada biraz heyecan iyi olabilir."

"Bilemedim. Payımıza düşeni alıyoruz."

"Alıyoruz derken? Burada yalnız yaşadığınızı söylemiştiniz sanki."

"Moteli tek başıma yürütüyorum dedim. Ama ikimize ait burası. Annemle bana."

Sam viskiyle boğuluyordu neredeyse. Bardağını indirdi, avucunda sıkıca tutuyordu. "Bunu bilmiyor..."

"Tabii ki, nasıl bilebilirsiniz? Kimse bilmiyor. Evden asla çıkmıyor çünkü. Orada kalması gerek. Anlayacağınız, çoğu insan onu ölü sanıyor."

Sesi sakindi. Sam, Bates'in yüzünü loş ışıkta göremiyordu ama yüz ifadesinin de sakin olduğunu biliyordu.

"Aslında, her şeye rağmen burada heyecanlı şeyler var. Yirmi yıl önce Anne ve Joe Considine Amca zehir içtiğinde olduğu gibi. Şerifi aradım ve gelip onları buldu. Annem her şeyi açıklayan bir not bırakmıştı. Sonra adli soruşturma yaptılar ama ben dahil olmadım. Hastaydım. Çok hasta. Beni hastaneye kaldırdılar. Uzun süre hastanede kaldım. Âdeta o kadar uzun süreydi ki çıktığımda işe yaramaz haldeydim. Ama hallettim."

"Hallettiniz mi?"

Bates yanıt vermedi ama Sam lıkırdama sesini ve şişenin geri bırakılırken tak edişini duydu.

"Verin," dedi Bates. "Bir tane daha koyayım."

"Şimdilik kalsın."

"Israr ediyorum." Tezgâhın arkasından çıkmış geliyordu şimdi ve gölgeli cüssesi Sam'in üzerine eğildi. Sam'in bardağına uzandı.

Sam geri çekti. "Önce bana kalanını anlatın," dedi hızlıca.

Bates durdu. "Ah, evet, annemi benimle birlikte eve getirdim. Heyecanlı kısım burası, gördüğünüz gibi – gece vakti mezarlığa gitmek ve mezarı kazmak. O tabutta o kadar uzun süre kapalı kalmıştı ki önce gerçekten de ölü *olduğunu* düşündüm. Ama ölü değildi tabii ki. Olamazdı. Ölü olsaydı hastanede geçirdiğim tüm o süre boyunca benimle nasıl iletişim kurabilirdi ki? Esasında trans halindeydi sadece; geçici ölüm dediğimiz şey. Onu hayata nasıl döndüreceğimi biliyordum. Bazı yöntemler *var*, bilirsiniz, bazı insanlar buna büyü diyorlar. Büyü – bu sadece bir etiket. Tamamen anlamsız. İnsanlar kısa süre önceye kadar elektriğe de büyü diyorlardı. Bu bir güç esasen, sırrını biliyorsan faydalanılabilecek bir güç. Hayat da bir güçtür, yaşayan bir güç. Ve elektrikte olduğu gibi onu açıp kapayabilir, ka-

payıp açabilirsin. Onu kapatmıştım ve tekrar nasıl açacağımı biliyorum. Anlıyor musunuz?"

"Evet... bu çok ilginç."

"İlgileneceğinizi düşünüyordum. Siz ve genç bayan. Gerçekten eşiniz değil, değil mi?"

"Niçin böyle–"

"Görüyorsunuz ya, bildiğimi sandığınızdan daha fazlasını biliyorum. Ve *sizin* bildiğinizden daha fazlasını biliyorum."

"Bay Bates, iyi olduğunuzdan emin misiniz, demek istediğim–"

"Ne demek istediğinizi biliyorum. Sarhoş olduğumu sanıyorsunuz, değil mi? Ama siz buraya geldiğinizde sarhoş değildim. O küpeyi bulduğunuzda ve genç bayana şerife gitmesini söylediğinizde de sarhoş değildim."

"Ben–"

"Kıpırdamadan oturun. Paniklemeyin. Ben paniklemedim, değil mi? Ve yanlış bir şey olsa paniklerdim. Ama yanlış bir şey yok. Eğer yanlış bir durum olsa tüm bunları size anlatacağımı sanmıyorsunuz, değil mi?" Tombul adam duraksadı. "Hayır, onun yola çıktığını görene kadar bekledim. Onun durduğunu görene kadar bekledim."

"Durduğunu mu?" Sam karanlığın içinde yüzü seçmeye çalıştı ama tek yapabildiği sesi duymaktı.

"Evet. Arabayı durdurduğunu bilmiyordunuz, değil mi? Ona söylediğinizi yapıp şerifi getirmeye gittiğini sanıyordunuz. Ama o kendi kafasına göre hareket etti. Ne istiyordu, hatırlıyor musunuz? Eve bir göz atmak istiyordu. Ve yaptığı da o. Şu an orada."

"Buradan çıkmama–"

"Çıkın tabii. Size engel olduğum yok. Sadece Anne'yle ilgili kalan hikâyeyi anlatırken bir içki daha içmek istersiniz diye düşündüm. Bilmek isteyebileceğinizi düşünme sebebim de kız. Şimdi Anne'yle tanışıyordur."

"Çekil yolumdan!"

Sam hızla kalktı ve flu gölge geri çekildi.

"Daha içmek istemiyorsunuz demek?" Omzunun arkasından duyduğu Bates'in ses tonu huysuzdu. "Pekâlâ. Siz bilirsi–"

Cümlesinin sonu gök gürültüsünün sesiyle yitti ve Sam kafasında patlayan şişeyi hissettiğinde gök gürültüsü de karanlıkta yitti. Ses, gök gürültüsü, patlama ve Sam'in kendisi hep beraber karanlığın içinde kayboldular...

Hâlâ gece vaktiydi ama biri onu sarsıp duruyordu; onu sarsarak geceden çıkarıyor ve ışığın yandığı, gözlerini acıttığı ve gözlerini kırpmak zorunda bıraktığı odasına getiriyordu. Ama Sam şu an hissedebiliyordu ve biri kollarını ona sarmıştı, onu ayağa kaldırıyordu, öyle ki başı geriye düşecek sandı. Sonra tek hissettiği zonklamaydı, zonklama, gözünü açıp bakabildiğinde Şerif Chambers'ı gördü.

Sam kanepenin yanında, yerde oturuyordu ve Chambers yukarıdan ona bakıyordu. Sam ağzını açtı.

"Tanrı'ya şükür," dedi. "Lila hakkında yalan söylüyormuş. Size ulaşmış."

Şerif onu dinliyor gibi değildi. "Yarım saat önce otelden telefon geldi. Sizin Arbogast'e ulaşmaya çalışıyorlardı. Çıkış yapmış görünüyor ama çantalarını almamış. Cumartesi sabahı alt kata bırakmış, geri döneceğini söylemiş ama dönmemiş. Biraz üzerine düşününce seni bulmaya çalıştım. İçimden bir ses buraya gelebileceğini söyledi; iyi ki o sesi dinlemişim."

"Size Lila haber vermedi mi yani?" Sam kalkmaya çalıştı. Başı çatlıyordu.

"Yavaş ol hele." Şerif Chambers onu geri oturttu. "Hayır, onu hiç görmedim. Bir dakika—"

Ama Sam bu kez ayağa kalkabildi. Sallanarak ayakta durdu.

"Burada ne oldu?" diye mırıldandı şerif. "Bates nerede?"

Sam, "Kafama vurduktan sonra eve gitmiş olmalı," dedi ona. "Oradalar şimdi, o ve annesi."

"Ama o ölü—"

"Hayır, değil," diye mırıldandı Sam. "Yaşıyor. Ve ikisi birlikte şu an evde Lila'ylalar."

"Gel hadi." Koca adam yağmura çıktı. Sam kaygan zeminde güç-

lükle ilerleyerek onu takip etti, ötedeki eve çıkan dik yokuşu tırmanırlarken nefes nefese kaldılar.

"Emin misin?" dedi Chambers, omzunun üstünden. "Burada hiç ışık yok."

Sam hırıltıyla, "Eminim," dedi. Nefesini boşa harcamıştı.

Gök gürültüsü aniden ve keskince duyuldu, diğer ses zayıf ve daha tizdi. Ama ikisi de nasıl olduysa o sesi duydular ve ne olduğunu anladılar.

Lila çığlık atıyordu.

On Beş

Lila merdivenleri çıktı ve yağmur başlamadan hemen önce sundurmaya geldi.

Ev eskiydi, dış kaplaması yaklaşan fırtınanın loş ışığı altında gri ve çirkindi. Sundurma tahtaları ayağının altında gıcırdadı, rüzgârın üst kat pencerelerinin çerçevelerini takırdattığını duyabiliyordu.

Ön kapıyı, içeriden bir cevap gelmesini beklemeyerek sinirli sinirli vurdu. Hiç kimsenin hiçbir şey yapmasını beklemiyordu artık.

Doğrusu şu ki kimse gerçekten *umursamıyordu.* Mary'yi umursamıyorlardı, tek biri bile. Bay Lowery'nin tek istediği parasını geri almaktı ve Arbogast de parayı o adama götürmek için işini yapıyordu sadece. Şerife gelince, tek ilgilendiği beladan kaçınmaktı. Ama onu asıl üzen Sam'in tepkisiydi.

Lila kapıyı tekrar çaldı ve ev boş bir yankıyla inledi. Yağmurun sesi onu yutuverdi ve Lila dikkat kesilmekten vazgeçti.

Peki, sinirliydi, bunu kabul ediyordu; neden sinirlenmeyecekti ki? Tüm haftası *acele etme, rahat ol, sakinleş, sabırlı ol* laflarını dinleyerek geçmişti. Eğer onların dedikleri olsaydı şu an hâlâ Fort Worth'te olurdu, burada olmazdı bile. Ama en azından Sam'in ona yardım edeceğine güvenmişti.

Daha iyi bilmesi gerekirdi. Ah, yeterince iyi biri gibi görünüyordu, hatta bir bakıma çekiciydi de ama taşralılarda olan o miskin, sakıngan, muhafazakâr bakış açısı vardı onda da. Şerifle iyi bir ikili oluyorlardı. *Risk almamak gerek,* tüm fikirleri buydu.

Eh, onunki bu değildi. O küpeyi bulduktan sonra değildi. Sam bunu nasıl umursamayıp ona gidip tekrar şerifi getirmesini söyle-

yebiliyordu? Neden Bates'i tutup doğruları döve döve ağzından almıyordu? Eğer erkek olsaydı, Lila böyle yapardı. Bir şey kesindi: Tamamen başkalarının eline bakıyordu; umursamayan, sadece beladan uzak durmak isteyen başkalarının. Kendini tehlikeye atma konusunda Sam'e güvenmiyordu artık ve şerife de güvenmiyordu kesinlikle.

Eğer bu kadar sinirlenmeseydi, şu an yaptığını yapmazdı ama onların ihtiyatlılığından bıkmıştı, akıl yürütmelerinden bıkmıştı. Analiz yapmayı bırakıp duygularına güvenmen gereken zamanlar gelirdi. Mary'nin küpesini bulana kadar onu umutsuzca çevreyi detaylı araştırma görevine bağlayan bütünüyle bu duyguydu, tam olarak söylemek gerekirse yılgınlıktı. Ve evde bir şeyler vardı. *Olması* lazımdı. Bu konuda aptalca davranmayacaktı, kendine hâkim olacaktı ama gidip kendi gözleriyle görecekti. Ondan sonrasını da Sam ve şerife bırakacaktı.

Kendini beğenmişliklerini düşünmek bile kapı kulpunu sinirle takırdatarak çevirmesine sebep oldu. Bir faydası yoktu. İçeride karşılık verecek kimse yoktu, bunu çoktan biliyordu. Ve içeri girmek istiyordu. Sorun buydu.

Lila el çantasına göz attı. Sam ve şerif gibi hödüklerin beğeneceği tarzda, bir kadının el çantasında her şeyin olduğunu söyleyen şu modası geçmiş eski espriler geldi aklına. Tırnak törpüsü? Yok, işe yaramazdı. Ama hatırladığı kadarıyla bir yerlerden bir maymuncuk* almıştı. Hiç kullanmadığı bozuk para bölmesinde olabilirdi. Evet, işte buradaydı.

Maymuncuk. Buna neden böyle diyorlardı acaba? Neyse, şu an dilbilim problemlerine kafa yoracak hali yoktu. Tek problem bu maymuncuğun işe yarayıp yaramayacağıydı.

Maymuncuğu kilide sokup biraz çevirdi. Kilit dayandı ve Lila tam tersine çevirdi. Maymuncuk tam oturmuştu sanki ama bir şey...

Öfke tekrar yardımına yetişti. Maymuncuğu sertçe çevirdi. Hafif bir klik sesiyle kulpun içinde kırıldı ama kilit açıldı. Kulpu çevirirken kapının elinden uzaklaştığını hissetti. Açılmıştı.

---

* (İng.) Skeleton key. Kelimesi kelimesine çevirisi "iskelet anahtar"dır. —*çn*

Lila holde durdu. Evin içi sundurmadan daha karanlıktı. Ama burada duvarda bir yerde bir ışık düğmesi olmalıydı.

Düğmeyi buldu ve basarak ışığı açtı. Gölgeliksiz baş üstü lambası zayıf, soluk bir ışıltı vererek soyulmuş, parçalanmış duvar kâğıdını aydınlattı. Ne deseni vardı – üzüm salkımı mı yoksa menekşeler mi? İğrenç. Geçen yüzyıldan çıkmış gibi.

Oturma odasına attığı bir bakış bu gözlemi doğruladı. Lila oraya girmeye zahmet etmedi. Bu kattaki odalar sonraya kalabilirdi. Arbogast, üst kat penceresinden birinin baktığını gördüğünü söylemişti. Başlanacak yer orasıydı.

Merdivenlerde ışık düğmesi yoktu. Lila tırabzana tutunarak yavaşça tırmandı. Sahanlığa geldiğinde gök gürledi. Bütün ev onunla birlikte sallandı sanki. Lila istemsizce titredi, sonra sakinledi. İstemsizce *oldu*, dedi kendi kendine. Çok doğal. Böyle bir evde insanı korkutacak hiçbir şey yoktu kesinlikle. Üst kat holündeki ışığı açabilirdi şimdi. Yeşil çizgili duvar kâğıtlarıyla kaplanmıştı ve eğer *bu* onu korkutmadıysa hiçbir şey korkutamazdı. Korkunçtu!

Önünde üç tane kapı vardı. İlki banyoya açıldı. Lila böyle bir yeri müze haricinde görmemişti; hayır, diye düzeltti kendini, müzelerde banyo sergisi olmaz. Ama bunu sergilemelilerdi. Ayaklı dikey bir banyo küveti duruyordu; lavabonun ve tuvalet oturağının altında açık borular vardı; ve tuvaletin yanında yüksek tavandan sifon zinciri sarkıyordu. Lavabonun üstünde çatlakları ve benekleri olan küçük bir ayna vardı ama arkasında ecza dolabı yoktu. Çamaşır dolabının içi havlularla ve çarşaflarla doluydu. Rafları aceleyle karıştırdı; içindekiler, Bates'in muhtemelen çamaşırları yıkanmaya dışarı yolladığı dışında bir şey söylemiyordu. Örtüler mükemmelce ütülü, güzelce katlıydı.

Lila ikinci kapıyı seçip ışığı açtı. Bir zayıf ve çıplak tepe lambası daha ama verdiği ışık, odanın ne odası olduğunu göstermeye yeterliydi. Bates'in yatak odasıydı – garip biçimde küçük, garip biçimde sıkış tıkış, yetişkin bir adamdan ziyade küçük bir çocuğa uygun bir ufak yatak. Muhtemelen çocukluğundan beridir burada uyuyordu. Yatak kırışıktı ve yakın zamanda kullanıldığını gösteren izler vardı.

Dolabın yanında, köşede bir yazı masası vardı; koyu renk meşe cilalı ve paslanmış çekmece tutamaçları olan şu korkunç antikalardandı. Çekmeceleri karıştırmaya hiç çekineceği yoktu.

En üstteki çekmecede kravat ve mendiller vardı, çoğunun rengi solmuştu. Kravatlar geniş ve eski modaydı. Bir kutuda hiç çıkarılmadığı belli olan kravat iğnesi ve yanında da bir çift kol düğmesi buldu. İkinci çekmecede gömlekler, üçüncüde de çoraplar ve iç çamaşırları vardı. En alt çekmece beyaz, çirkin elbiselerle doluydu ve bunların zar zor –ve neredeyse inanamayarak– gecelik olduğunu anladı. Belki uyku şapkası da takıyordu. Bu ev tamamen müzelikti gerçekten!

Hiç kişisel hatırasının olmaması tuhaftı ama; ne kâğıt ne de fotoğraf. Ama belki de onları motelde, oradaki masasında tutuyordu. Evet, büyük ihtimalle öyleydi.

Lila'nın ilgisini duvardaki fotoğraflar çekti. İki fotoğraf vardı. İlki, bir midillinin üstünde oturan küçük bir çocuğu gösteriyordu ve ikincisi aynı çocuğu kırsal bir okulun önünde beş başka çocukla dururken gösteriyordu, hepsi de kızdı. Çocuğun Norman Bates olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Çocukken oldukça zayıftı.

Dolap ve köşedeki iki büyük kitaplık dışında bakmadığı bir yer kalmamıştı. Dolabı hemen aradan çıkardı; içinde askıda duran iki takım, bir ceket, bir palto, bir çift de soluk ve boya izleri olan pantolon vardı. Bu giysilerin ceplerinde hiçbir şey yoktu. Zemindeki iki çift ayakkabı ile bir çift yatak odası terliği envanteri tamamlıyordu.

Sıra kitaplıklardaydı.

Lila kendini duraklar, şaşırır ve Norman Bates'in aykırı kütüphanesine kafası karışık şekilde bakarken buldu. *Yeni Bir Evren Modeli, Bilincin Uzamı, Batı Avrupa'da Cadı Kültleri, Boyut ve Varlık.* Bunlar ufak bir çocuğun okuyacağı kitaplar değildi, ayrıca bir taşra moteli sahibinin evi için de abestiler. Rafları hızla taradı. Anormallik psikolojisi, okültizm, teosofi. *Justine*'in ve *Orada – La Bas*'ın çevirileri. Ve burada, en alt rafta düzgün ciltlenmemiş, rasgele dizilmiş isimsiz kitaplar vardı. Lila birini gelişigüzel seçti ve açtı. Birden karşısına çıkan illüstrasyon patolojik derecede pornografikti.

Cildi hemen yerine koyup doğruldu. Ayağa kalktığında, o ilk iğrenti hissi azaldı ve yerini ikinci, daha kuvvetli bir tepkiye bıraktı. Burada bir şey *vardı*, olmalıydı. Norman Bates'in donuk, tombul, sıradan yüzünden okuyamadığı ne varsa burada, onun kütüphanesinde açık seçik ortadaydı.

Kaş çatarak hole geri döndü. Üçüncü odaya açılan koyu renkli, tablalı kapıyı açarken yağmur çatıyı sertçe dövüyordu ve bir gök gürültüsü patladı. Bir anlığına loşluğa bakarak öylece kaldı, burnuna küf kokusu ve bayat parfüm ile ne olduğunu anlayamadığı bir şeyin karışımının kokusu geldi.

Kapının yanındaki ışık düğmesine bastı ve nefesini tuttu.

Burası ön tarafa bakan yatak odasıydı şüphesiz. Ve şerif, Bates'in annesinin ölümünden beri odayı olduğu gibi bıraktığıyla alakalı bir şeyler söylemişti. Ama Lila bunun gerçekliğine tam da hazır değildi.

Lila, bedenen başka bir döneme adım atmaya tam da hazır değildi. Ama kendini orada buldu, kendisi doğmadan çok uzun zaman önceki dünyaya.

Bu odanın dekorunun modası, Bates'in annesi ölmeden çok önce geçmişti. Son elli yıldır var olmadığını düşündüğü türden bir odaydı; yaldızlı altın taklidi pirinçten saatlerin, Dresden heykelciklerinin, lavanta kokulu iğnedenliklerin, Türkiye kırmızısı halıların, püsküllü kumaşların, üstü freskli banyo tezgâhları ve sayvanlı karyolaların olduğu dünyaya ait bir oda; sallanan koltukların, Çin porselenlerinin, elle işlenmiş yatak örtülerinin ve koruyucu örtülerle kaplı içi aşırı doldurulmuş koltukların olduğu bir odaydı.

Ve oda hâlâ yaşıyordu.

Lila'ya zaman ve mekânda yolculuk ettiği hissini veren buydu. Alt kat, geçmişin çürüme sonucunda harap olmuş kalıntılarıydı ve üst kat pejmürdelik ile bakımsızlıktan ibaretti. Ama bu oda düzenli, dayanıklı, tutarlıydı; kendine has, canlı, faal bir varlık. Tertemiz, tek bir toz zerresi olmayan ve çok düzenli bir yerdi. Ve küf kokusu dışında, tarihi bir mekânda ya da bir müzede olduğun hissi vermiyordu. Oda, içinde uzun süre yaşanan herhangi bir oda kadar canlı *göründü*. Elli yıl önce döşenmişti, yirmi yıl önce odanın sakini öl-

düğünden beri içinde yaşanmamış ve dokunulmamıştı ama yaşayan birinin odasıydı hâlâ. Daha geçen gün bir kadının camın önünde oturup dışarıyı izlediği bir oda...

Hayalet diye bir şey yoktur, dedi Lila kendine, sonra bu inkârı yapmak zorunda kalışını fark edince kaşlarını çattı. Ama yine de, bu odanın içinde, bir varlığın yaşadığını hissedebiliyordu.

Dolaba yöneldi. Paltolar ve elbiseler hâlâ düzenli bir sırayla asılıydı fakat kıyafetlerin bazıları uzun süredir ütü yüzü görmemekten sarkmış ve kırışmıştı. Çeyrek asır öncesinin kısa etekleri vardı; rafın üstünde süslü şapkalar, baş örtüleri, kırsal bir toplumda yaşayan yaşlı bir kadının takacağı türden birkaç şal vardı. Dolabın geri kısmında valiz koymak için olması muhtemel derin, boş bir girinti vardı. Hepsi bu kadardı.

Lila şifonyer ile makyaj masasını bir daha incelemeye başladı, ardından yatağın yanında durdu. Elle işlenmiş örtüler çok tatlıydı; dokusunu hissetmek için elini üstüne koydu, sonra hızla geri çekti.

Örtü alt tarafa iyice sıkıştırılmıştı ve kenarlardan mükemmelce sarkıyordu. Ama üst tarafı özensizdi. Orası da sıkıştırılmıştı ama hızlıca, umursamazca, bu yüzden uzun yastığın bir kısmı görünüyordu; yatak aceleyle yapılırken sıkıştırılmış gibi duran bir örtü—

Örtüyü aşağı doğru çekti, yorganı da açtı. Çarşaf kirli bir griydi ve küçük, kahverengi beneklerle kaplıydı. Ama yatağın kendisi ve üstündeki yastık birinin yakın zamanda burada yattığını gösteren hafif ama aşikâr çöküntüler taşıyordu. Çarşafın çöküş şeklinden neredeyse bir vücudun hatlarını çıkarabilirdi ve yastığın tam ortasında, kahverengi beneklerin en yoğun olduğu yerde derin bir çöküntü vardı.

Hayalet diye bir şey yoktur, dedi Lila tekrar kendine. Bu oda kullanılıyordu. Bates burada uyumuyordu; onun kendi yatağı buna yeterli kanıtı sunuyordu. Ama biri uyuyordu, biri pencereden dışarı bakıyordu. *Ve eğer o Mary ise, şimdi neredeydi?*

Odanın kalanının altını üstüne getirebilir, çekmeceleri karıştırabilir, alt katı arayabilirdi. Ama şu anda önemli değildi bu. İlk önce yapması gereken başka bir şey vardı, sadece hatırlaması gerekiyordu. *Mary şu an neredeydi?*

Sonra hatırladı.

Şerif Chambers ne demişti? Norman Bates'i evin arkasındaki korulukta, yakmalık odun toplarken bulduğunu mu söylemişti?

Kalorifer ocağı için toplanan odunlar. Evet, buydu. *Kalorifer ocağı bodrum katında–*

Lila döndü ve merdivenleri hızla indi. Ön kapı açıktı ve rüzgâr içeriye doğru uluyordu. Ön kapı açıktı çünkü bir maymuncuk yani bir diğer adıyla iskelet anahtar kullanmıştı ve şimdi bu ismin onun canını neden sıktığını anlayabiliyordu, *iskelet* kelimesi yüzündendi tabii ki ve küpeyi bulduğundan beri neden öfkeli olduğunu da biliyordu. Öfkeliydi çünkü korkuyordu ve öfke, korkuyu gizlemeye yardımcı oluyordu. Mary'ye ne olduğu korkusu, kilerde Mary'ye ne olduğunu *bilmenin* korkusu. Korkmasının sebebi kendisi değil, Mary'ydi. Onu tüm hafta burada tutmuştu, belki ona işkence etmişti, belki ona, o iğrenç kitaptaki adamın yaptığını yapmıştı, parayla ilgili bilgi alana kadar ona işkence etmiş ve sonra da...

Kiler. Kileri bulmalıydı.

Lila alt kat holünde el yordamıyla ilerleyerek mutfağa çıktı. Işığı buldu, sonra önündeki rafta atlamaya hazır duran küçük, tüylü yaratığı görünce korkudan nefesi kesildi. Ama içi doldurulmuş bir sincaptı sadece, düğmeden aptal saptal gözleri tepe lambasının yansımasıyla canlı görünüyordu.

Bodruma giden merdivenler hemen ilerideydi. Duvarı, başka bir ışık düğmesine denk gelene kadar el yordamıyla aradı. Aşağıdaki ışık yandı, kararmış derinliklerde zayıf ve titrek bir ışık sadece. Gök, topuklu ayakkabılarından çıkan takırtıya eşlik ederek homurdandı.

Bir kablodan sarkan çıplak ampul, kalorifer ocağının tam karşısında duruyordu. Kalın, demir kapısı olan büyük bir ocaktı. Lila ona bakarak öylece durdu. Şimdi titriyordu, bunu kendisine itiraf etti; şu an her şeyi itiraf edebilirdi. Buraya tek başına gelerek aptallık etmişti, yaptıklarını yaparak aptallık etmişti, şu an yaptığı şeyleri yaparak aptallık ediyordu. Ama Mary yüzünden bunu yapmalıydı. Ocağın kapısını açmalı ve içeride olduğunu düşündüğü şeyi görmeliydi. *Tanrım, ya ateş hâlâ yanıyorsa. Ya...*

Ama kalorifer ocağının kapısı soğuktu. Ve ocaktan bir ısı yayılmıyordu, kapının ardındaki koyu, tamamıyla boş girintiden bir ısı gelmiyordu. Ocak demirini kullanma teşebbüsünde dahi bulunmadan durup dikkatle baktı. Kül de yanık kokusu da yoktu, hiçbir şey yoktu. Yakın zamanda temizlenmemişse, ocak geçen bahardan beri kullanılmamıştı.

Lila arkasını döndü. Eski moda çamaşır teknelerini ve onun ilerisinde duvarın dibinde duran masa ve sandalyeleri gördü. Masanın üstünde şişeler ve iş aletleri, ayrıca bıçak ve iğne çeşitleri vardı. Bıçakların bazıları tuhaf biçimde bükülüydü ve iğnelerin çoğu şırıngalara takılıydı. Arkalarında odun kütüklerinden, kalın tellerden ve hemen ne olduğunu anlayamadığı beyaz bir maddeden oluşan iri, şekilsiz kıvamlı kütleler vardı. Büyük parçalardan biri Lila çocukken bacağını kırdığında ona yapılan alçıya benziyordu. Lila kafası karışık şekilde bıçaklara odaklanarak masaya yaklaştı.

Sonra sesi duydu.

Önce gök gürültüsü sandı ama yukarıdan bir gıcırtı geldi ve ne olduğunu anladı.

Birisi eve girmişti. Birisi hol boyunca sinsice yürüyordu. Sam miydi? Onu aramaya mı gelmişti? Ama o zaman neden ona seslenmiyordu ki?

Ve neden kilerin kapısını kapatıyordu?

Kilerin kapısı az önce kapanmıştı. Kilidin sert klik sesini ve holde gerisingeri giden, uzaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. Davetsiz misafir yukarı, ikinci kata çıkıyor olmalıydı.

Kilerde kilitliydi. Ve çıkış yolu yoktu. Ne bir çıkış yolu ne de saklanacak bir yer vardı. Kiler merdivenlerinden inen herhangi biri tüm bodrumu görebilirdi. Ve kısa süre sonra biri o merdivenlerden inecekti. Biliyordu bunu.

Bir anlığına gizlenebilseydi, o zaman onun peşinden gelen her kimse bodruma kadar inmesi gerekirdi. O durumda merdivenlere kaçmak için bir fırsatı olurdu.

Bunun için iyi yer merdivenin altıydı. Birkaç eski kâğıtla ya da bezle üstünü kapatabilseydi–

Derken Lila duvara asılı battaniyeyi gördü. Büyük bir Kızılderili battaniyesiydi, yıpranmış ve eski. Lila battaniyeyi çekti ve paçavraya dönmüş bez onu tutan çivilerden sökülerek serbest kaldı. Duvardan çıktı, kapıdan.

Kapı. Battaniye onu tamamen gizlemişti ama burada başka bir oda daha olmalıydı, muhtemelen eski tarz bir meyve kileri. Orası saklanıp beklemek için ideal bir yer olurdu.

Ve uzun süre beklemesi gerekmeyecekti. Çünkü zayıf, uzun adımların holden geçerek mutfağa yöneldiğini duyabiliyordu şimdi.

Lila meyve kilerinin kapısını açtı.

İşte o zaman çığlık attı.

Orada uzanan yaşlı kadını görünce çığlık attı; esmer, kırışık suratı pis bir sırıtışla onu karşılayan sıska, gri saçlı bir kadın.

"Bayan Bates!" Lila nefesini tuttu.

"*Efendim.*"

Ama ses bu çökük, kösele gibi çeneden gelmiyordu. Kızın arkasından, bir figürün durmakta olduğu kiler merdiveninin başından geliyordu.

Lila dönünce altındaki kıyafeti kapatmak için saçma sapan aşağı çekilmiş dar elbisenin yarım yamalak gizlediği tombul, biçimsiz figürü gördü. Sarındığı şala ve onun altındaki beyaz, pudralı, sırıtan yüze bakakaldı. Parlak şekilde kırmızıya boyanmış dudaklara gözlerini dikip yüzü kasılarak buruşurken ayrılmalarını izledi.

"*Ben Norma Bates'im,*" dedi yüksek, tiz bir sesle. Sonra eli ortaya çıktı, elinde bir bıçak tutuyordu ve ayaklar merdivenlerden yavaşça inerken diğer ayaklar koşuyorlardı ve Sam merdivenlerden aşağı inerek gelir ve bıçak havaya ölüm kadar ani kalkarken Lila tekrar çığlık attı. Sam bıçağı tutan eli yakalayarak büktü, bıçak takırdayarak yere düşünceye kadar eli arkadan bükmeyi sürdürdü.

Lila ağzını kapattı ama çığlıklar devam etti. İsterik bir kadının delice çığlıklarıydı ve Norman Bates'in gırtlağından geliyorlardı.

On Altı

Bataklıktan cesetleri ve arabaları çıkarmak neredeyse bir hafta sürdü. İlçe trafik ekibi kepçe ve vinç getirmek zorunda kalmıştı ama sonunda işi tamamlamışlardı. Parayı da olduğu yerde, torpido gözünde bulmuşlardı. İlginçtir ki üzerinde bir damla bile çamur yoktu, bir damla bile.

Bataklıkta işlerinin bittiği vakte yakın, Fulton'daki bankayı soyan adamlar Oklahoma'da yakalandılar. Ama Fairvale'in *Weekly Herald* gazetesinde bu haber yarım kolondan fazla yer tutmadı. Manşetin neredeyse tamamı Bates vakasına ayrılmıştı. Haber ajansları olaya balıklama atladılar ve televizyonda da oldukça yer buldu. Vaka, bazı yazılarda, birkaç yıl önce kuzeyde ortaya çıkan Gein mevzusuyla karşılaştırıldı. "Dehşet evi" üzerine çok yazılar yazıldı ve Norman Bates'in motel ziyaretçilerini yıllardır öldürdüğünü öne sürmek için ellerinden geleni yaptılar. Geçen yirmi yılda o bölgenin tamamında kaybolan her bir şahıs için büsbütün bir araştırma yapılmasını istediler ve bataklığın tamamının başka ceset var mı diye tahliye edilmesi gerektiği konusunda ısrarcı oldular.

Ama tabii ki böyle bir projenin masrafını gazete yazarları karşılamayacaktı.

Şerif Chambers bir sürü röportaj verdi, hatta birkaçı hiç kesilmeden yayımlandı; ikisi de fotoğraflıydı. Vakanın her açıdan bütünüyle araştırılacağının sözünü verdi. Yerel bölge savcısı hızlı bir yargılama istedi (önseçim ekimde yapılacaktı) ve Norman Bates'i yamyamlık, satanizm, ensest ve nekrofiliden suçlu gösteren yazılı ve sözlü dedikodulara karşı doğrudan bir yalanlamada bulunmadı.

Aslında, pek tabii, geçici olarak Eyalet Hastanesi'nde gözetim altında tutulan Norman Bates'le hiç görüşmemişti bile.

Dedikoducular da onunla hiç görüşmemişlerdi ama bu onları durdurmadı. Daha üzerinden bir hafta geçmeden neredeyse Fairvale'deki herkesin –oranın güneydeki taşra bölgesinin tamamını söylemeye bile gerek yok– kişisel olarak ve birebir Norman Bates'le tanışık olduğu ortaya çıkmaya başladı. Bazıları "çocukken onunla aynı okula gitmiş"ti ve daha o zaman bile hepsi "onun hareketlerinde bir gariplik olduğunu fark etmişler"di. Birçoğu "onu motelinin etrafında" görmüşlerdi ve onlar da ondan her zaman "şüphelendiklerini" dile getirmişlerdi. Annesini ve Joe Considine'i hatırlayanlar da vardı ve "ikisinin o şekilde intihar ettiklerini öğrendiklerinde yolunda olmayan bir şeylerin olduğunu nasıl da bildiklerini" kanıtlamaya çalıştılar ama yirmi yıl öncenin ürkütücü dedikoduları yeni ortaya çıkanların yanında oldukça bayat kalıyordu.

Motel, elbette, kapatıldı ama bir bakıma yazık olmuş gibiydi çünkü oraya gitmek isteyen ilginç olay müptelaları gırlaydı. Büyük olasılıkla, bir sürü kişi orada oda kiralamayı arzuluyordu ve gala etkinliğinde hatıra olarak yürütülecek havluların kaybı da fiyatta olacak artışla telafi edilebilirdi şüphesiz. Ama eyalet devriyesi polisleri moteli ve arkasındaki evi koruma altına almıştı.

Bob Summerfield bile hırdavatçıdaki işlerin hatırı sayılır derecede arttığını dile getirmişti. Herkes doğal olarak Sam'le konuşmak istiyordu ama o, takip eden haftayı Lila'yla Fort Worth'te geçirmiş, ardından da Norman Bates'i inceleyen üç doktorun olduğu Eyalet Hastanesi'ne gitmişti.

Ama sonunda resmi olarak tıbbi gözlem ekibinin başında olan Dr. Nicholas Steiner'dan tam bir rapor alabilmesi on gün sürdü.

Sam görüşmelerinin sonuçlarını Lila'ya kız sonraki hafta Fort Worth'ten geldiğinde otelde aktardı. Sam başta oldukça ketumdu ama Lila tüm detayları öğrenmek için ısrarcıydı.

"Yaşanan her şeyi muhtemelen asla öğrenemeyeceğiz," dedi Sam ona, "sebebine gelince, Dr. Steiner'ın kendisi bunun çoğunlukla mantıklı bir tahminden öte olmadığını söyledi bana. Önce Bates'e

ağır sakinleştiriciler vermişler ve bunların etkisinden çıktıktan sonra bile kimse onu pek konuşturamamış. Steiner diyor ki Bates'e herkesten çok yakın olan oymuş ama son birkaç gündür kafası çok karışık bir halde görünüyormuş. Füj, kateksi ve travma hakkında söylediği birçok şey beni aşıyor.

"Ama öğrenebildiği kadarıyla tüm bunlar Bates çocukken, annesi ölmeden uzun zaman önce başlamış. Annesiyle birbirlerine çok yakınlarmış tabii ki ve annesinin belli ki onun üstünde tahakkümü varmış. Aralarındaki ilişkinin ilerisi var mı yok mu Dr. Steiner bilmiyor. Ama Bayan Bates ölmeden çok önce Norman'ın gizli bir travesti olduğundan şüpheleniyor. Travesti ne demek biliyorsun, değil mi?"

Lila başını evet anlamında salladı. "Karşı cinsin kıyafetlerini giyen kişi, değil mi?"

"Eh, Steiner'ın anlattığına göre bundan çok daha fazlası. Travestilerin illa homoseksüel olması gerekmiyor ama kendilerini güçlü bir şekilde karşı cinsiyetin üyeleriyle özdeşleştiriyorlar. Bir bakıma, Norman annesi gibi olmak istiyordu ve bir bakıma annesinin kendisinin bir parçası olmasını istiyordu."

Sam bir sigara yaktı. "Okul yıllarıyla ilgili olan kısımları ve askere alınmamasını geçeceğim. Ama bundan sonra, on dokuz yaşlarındayken, annesi Norman'ın dış dünyada kendi başının çaresine asla bakamayacağına karar vermiş olmalı. Belki büyümesine bilerek engel oldu; Norman'ın dönüştüğü kişi olmasından ne kadar sorumlu asla tam olarak bilemeyeceğiz. Muhtemelen okültizm ve o tarz şeylere de o zaman merak saldı. Ve şu John Considine de hikâyeye o zaman dahil oldu.

"Steiner, Joe Considine hakkında Norman'dan pek bir şey öğrenememiş; kini o kadar büyük ki yirmi yıl sonra bugün bile öfke nöbetine kapılmadan o adam hakkında konuşamıyormuş. Ama Steiner, şerifle konuşmuş, eski gazete yazılarının hepsini incelemiş ve gerçekte ne olduğuna dair oldukça makul bir fikri var.

"Considine, otuz dokuz yaşındaki Bayan Bates'le tanıştığında kırklarının başında bir adammış. Galiba pek güzel bir kadın değilmiş; sıskaymış ve saçları erken ağarmış ama kocası kaçıp onu terk

ettiğinde ona epey bir tarla arazisi bırakmış. Tüm bu yıllar boyunca ona iyi para getirmiş ve hatta onun için çalışan çifte yüklü miktarda para ödemesine rağmen varlıklıymış. Considine onunla flörtleşmeye başlamış. Bu çok kolay değilmiş – sanırım kocası onu ve bebeğini terk ettiğinden beri Bayan Bates erkeklerden nefret ediyormuş ve Dr. Steiner'a göre Norman'a böyle davranma sebeplerinden biri de buymuş. Neyse ben Considine'i anlatıyordum. Sonunda kadının fikrini değiştirmiş ve evliliğe ikna etmiş. Tarlayı satma ve o parayla bir motel yapma fikrini ortaya atmış; o zamanlarda mekânın yanındaki eski otoyol epey işlekmiş ve çok iş yapacakları ortadaymış.

"Görünüşe göre Norman'ın motel fikrine bir itirazı olmamış. Plan sorunsuzca ilerlemiş ve ilk üç ay o ve annesi yeni yeri birlikte işletmişler. O zaman, ancak o zaman, annesi Norman'a o ve Considine'in evleneceklerini söylemiş."

"Ve Norman da aklını mı kaçırmış?"

Sam sigarasını küllüğe bastırdı. Cevap verirken kafasını başka tarafa çevirmek için iyi bir bahaneydi bu. "Dr. Steiner'ın öğrendiğine göre tam olarak öyle olmamış. Görünüşe göre bu duyuru, Norman üst kattaki yatak odasında annesi ve Considine'i bastığında, epey utanç verici şartlar altında yapılmış. Şokun tüm etkisi ânında başına mı vurdu, yoksa tesir etmesi epey sürdü mü, bunu bilmiyoruz. Ama sonucunda ne olduğunu biliyoruz. Norman annesini ve Considine'i strikninle zehirlemiş. Bir tür fare ilacını kahvelerine koyarak onlara içirmiş. Sanırım birlikte bir tür özel kutlama yapacakları zamana kadar beklemiş; neyse büyük bir ziyafet çekiyorlarmış ve kahvenin içinde brendi varmış. Tadı gizlemeye yardımcı olmuş olmalı."

"Korkunç!" Lila irkildi.

"Duyduklarıma bakılırsa, öyleymiş de. Anladığım kadarıyla, striknin zehirlenmesi kasılmalara sebep olsa da bilinç kaybına yol açmıyormuş. Kurbanlar genelde göğüs kasları katılaştığında boğularak ölüyorlarmış. Norman her şeyi izlemiş olmalı. Ve bu kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

"Dr. Steiner'a göre intihar notunu da o zaman yazmış. Notu planlamış elbette ve annesinin el yazısını nasıl taklit edeceğini de

çok iyi biliyormuş. Hatta bir bahane bile bulmuş; hamilelikle ilgili bir şey. Ve Considine evlenmeye uygun değilmiş çünkü farklı bir isimle yaşamış olduğu Batı Yakası tarafında bir karısı ve çocukları varmış. Dr. Steiner nottaki üslubun herhangi birini şüphelendirmesi için yeterli olduğunu söylüyor. Ama kimse bir şey anlamamış, tıpkı notu yazmayı bitirdikten ve şerifi çağırmak için aradıktan sonra Norman'a gerçekte ne olduğunu anlamadıkları gibi.

"O zaman, yaşadığı şok ve telaş yüzünden isterikleştiğini düşünmüşler. Bilmedikleri şeyse notu yazarken Norman'ın değiştiğiymiş. Belli ki, her şey sona erdiğinde, annesinin kaybını kaldıramamış. Geri dönmesini istemiş. Onun el yazısıyla kendisine ithafen o notu yazarken de zihni gerçekten *değişmiş*. Ve Norman ya da bir kısmı, annesine *dönüşmüş*.

"Dr. Steiner diyor ki böyle vakalar düşünülenden daha yaygınmış, özellikle –Norman'da olduğu gibi– kişi halihazırda dengesiz bir karaktere sahipse. Ve yaşadığı ıstırap onu tetiklemiş. Tepkileri o kadar netmiş ki kimse intihar anlaşmasını sorgulamayı düşünmemiş bile. Norman hastaneden taburcu edilmeden çok önce Considine de annesi de gömülmüşler."

"Ve kadını o zaman mı kazıp çıkarmış?" Lila suratını astı.

"Belli ki öyle yapmış, en fazla birkaç ay içinde. Tahnit hobisi de olduğundan ne yapacağını biliyormuş."

"Ama anlamıyorum. Eğer kendisini annesi sanıyorsa, o zaman–"

"O kadar basit bir şey değil. Steiner'a göre Bates'in şu an en az üç farklı kişiliği var: *Norman*, annesine ihtiyaç duyan ve aralarına giren her şeyden ve herkesten nefret eden küçük çocuk. *Norma*, ölmesine izin verilmeyen anne. Ve üçüncü surete de *Normal* denebilir – günlük yaşamını devam ettirmek durumunda olan ve diğer kişiliklerini dünyadan gizleyen yetişkin Norman Bates. Elbette üçü birbirinden tamamen ayrı mevcudiyetler değiller ve her biri diğerinden unsurlar taşıyor. Dr. Steiner buna 'günahkâr üçlü' diyor.

"Ama yetişkin Norman Bates kontrolü çok iyi sağladığından hastaneden taburcu edilmiş. Moteli işletmeye geri dönmüş ve o zaman zorlanmaya başlamış. Yetişkin kişiliğine en çok yük olan şey

annesinin ölümünden duyduğu suçluluk hissiymiş. Odasını olduğu gibi muhafaza etmek yetmiyormuş. Onu da olduğu gibi muhafaza etmek istemiş; fiziksel olarak muhafaza etmek istemiş ki onun canlı görünüşünün aldatıcı görüntüsü suçluluk hislerini bastırsın.

"O yüzden onu geri getirmiş, sahiden de onu mezardan geri getirip ona yeni bir hayat vermiş. Geceleri onu yatağa yatırmış, onu giydirmiş ve gün içinde onu eve indirmiş. Arbogast üst kat penceresine yerleştirilmiş figürü görmüş olmalı ama tüm bu yıllar içinde başka birinin gördüğüne dair bir kanıt yok."

"O zaman asıl dehşet evde değildi," diye mırıldandı Lila. "Kafasının içindeydi."

"Steiner diyor ki buradaki ilişki vantrilok ve kuklası arasındaki ilişkiye benziyormuş. Anne ile *küçük* Norman günlük konuşmalarına devam etmiş olmalılar. Ve yetişkin Norman Bates muhtemelen durumu ussallaştırdı. Aklıselim davranabiliyormuş ama ne kadarını bildiğini kim bilebilir? Okültizm ve metafizikle ilgileniyormuş. Tahnitçiliğin koruma kuvvetine inandığı kadar spiritüalizme de inanıyordu muhtemelen. Ayrıca, kendisini reddedip yok etmeden kişiliğinin bu diğer kısımlarını reddedip yok edemezdi. Üç hayatı aynı anda yaşıyordu.

"Ve mesele şu ki, bunu başarabiliyordu, ta ki..."

Sam duraksadı ama Lila cümleyi onun yerine tamamladı. "Ta ki Mary gelene kadar. Ve bir şey oldu, Norman da onu öldürdü."

"Onu öldüren anneydi," dedi Sam. "Ablanı *Norma* öldürdü. Gerçekten ne olduğunu bilmenin hiçbir yolu yok ama Dr. Steiner ne zaman bir kriz çıksa baskın kişiliğin *Norma* olduğundan emin. Bates içmeye başlıyor ve kontrolü *anne* alırken kendini kaybediyormuş. Kendini kaybettiğinde onun kıyafetlerini giyiyormuş tabii. Sonra onun suretini saklıyormuş çünkü kafasının içinde gerçek katilin anne olduğunu ve korunması gerektiğini düşünüyormuş."

"O zaman Steiner onun deli olduğundan emin mi?"

"Psikozlu – kullandığı kelime bu. Evet, sanırım öyle. Bates'in Eyalet Hastanesi'ne yerleştirilmesini isteyecek, ömür boyu muhtemelen."

"O zaman bir dava yapılmayacak mı?"

"Buraya onu söylemek için geldim. Hayır, dava yapılmayacak." Sam ağır ağır iç çekti. "Üzgünüm. Hissettiğinin–"

"Memnunum," dedi Lila yavaşça. "Böylesi daha iyi. Tuhaf, gerçek hayatta işler ne kadar farklı gelişiyor. Hiçbirimiz gerçekten şüphelenmedik sahiden, yanlış sebeplerle doğru şeyleri yapana kadar sendeleyip durduk. Ve şimdi de yaptığı şeyler yüzünden Bates'ten nefret dahi edemiyorum. Hepimizden daha çok ıstırap çekmiş olmalı. Bir bakıma, neredeyse anlayacağım. Hiçbirimiz davrandığımız kadar aklı başında değiliz tam olarak."

Sam kalktı ve kız onu kapıya kadar geçirdi. "Ne olursa olsun, artık sona erdi ve bunu unutmaya çalışacağım. Olan her şeyi unutmaya çalışacağım."

"Her şeyi mi?" diye mırıldandı Sam. Onun yüzüne bakmıyordu.

Ve böylece her şey sona erdi.

Ya da *hemen hemen* sona erdi.

On Yedi

Gerçek son usulca gelip çattı.

Seslerin uzun zamandır fısıldadığı ve birbirine karıştığı küçük, demir parmaklıklarla çevrili odada geldi; adamın sesi, kadının sesi, çocuğun sesi...

Sesler bölünmeye başladığı vakit patlamıştı ama şimdi, neredeyse mucizevi bir şekilde bir birleşme meydana geldi.

Böylece yalnızca bir ses kaldı. Ve doğrusu buydu çünkü odada yalnızca bir kişi vardı. Orada daima ve *yalnızca* bir kişi olmuştu.

Kadın bunu şimdi biliyordu.

Bunu biliyordu ve memnundu.

Bu şekilde olması çok daha iyiydi; kişinin –*gerçekte* olduğu gibi– kendinin tamamen ve bütünüyle farkında olması. Berrak bir şekilde güçlü, berrak bir şekilde kendinden emin, berrak bir şekilde kuşkusuz olmak.

Geçmişe bakıp hepsi kötü bir rüyaymış diyebilirdi ve olan da buydu; sanrılarla dolu kötü bir rüya.

Kötü rüyada kötü bir çocuk vardı, erkek arkadaşını öldüren ve onu zehirlemeye çalışan kötü bir çocuk. Rüyanın bir yerlerinde; boğulma, hırıltı, tırmalanan bir boğaz ve maviye dönen yüzler vardı. Rüyanın bir yerlerinde; gece yarısı bir mezarlık, kazma, nefes nefese kalma ve tabut kapağının parçalanması vardı ve sonra keşif ânıydı, içinde yatan şeye bakma ânıydı. Ama içinde yatan gerçekten ölü değildi. Artık değildi. Onun yerine kötü çocuk ölmüştü ve olması gereken de buydu.

Kötü rüyada kötü bir adam da vardı ve o da bir katildi. Duvar-

dan dikizlemiş, içki içmiş, pis pis kitaplar okumuş ve türlü saçmalıklara inanmıştı. Ama en kötüsü, iki masum insanın ölümünden sorumluydu; güzel memeleri olan genç bir kız ve gri fötr şapka takan bir adam. Kadın hepsini biliyordu elbette ve bu yüzden ayrıntılarını hatırlayabiliyordu. Çünkü tüm bunlar olurken oradaydı, izliyordu. Ancak tek yaptığı izlemekti.

Kötü adam gerçekten de o cinayetleri işlemişti ve sonra suçu onun üzerine atmaya çalışmıştı.

Onları Anne öldürdü. Dediği buydu ama bu bir yalandı.

"Evde Olmak Akıl Hastanesinde Olmaktan İyidir" Robert Bloch'un *Sapık*'ında Gotik Stratejiler

Rebecca Janicker

1959'da yayınlanan ve ertesi yıl Alfred Hitchcock tarafından sinemaya uyarlanan *Sapık*, o günden beri çığır açan ve ikonik bir metin olma özelliğini koruyor, özellikle de gerçek bir seri katil olan Ed Gein'le olan ilişkisi sebebiyle (Wagner 479). Hem kitaba hem de filme yapılan önceki eleştirilerden bazıları, Julie Tharp'ın cinsiyetin tasvirine odaklanan "Bir Canavar Olarak Travesti: *Kuzuların Sessizliği ve Sapık*'ta Cinsiyetin Korkudaki Yeri", 1950'lerde kişilik ve toplum sorunlarını inceleyen Mark Jancovich'in "Rasyonal Korkular"ı ve David Punter tarafından yazılan, psikoanalitik meselelerin ele alındığı "Robert Bloch'un *Sapık*'ı Bazı Patalojik Durumlar" idi. John A. McDermott'ın *Sapık*'ın belirgin öncüllerini referans da alarak korku edebiyatındaki mirasını tartıştığı "Anneyi Seviyor musun, Norman?": Robert Bloch'un *Sapık*'ına Kaynak Olarak Faulkner'ın *Emily'ye Bir Gül*'ü ve Metalious'un *Peyton Place*'ı" metninden hareket eden bu yazı gotiğin Bloch'un ünlü romanında nasıl yer tuttuğunu tema, mecaz, ortam ve anlatı yapılarını inceleyerek ele alacak. Her ne kadar dehşetin başrolünde Bates Motel olsa da Bloch'un musallat tasvirlerinin doruğa ulaştığı yer Bateslerin gotik evidir.

Kısaca Gotiğin Kökenleri ve Gelişimi

Erken Dönem Gotik

Daha en başından gotik edebiyat köhne ortamlarla ve doğaüstü olaylarla ilişkili olarak tanınagelmiştir. Bu durum, gotiğin "gerçeği"

umursamıyor gibi gözükmesine sebep olsa da gotik, gayet gerçek şeyler olan adaletsizlik ve istibdatla yakın ilişki kurmaktan hiç uzak kalmamıştır. Sosyal sorunları açığa çıkarmakla, onları meydana getiren ve artıran yapıları eleştirmekle ve daha önce tartışılmamış norm ve değerleri sorgulamakla uğraşmıştır. Amerikan Gotiği bilginleri, Amerikan Gotiği ile onun kökenlerini oluşturan on sekizinci yüzyıl Avrupa eserleri arasındaki izleri sürmüş, türün bir Amerika yazınsalı ve sosyal ortamına adapte oluşunun yirminci yüzyılda varlığını sürdürmeye devam etmesine nasıl yardımcı olduğuna dikakt çekmişlerdir.

Nitekim erken dönem gotik edebiyat gizemli ve köhne atmosferlerle, kahramanlar ve kötü adamların cezbediciliğiyle, fiziksel olarak tiksindirici ve psikolojik olarak rahatsız edici mekânlarda kısılı kalmalarla –bunun en somut örneği, Horace Walpole'ün *Otranto Şatosu*'nda yarattığı ikonik ve etkileyici lanetli şatodur– ölümlerle, delilikle, yeraltındaki yerlerle ve hem aile içindeki hem de toplumdaki huzursuzluklarla karakterize edilmiştir. İçerikten bahsedecek olursak da çoğunlukla şu âna tecavüz eden geçmiş kavramına vurgu vardır, genellikle de kabul edilen gerçekliğin sınırlarının ötesinde bir şiddet biçimiyle zuhur eder ki birçok eleştirmen bunu "bastırılanın geri dönüşü" olarak tanımlarlar. Gotik edebiyatta bu "geri dönüşler" çokça düz anlamıyla gerçekleşirler de. Öldüğü bilinen kişiler, yaşayanları rahatsız etmek için hayalet, vampir, zombi ya da diğer doğadışı yaratık formlarında geri dönerler. Bu olaylar, geçmişin üzerine sünger çekme konusundaki nafile girişimleri belirtirler. Bunlar, günyüzüne çıkması kaçınılmaz olan kişisel ihlalleri ya da daha geniş sosyal adaletsizlik olaylarını da içerebilirler. Yani bu baskılama eylemi –bifiil baskılananla birlikte– tabiatı bakımından bireysel ve toplumsal olabilir. Aynı şekilde, geçmiş şu âna geri döndüğünde bu bireysel ya da toplumsal bilinçaltının ikrara zoraki geri dönüşü anlamında olabilir. Popüler kültürün en kötü şöhretli suçlarından birini çözme dürtüsüyle ortaya çıkan olaylar dizisinin olduğu *Sapık* da bu edebi geleneğin ışığında rahatlıkla okunabilir.

Roman, kırk yaşındaki motel sahibi Norman Bates ve onun zorba annesinin çalıştığı işyerinden para çalarak kaçan Mary Crane üzerinden tutuştuğu tartışmanın betimlemesiyle ilerlemeye başlıyor. Aldığı parayı borçlarını ödemesi için nişanlısı Sam Loomis'e götürmeyi planlayan Mary hem yorgunluktan hem de kötü hava durumu yüzünden arabayla yanlış yola giriyor ve cinayete kurban gideceği Bates Motel'de gecelemek zorunda kalıyor. Mary eve dönmeyince durumdan endişelenen kız kardeşi Lila, Sam Loomis'in yanına gidiyor ve ikisi –emlakçının anlaşmalı olduğu sigorta şirketinin tuttuğu dedektif Milton Arbogast'le birlikte– Mary'nin nerede olduğunu bulmaya çalışıyorlar. Suç romanlarının tuzaklama yöntemlerine bağlı kalan *Sapık*'ın hikâyesi bu yüzden başta çalınan parayı bulma ve Mary'nin ortadan kaybolmasının arkasındaki gizem perdesini aralama arayışıyla ilerliyor ve bu arada özel dedektifin (ve Bloch'un) "ketum, hafif alaycı tarzı" *hardboiled* polisiye geleneğini akla getiriyor. Bu sebeple hikâyenin asıl dayanağı para ve kayıp kızın bulunması için yapılan normal bir soruşturma gibi görünüyor.

Amma ve lakin her ne kadar okur Mary'nin vahşice katledilişine ve Bates'in kızın cesedini bulmasına ve (cinayeti işlediğine inandığı) annesini kurtarmak için cesetten kurtulmasına tanık olsa da daha sonra okurun katil hakkında ters köşe edildiği ortaya çıkıyor. Şu an –özellikle Hitchcock'un meşhur filmi sayesinde– herkes tarafından bilindiği üzere meselenin aslı göründüğünden çok farklıdır. Bayan Bates ile âşığı John Considine yirmi yıl önce herkes tarafından intihar olarak kabul edilen zehirlenme sonucunda ölmüşlerdir. Norman dışında kimsenin bilmediği şeyse onları zehirleyenin kendisi olduğudur ve annesini öldürdüğü için suçluluk hissiyle dolup taştığından Norman "sahiden de onu mezardan geri getirip ona yeni bir hayat vermiş. Geceleri onu yatağa yatırmış, onu giydirmiş ve gün içinde onu eve indirmiş"tir, kendisini onunla özdeştirerek parçalanmış bir kişiliğe sahip olmuş ve üç kişilikli bir adam olmuştur, bu kişilikleri çocuk Norman, yetişkin Norman (yani toplum içindeki

Norman) ve annesidir. Bu oyuna dahil olan, şehir dışından gelme Arbogast de Norman'ın annesiyle görüşmekte ısrar edince Norman tarafından öldürülür ve Norman, Mary'nin cesedinden kurtulduğu gibi onunkinden de kurtulur. Sadece Lila'nın motelin arkasındaki Bates evinde gizlice yaptığı araştırmalar sonucunda Norman'ın yaptıklarının boyutu ortaya çıkar ve onu Eyalet Hastanesi'ne kapatırlar. Çapraşık yapısı ve ölümü, deliliği, sırları ve hortlamayı ana konusu edinmesiyle *Sapık*'ın gotik gelenekle bariz bağlantıları bulunmaktadır.

Tema: "Bataklıktan Çıkmış, Geri Dönmüş!"

Romanın sonunda meydana çıkan kapsayıcı temalar, biraz da doğaüstüne çaldığından, doğal olarak gotik olarak yorumlanabilmektedir. En başta sezilen sıkıntılı geçmişin, eski birtakım pişmanlıklarla ilgili tartışmaların da –ki Norman ile annesi arasındaki bu tartışma kadının "Gerçekten istiyorsan bile asla benden kurtulamayacaksın" demesiyle son bulur– işaret ettiği üzere, kaçınılmaz olarak sıkıntılı bir geleceğe yol açacaktır. Suç edebiyatının yapısı, Norman'ın travmatik geçmişinin ve bunun sonucunda işlediği suçların elbet ortaya çıkacağını ve onun (ve diğerlerinin) sonuçlarla yüzleşmek zorunda kalacağını sezdirir. Sedgwick tarafından tanımlanan o suçluluğun toksik doğası etkilerini hissettirir. Ancak Norman cinayetlerle kişisel bir bağlantı kuramaz ve onun "Suçluluk hissine sahipsen, kendini kesin ele veririn" fikriyatı suçları annesinin işlediğine kendisini ikna etmede içini rahatlatan asıl kaynağıdır fakat bununla beraber, psikoloğun "annesinin ölümünden duyduğu suçluluk hissi"ne bağladığı zihinsel ve duygusal çalkantılarla uğraşmaktadır.

Bununla birlikte, Norman'ın kendi masumluğuyla ilgili düşünme şekli gotiğin "bastırılanın geri dönüşü" meşgalesine kusursuzca uymaktadır. Yukarıdaki alıntının da işaret ettiği gibi, cinayetin suçluluğunu kaldıramayan Norman gotik roman geleneğine tam oturan, "gece yarısı bir mezarlık, kazma, nefes nefese kalma ve tabut kapağının parçalanması" şeklinde hatırladığı korkunç bir mezar-

dan ölü çıkarma sahnesiyle "annesini geri getirir". Bu, üstü örtülen geçmişin yeniden ortaya çıkması ve o âna geri dönmesi örneği Norman'ın baskıladığı suçların sonsuza kadar gizli kalamayacağının bir sembolüdür aslında.

Okurlar tarafından önce annesine yaptığı sözlü eleştirilerle ve daha sonra ortaya çıktığı üzere baba figürünün yerine geçen âşığı ve annesini öldürmesiyle fark edilen Norman'ın ebeveyn figürlerine olan başkaldırısı aynı zamanda ortada geçmiş ve önceki nesille olan bir mücadelenin olduğu konusunda fikir vericidir. Philip Wylie'nin çoksatan kitabında *Generation of Vipers* (1942) "Annecilik" tehlikesini öne sürmüştü. Buna göre, kocaları savaş zamanında evde olmayan anneler çocuklarıyla epey fazla vakit harcıyor ve onlarla oldukça duygusal yakınlık kuruyorlardı. Buradaki tehlike özellikle erkek çocukların pasif duruma düşebileceği ve hatta ket vurulmuş kadın cinselliğinin bir sonucu olarak tehlikeli bir Oedipal döngüye girebileceğiydi. Film eleştirmenleri Norman'ın bariz kişilik ve maskülinite krizinin annesinin dominasyonu sebebiyle oluştuğunu savunmuşlardı ama bu bakış açısı, Bloch'un romanında Bayan Bates'in tamamen Norman'ın bakış açısıyla sınırlı şekilde betimlenmesi sebebiyle sorunluydu ve kadının ona karşı olan tutumu için nesnel bir beyan olarak düşünülemezdi (Jancovich, *Rasyonal Korkular*).

Buna karşı bir argüman olarak Jancovich *Rasyonal Korkular*'da Bloch'a göre "katillerin çoğunlukla anneliğin değil modernitenin bir ürünü olduğu"nu söyler ve Bloch'un diğer kurgu eserlerinde olduğu gibi *Sapık*'ın da 1950'lerin komünal yapılarının sarsıldığı ve bireylerin hızla izole olmaya başladığı modern dünyasından meydana gelen daha geniş kaygıları yansıttığını öne sürer.

Ortam: "Böyle bir evde insanı korkutacak hiçbir şey yok."

Biçimsel olarak gotik, gerilim meydana getirmeyi istediğinden, genellikle olayların vuku bulduğu çevreden faydalanan bir türdür. Bu amaçla, fiziksel alanların betimlenmesi atmosfer yaratmak için kullanılır ve altta yatan temaları ifade eder. Yazarın mekân seçimleri

ve betimlemeleri yalnızca bir korku ortamı oluşturmaya yardımcı olmaz aynı zamanda söz konusu hikâyedeki daha geniş sosyal meselelerle ilişki kurmaya yönelebilmeyi de sağlar.

Arada sırada birkaç arabanın geçtiği ve yerel halkın bile kullanmadığı eski bir otoyoldaki Bates Motel'in ve arkasındaki evin ıssızlığı bu edebi gelenek ışığında düşünüldüğünde dikkate değer detaylardır. Etrafı ağaçlarla ve derin bir bataklıkla çevrili bu tenha yer, moteli hemen hemen kullanışsız hale getiren ve romanın başında Bateslerin tartışmasına yol açan yeni otoyolun temsil ettiği bir tür sosyal ilerleme sonucunda âdeta atıl hale gelmiştir. Böyle bir yer, akla erken dönem Amerikan Gotiğinde sıklıkla kendine yer bulan tekinsiz ve izole ıssız yerleşim yerlerini hatırlatır. Eylemler motelden bu eve taşındığında, gotiğin daha ileri karakteristik özellikleri kendini göstermeye başlar. Akşamın erken saatlerinde Bates tarafından yemek yemek için eve davet edilen Mary'nin evi görünce bu yerin kendi geldiği şehirden farklılığını şöyle tanımlar "gördüğü şeye hiç inanamadı; bu çağda böyle evlerin hâlâ var olduğunu düşünmemişti." Daha sonra, hikâyenin doruk noktasında, Lila olayların gizeminin burada yattığını düşünerek eve gider. Hikâyede böyle bir sahnenin yer alması gotik geleneğin bir âdeti olarak düşünülebilir ki David Punter ile Glennis Byron bu sahne için şöyle demişlerdir: "Daha önce birçok gotik roman ve filmde karşılaştığımız bu sahne 'evin keşfedilmesi' sahnesidir". Gotik geleneğin kasvetli, çirkin mekânlarını andıran Bates evini Lila şöyle tanımlar: "Ev eskiydi, dış kaplaması yaklaşan fırtınanın loş ışığı altında gri ve çirkindi. Sundurma tahtaları ayağının altında gıcırdadı, rüzgârın üst kat pencerelerinin çerçevelerini takırdattığını duyabiliyordu." Bakımsızlık izleri, çevre sesleri ve tekinsiz unsurların hepsi bu gizli mekânın sınırlarına geçince rahatsız edici bir atmosfer yaratmak için bir araya gelirler.

Bu sebeplerden ötürü Bates evi, erken dönem gotik edebiyatta önemli rol oynayan, Stephen King tarafından daha basit haliyle "Kötü Yerler" diye tanımlanan ikonik lanetli şatoların modern bir versiyonu olarak görülebilir. *Sapık*'ta olduğu gibi böyle yerler, hikâyenin gidişatında pratik işlevlere sahip oldukları gibi aynı za-

manda semboliklerdir de. Benjamin Harvey şöyle der: "Gerçek bir gotik tarza uygun olarak geçmişten uzanan el, ölü annenin gizli yerlerine musallat olduğu büyük ve eski Bates eviyle mimari olarak resmedilmiştir."

Mecaz: "Hayalet Diye Bir Şey Yoktur"

Şerif tarafından Norman'ın annesinin ölü olduğuna ikna edilen Lila, Bayan Bates'in garip şekilde temiz ve düzgün yatak odasına denk geldiğinde haliyle çok şaşırır. "... bu oda düzenli, dayanıklı, tutarlıydı; kendine has, canlı, faal bir varlık. Tertemiz, tek bir toz zerresi olmayan ve çok düzenli bir yerdi. Ve küf kokusu dışında, tarihi bir mekânda ya da bir müzede olduğun hissi vermiyordu." Buradaki anlatım tarzı, bu yerin faal, duyarlı bir varlık tarafından mesken tutulduğunun düşünülüğünün işaretidir. Lila'nın kendi kendine "Hayalet diye bir şey yoktur," diye tekrarlaması oraya musallat olmuş bir varlığın olduğu hissini artırmaktan başka bir işe yaramaz ki o da Bayan Bates'in –farklı bir yoldan– evde hâlâ varlığını sürdürdüğünü gittikçe fark eder. Romanın doğaüstüne göndermelerinden biri ve mecazın bir başka örneği de Norman'ın okülte olan ilgisidir. Diğer göndermelerle ve mecazlarla beraber, şerifin Arbogast'ın Bayan Bates'i değil anca onun hayaletini görmüş olabileceğini öne sürmesiyle Bloch, Norman'ın geçmişinden hayaletlerin gotik geleneğe uygun olarak geçmişten şu âna geçerek gözlere görünür olmalarına gönderme yapar.

Anlatı: "Yaşanan her şeyi muhtemelen asla öğrenemeyeceğiz"

Bu ortam, tema ve mecaz özelliklerinin tümü, benzersiz bir Gotik anlatı formu oluşturmak için bir araya gelirler. Olay örgüsünün tüm gücü, başlangıçtan itibaren net olmaktan uzaktır ve anlamın gizli katmanları kendilerini ancak yavaş yavaş ortaya çıkarır. Başlangıçta basit bir suç soruşturması gibi görünen şey, nihayetinde tüm bir topluluğu yıllarca atlatan ve kişisel konuların ötesinde sosyal meselelere işaret eden bir suçlar zincirini ortaya serer.

Asıl hikâye en sonunda doktorların çabalarıyla Norman'ın kişilik karmaşası ve parçalanmış anılarının çözülmesi aracılığıyla kendini gösterir. Sedgwick, olayların geriye dönük izahlarının tıpkı Norman tarafından uydurulan intihar notu gibi aktarılması sebebiyle romanın tarzını gotik edebiyatın meşhur "bulunan elyazması" konseptine de benzetir. Norman'ı inceleyen doktor da bu intihar notu için "nottaki üslubun herhangi birini şüphelendirmemesi için yeterli olduğunu... ama kimsenin bir şey anlamadığını" söyler. Hepsini düşününce, Norman'ın sorunlu geçmişinin ancak parça parça kanıtlar bir araya getirilerek ortaya çıkarılabileceği malum olur.

Anlatıcının değişmesi, farklı karakterlerin haletiruhiyelerine ilişkin içgörü sağlarken bir yandan da hikâyenin sona gelmeden açıkça bir bütün olarak ortaya çıkmasına engel olur. Temel içgörüler ancak kademeli olarak ve farklı karakterler tarafından sunulur, önemli bilgileri gizlemeye yarayan ve böylece herhangi bir kişinin romanın sonuna kadar büyük resme ulaşmasını engelleyen bir yöntemdir bu. Bu teknik, gizemi artırmaya ve ters köşeler yapabilerek okuru şaşırtmaya yardımcı olur. Norman'ın şu anda hayatını sürdürmeye çalışırken geçmişe çekilip durmasının onda yarattığı kafa karışıklığı, anlatımı hem ilerlemesini hem de pek bir şey açık etmemesini sağlayan tipik gotik edebiyat tarzına yaklaştırır. Ve özellikle, annesinin onu "ele geçirmesiyle" tabi olduğu bölünmüş zihin durumları tıpkı onu olduğu gibi okuru da roman boyunca karanlıkta bırakır; bizlerin görüsü de onunki kadar sınırlı olduğu için tamamıyla anlamamız mümkün değildir.

"*Sapık* ile Bloch gizem romanlarını ve ilk haliyle James Cain tarafından ortaya çıkarılan anti kahraman kavramını yeniden şekillendirdi."
—STEPHEN KING

Robert Bloch, yirminci yüzyıl korku-gerilim edebiyatının en üretken ve yenilikçi zihinlerinden; Alfred Hitchcock tarafından sinemaya uyarlanan ve yıllardır tartışma konusu olan romanı *Sapık* ise yazarın en başarılı ve en sansasyonel eseri. Dönemin korku salan psikozlu katili Ed Gein'in gerçek yaşamından esinlenen *Sapık* en az ünü kadar sert ve sapkın bir roman.

Karanlık ve fırtınalı bir gecede yolunu kaybeden Mary Crane yol kenarında Bates Motel tabelasını gördüğünde tükenmiş bir haldeydi. Motelin sahibi Norman Bates tuhaftı ama iyi biri gibi görünüyordu.

Norman Bates kadını odasındaki delikten izliyordu. Ama anne oradaydı. İğrenç düşüncelerinden Norman'ı korumak için gelmişti. Ve elinde bir bıçak tutuyordu...

Tepenin yamacındaki ıssız Bates Motel yeni konuklarını bekliyor.

Çeviren: Ömer Ezer

www.ithaki.com.tr

ithaki

9 786257 737197

/ithakiyayinlari